

NASA nu a dezmințit niciodată!

Pe Lună, Neil Armstrong a văzut navele extraterestre

■ A strigat în cască: „O, Doamne! Sunt aici și alte nave cosmice! Ele staționează pe partea cealaltă a craterului și ne urmăresc!”

pag. 21

Nr. 46 ● 15 – 21 noiembrie 1994 ● 24 pagini - 250 lei - 3.70 DM ●

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicația FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
EUGEN CHIROVICI

Ghinion Iliescu
a dat mâna și cu Clinton

LA ALEGERI BILL A ZBÂRCIT-O RĂU DE TOT!

■ Da, da' tot noi
am fost primii
care am „beneficiat”
de ghinion!

■ Urmează John Major...

O televiziune
pentru toată lumea:

KAPPA

(27 de programe TV satelit)

■ Dialogați cu ea
prin revista noastră

pag. 19

Începând
din
acest
număr:

MAȘINA DE SCRIS

■ Cunoscutul critic
Alex Ștefănescu
așteaptă la Flacăra
scrisorile și literatura
dumneavoastră

pag. 16-17

Un prinț asaltat de femei

pag. 20

GHID EUROPEAN

in serial (ultimul episod)

- NATO
- UEO
- CSCE

pag. 12-13

BUCUREȘTI 96,1 FM

IAȘI 92,0 FM

CLUJ 89,8 FM

radio

CONTACT

PLOIEȘTI 92,8 FM

SIBIU 91,8 FM

CONSTANȚA 91,1 FM

*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

Blue Ridge International

REȚELE DE CALCULATOARE
COMUNICAȚII DE DATE ȘI VOCE
- LIVRABILE DIN STOC -

CALCULATOARE PC-AT ATRONIC

ATC 386SX-40 MHz	ATC 486DX-33 MHz
ATC 386DX-40 MHz	ATC 486DX2-66 MHz
ATC 486DLC-40MHz	ATC PENTIUM-60/66 MHz
ATC 486SLC2-66MHz	ATC PENTIUM-90/100 MHz

PCI bus
VL bus

NOTEBOOKS CTX

486DX2 - 66MHz 486DX4 - 75MHz 486DX4 - 100MHz
Display color TFT sau D-STN, HDD 250-540 Mb detasabil, 4 - 32 Mb, FDD 3.5"
SVGA VESA 1Mb, Trackball, 2 sloturi PCMCIA, 16bit sound, DOC station (optional)

Imprimante matriciale OKI

9 pini - 360 cps / 433 cps
24 pini - 270 cps

Imprimante HEWLETT PACKARD

Laser - toata gama HP IV
Deskjet - color - HP 550C
- monocrom - HP 520

Monitoare CTX

14", 15", 17" Noninterlaced, MPRI-2
Green

Modemuri/Fax GVC interne si externe

2400/9600 bps
14400 bps, 28800 bps

Software de retea NOVELL
Instalatii satelit CHAPARRAL
Echipamente radio comunicatii ALINCO

Aparatura de laborator BECKMAN

Str. Mihai Eminescu Nr.115 Tel. 210.19.69, 210.19.98, 210.18.34 Fax. 211.73.68

BECKMAN

CTX

ALINCO

CHAPARRAL

hp HEWLETT
PACKARD

AMERICAN POWER CONVERSION

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată
la Oficiul Registrului Comerțului
București sub nr. J. 40/5866/1991
din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membru: Ion D. Goia, Alexandru Păsărin,
Mihai Sândou, Liviu Timbus
Director economic: ANTON PORUMB
Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SÂNDU
Director difuzare: MANUELA VASILIU
Șef cabinet: CĂTALINA ȘTEFĂNESCU (617.47.63;
2032)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere
nr. 1, cod 71341
Telefon: 617.50.10; 617.53.20, cu interloane de
mai jos
Fax: 312.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1,
București
Cont valută - 47.21.616.0431.0 BCR, sector 1,
București

Flacăra

Redactor-șef: EUGEN CHIROVICI
Consilier: LIVIU TIMBUS
Secretar general de redacție:
ADRIANA CHIROVICI
Telefon: 2550

■ POLITICĂ (2550) - Răzvan Dumitrescu, Marian
Ghițanu, Ștefan Nicolae, Roxana Stancu
■ EXTERNE (2550) - Ion D. Goia
■ SOCIAL (2128) - Alexandru Arion, Gheorghe
Barbu, Dan Gheorghe, Brindusa Nicolae, Toma
Roman Jr., Constantin Severin, Lucia Ștefanovic
■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
■ FOTOREPORTERI (2528) - Elena Ghera, Florin
Ionita, Petre Cojocaru
■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ - Petru Novac
Dolăgă, Ion Ceacără, Pașcu Balas
■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru
Graz (Italia), Emanuel Tăbăla (SUA), Mihai Rusu
(Germania)
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Cora
Cioceanu, Crina Gorgoi, Adrian Petrescu
■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu,
Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu

**REBUS
REBUSACHE**

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi adjuncți:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aural Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu,
Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036 (director), 1457 (redacție)

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2600,
618.15.32): Călin Mărușanu, Irina Brăncănu,
Dan Ciuciu, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu,
Marius Onofrei, Florin Petria, Dana Teader
TEHNOREDACȚIE COMPUTERIZATĂ: Cristina
Topolea, Maria Călin, Mirela Fotea, Nela Glodian,
Eugen Majotă, Cezar Munteanu
DIFUZARE (617.59.99): Gabriel Bumb, George
Constantinescu, Marian Frunzeanu, Donu Iancu,
Valerica Leon, Vasile Mesaroș, Marius Procopie,
Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu
PERSONAL (2560): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL (2143): Avidă Balca,
Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Irina Manușel
Petrășcoiu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2834): Dan Mircea Popa, Marian
Băicoianu, Liliana Drepu, Mariana Săndulescu,
Maria Șerban

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon
617.48.91, fax 312.82.89 - Piața Presei Libere nr.
1, sector 1, cod 71341 - București, România

TIPARUL
TIPOREX S.R.L.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX
Închiderea ediției: sâmbătă ora 10

Viata sub un președinte de regat

George Anion

Țara somnului

Așa se intitulează cea de-a patra carte a unui poet contemporan de o înzestrare excepțională - Adi Cusin - apărută de curând la Editura „Semne”. Un titlu firesc de volum al cuiva dintr-o parte a lumii unde imnul de stat îndeamnă la trezirea din „somnul cel de moarte”. Al cuiva care nu-și mai face, însă, iluzii. „Pe-un scutec mic adoarme Țara/ Și eu o învelesc plângând/ Din somn se naște primăvara/ Ca steaua dintr-un om de rând// Doarme cu timpul scos din priză/ Cel ce ne-ar mai putea salva/ Ca o jivină pe-o banchiză/ Lunecă-n somn speranța mea.”

Poezia din care am citat e de-un patriotism autentic. N-are nimic din emfaza versificărilor datorate unor proflori pecuniar sau în ierarhia socială prin exploatarea nemiloasă a sentimentului nobil - al dragostei de țară, jalnice fapte care, din păcate, au cucerit și mai cuceresc încă aplauzele unei asistențe credule, ușor de păcălit cu spectacole de

bălci, demagogice. De altfel, toate cărțile lui Adi Cusin sunt așezate sub pavăza unei drastice amendări a oricărei solemnități găunoase. Ironia tandră, autoironia, umorul dizolvă clișeele existențiale și readuc viața într-o matcă firească, restitule ființelor, lucrurilor dimensiunile reale. Înșuși poetul se înfățișează semenilor săi cu un refuz total al constrângerilor în tipare rigide, inchizitoriale. Canoanelor impuse de societate le-a dat întotdeauna cu tifa, afișând o boemă nescandalosă, fascinat de joc și de joacă. Multe din vorbele de duh ale autorului pe care îl prezentăm, multe din scenele în care a fost implicat ca marțor sau ca spectator au amuzat pe mulți, l-au șocat pe alții, l-au scos din minți pe cei care vegheau ca totul să se desfășoare conform unui ritual nătâng. Fiindcă nimic nu-l enervează și nu-l sperie mai mult pe dictatori ca spiritul ludic. Iar Adi Cusin, unul din cei mai liberi cetățeni ai planetelor, l-a avut și îi are din plin.

După CNSLR-Frăția, mrejele puterii agață și BNS

Virajele de 180°, infiltrările, micile trădări și vanități au adus BNS în pragul scindării

□ FLORIN DIACONESCU, președintele Federației Naționale a Educației, îi „toacă” pe Matei Brătianu și Dumitru Costin

„Cei mai iubiți cocoțați ai poporului” sunt în stare să facă orice pentru a se menține la putere, oricare ar fi prețul. Fie el chiar colapsul economic și social al țării. Printre altele, și-au dat perfect de bine seama ce pericol poate reprezenta pentru ei sindicalismul autentic și au trecut la atac: întâi Miron Mitrea și câțiva de lângă el, îmbătați de mirajul puterii, acum Dumitru Costin, despre care aflăm că a început și pe el să-l „doară capul” (să sperăm că Bogdan Hossu se simte bine). Dl profesor Florin Diaconescu, președintele Federației Naționale a Educației, fost vicepreședinte al BNS, încearcă să facă puțină lumină în subteranele pe unde se mișună pentru destrămarea BNS și nu numai.

Dl Florin Diaconescu este absolvent al Facultății de Matematică de la Universitatea București, din 1986. Are 32 de ani și a intrat în mișcarea sindicală din ianuarie 1990, când a înființat sindicatul de la Școala nr. 307.

Foto: PETRE COJOCARIU

- Die profesor, se află BNS în pragul scindării?

- Scindare poate este puțin cam mult spus, dar... Da, se află într-o criză care este mai veche, așa zice că are cam 4-5 luni, timp în care a început să se manifeste mai evident. Un prim moment ar fi perioada 14-17 iunie, când a avut loc acea manifestație din Piața Victoriei, la care BNS a participat până la urmă, după o serie de bălbăieli. A fost o nehotărâre frizând neseriozitatea, iar în cadrul participării la acea manifestație s-au înregistrat iarăși niște lucruri care nu se prea potrivesc cu pretențiile unei confederații serioase, cu o conducere responsabilă.

- Să fie simplă întâmplare sau este mâna cuiva?

- Nu știu cât este întâmplare și cât este mâna cuiva. Cert este că indiferent cum ar fi, efectul este același.

Atacurile împotriva lui Victor Ciorbea

- Este cel puțin ciudat ceea ce se întâmplă, având în vedere că, la un moment dat, BNS era considerată cea mai radicală confederație sindicală și cea mai „anti”!

- Da, se pare că la un moment dat a fost o astfel de confederație; acest lucru a deranjat foarte tare Puterea și după cum se procedează acum, este clar că s-a trecut la niște acțiuni de minare a acestei confederații. Cert este că, indiferent ce s-a întâmplat, efectul este cel dorit de Putere: slăbirea BNS.

Aceste oscilații, aceste balansări permanente s-au manifestat și cu ocazia semnării declarației de colaborare cu CDR. A fost atunci o serie de luări de poziție contradictorii. O poziție extrem de ciudată a avut-o dl Matei Brătianu, cel care în 1992 a semnat cu CDR un protocol de susținere electorală a acestei alianțe politice, pentru ca acum să fie cel mai vehement contestatar al semnării unei astfel de declarații! Dănsul contestă și acum această colaborare cu CDR, printre altele fiind adeptul semnării unui acord similar și cu celelalte formațiuni politice, inclusiv cu cele din arcul guvernamental! Eu nu am fost de acord cu acest lucru. Am reușit, împreună cu alți colegi din BNS, să influențăm lucrurile și să menținem, cât de cât, confederația pe o linie acceptabilă. Însă din momentul 18 octombrie, care a marcat acea întâlnire eșuată cu liderii

formațiunilor din CDR, evenimentele s-au precipitat. De aceea eșuarea a discuției am fost eu scos vinovat, că nu aș fi organizat bine întâlnirea, deși nu aveam ce să organizez: practic, am luat legătura cu liderii, i-am invitat, au venit, deci trebuia să ne întâlnim, nu era vorba de organizat nimic, acolo.

- Prin natura relațiilor sindicale, ați fost unul din apropiații președintelui BNS, Dumitru Costin. Care este poziția dănsului în legătură cu ceea ce se întâmplă?

- Deși inițial dl Costin a făcut o impresie bună, fiind un tip tânăr, energic, cu inițiativă, ulterior, din păcate, fermitatea și capacitatea de a-și duce o decizie până la capăt s-au dovedit a fi niște haine mult prea grele pentru domnia sa. Am în vedere poziția dănsului în procedura de semnare a Declarației din 18 august, unde nu a avut o poziție fermă niciodată, totdeauna s-a dat după cum a mers majoritatea. Însă poziția care, de fapt, m-a nemulțumit pe mine cel mai mult a fost cea legată de crearea unei structuri confederale puternice pe partea aceasta a Opoziției, prin fuzionarea cu structurile ieșite din CNSLR-Frăția. S-au purtat negocieri împreună cu Victor Ciorbea timp de o lună de zile, la sfârșitul lui Iulie început de august, se ajunsese practic la detalii tehnice, după care, dintr-o dată, poziția lui Costin s-a schimbat cu 180°. Nici acum nu pot să-mi explic ce l-a determinat să sisteze totul și, mai mult, să treacă la atacuri împotriva lui Victor Ciorbea, cu tot felul de acuzații deplasate.

Sindicalismul este fracturat și remorcat de către Putere

- Ce aveți de gând să faceți, având în vedere că existența de fiecare zi devine un calvar pentru tot mai mulți oameni, inclusiv pentru bugetarii pe care îi reprezentați?

- În primul rând, toată această situație la care asistăm acum se datorează punctelor marcate de către Putere în această

bătălie contra unei Opoziții reale, atât politice cât și sociale. Fără îndoială, mișcarea sindicală cunoaște un proces de criză, accentuată chiar. Este rodul, pe de o parte, al acțiunilor Puterii, foarte bine dirijate, de fărâmițare, de cumpărare a unor lideri, de infiltrare a altora; pe de altă parte, se datorează gradului scăzut al conștiinței civice și sociale a acestui popor, care (fără să-i aduc scuze, totuși) 45 de ani nu a prea știut ce înseamnă aceste lucruri. Deci, este greu, de-abia acum ne dezmeticim și se profită din plin de această stare de lucruri.

Pe fundalul acestei mișcări sindicale fracționate, în mare parte remorcată de către Putere, este foarte greu să acționezi cu șanse reale de câștig. Aceasta nu înseamnă că ne dăm bătălii!

Ceea ce se întâmplă în momentul de față este totuși un lucru bun, în sensul că a început, în sfârșit, procesul de polarizare și a mișcării sindicale, astfel încât se va ști, în decursul probabil al unui an, cine cu cine joacă! Până acum lucrurile au fost amestecate, a fost un haos și practic nu se putea face nimic. E de văzut căți vom rămâne de partea aceasta a baricadei, de partea sindicalismului cinstit, autentic. De rămas, vom rămâne mulți, fără îndoială. Ceea ce se poate spune este că nu vom ceda și vom încerca, împreună cu aliații noștri din spectrul politic, să scoatem această țară din impas. Însă, repet, va fi foarte greu. Lupta este extrem de inegală.

- Credeți că ar mai putea fi mișcări sociale în viitorul apropiat?

- Trebuie făcută distincția între mișcările sociale autentice, vădit orientate spre a obține ceva cu adevărat, și mișcările sociale provocate, ca mască, pentru a justifica o anumită fațetă a democrației! În condițiile în care mișcarea sindicală trece prin acest proces de reorganizare, din păcate, în momentul de față nu știu dacă se poate vorbi despre un efect chiar atât de spectaculos al unor acțiuni sociale!

MARIAN GHIȚEANU ■

Rația de libertate

Insulele Piki-Miki

Dacă, înainte de a se apuca de Marea Lucrare, Dumnezeu ar fi citit câteva cărți (mai puțin de zecel) scrise în ultimii două sute cincizeci de ani, lumea ar fi arătat altfel; și astăzi și în vecii vecilor. Printre altele, n-ar fi existat ONU, cea mai înaltă instanță planetară, emanație indirectă a Principiului națiunilor (emanație, și aceasta, a vizionarului dar tare flușturisticului Woodrow Wilson, în 1918), instanță care face ca în Adunarea Generală, for suprem, insulele Piki-Miki să aibă tot un vot, ca și SUA, de pildă. Omenirea trebuie să mai aștepte vreo două milenii până când votul va însemna cu adevărat afirmarea unei necesități, a unei voințe și a unui drept; vreo două milenii până când un singur vot al unui simplu pescar din Malayazia, să poată fi contrapozitiv tuturor celorlalte, pentru ca mersul lumii, să fie în așa fel încât bietul om să-și poată prinde în liniște peștele pentru prânz... Acum, deci, în 1994, n-ar fi existat ONU, poate doar Consiliul de Securitate. Și n-am fi fost atât de „zăpăciți de cap” încât să credem, să sperăm că vom trece cu bine acești ani de pârjol și egalitate, de masacre și libertate, de atrocități și iluzii. Dorința de bine este imensă, uriașă, dar lumea e strâmbă și facem parte cu brio din ea... Dar de ce aceste gânduri care nu fac deloc cinste unei naturi optimiste? Știu eu, poate poziția geografică, poate niște unde bizare călătorind misterios, invizibile, în acest spațiu, în „zonă”, poate un murmur istoric, un zumzet geostrategic, ceva nedefinit să-mi fi cuprins sufletul... Îmi revin în minte mereu, obsedant, viața noastră cea grea, calvarul lipsurilor, nevoilor, salariilor amărâte, sărăcia și mizeria și dezordinea de sus și până jos, zbaterea noastră de zi cu zi, grijile și amarul; dar mai ales

șansele noastre, îngrozitor de firave. Suntem mutilați de trecut, striviți de prezent și cineva ne ține cu genunchii în pământ când vrem să ridicăm capul ca să privim în viitor. Cineva dintre noi. Nu contează atât cine este (o clasă coruptă, putredă până-n măduva oaselor, dezgustător de clinică și infatuată, cocoțată peste destinele noastre), cât contează faptul că e cineva dintre noi. Acesta este blestemul nostru. Nu e de ajuns că ne-am născut cu două milenii mai devreme decât ne-ar fi plăcut și lumea e aranjată de cei câțiva mari, care au aproape totul și nu stau să-l întrebe pe cei mici, care au mai nimic; nu e de ajuns că agonizăm în coasta unui imperiu muribund, cel mai rău dintre toate, care, cuimea, primește încontinuu baloane de oxigen geopolitic, din rațiuni de echilibru planetar (printre altele, ca să poată să spună un „niet!” categoric atunci când România, de pildă, cere aderarea la NATO în dorința de a avea garanții de securitate); nu e de ajuns, mai vin și cozile de topor dintre noi să-l cânte ursului în strună! Apoi, mai vin și persoane importante să blagoslovească lucrătura („afacerile” cu Voiski, tatăl viitorului CAER, sunt la mare preț la Cotroceni, zicându-se că sunt afaceri particulare. Mersi, industria românească este 92% de stat! Iar dacă americanii, nemții ș.a. fac afaceri cu rușii, acestea sunt chiar... afaceri, chiar particulare și chiar deloc de tip caerist, cum vrea Voiskil). O, dar câte ar mai fi de spus...

Iată de ce mă-nchid în casă, îmi aprind o țigară, mă așez, mă uit ca un vițel la TVR și mă las, încet, încet, în voia tabieturilor de mikipikinez...

EUGEN CHIROVICI ■

Istoria unui bluff

Mugur Isărescu și-a scuturat elegant reverul

Mugur Isărescu a fost numit guvernatorul Băncii Naționale în 1991. De atunci, PDSR (în acea vreme FSN) duce o luptă acerbă pentru câștigarea Băncii Naționale, care, prin Legea privind statutul BNR, votată în parlament, este o instituție autonomă. Totul a culminat cu scandalul declanșat acum două săptămâni, când, la o conferință de presă a partidului de guvernământ, s-a declarat tranșant: Banca Națională trebuie să se subordoneze guvernului Mai clar de-atăta...

marea bancnotelor. Motivul ar fi fost interesul personal al lui Isărescu, al cărui tată e acționar la una din reprezentanțele respectivei firme.

Mugur Isărescu a reacționat cu mult calm la acuzațiile aduse. Chiar cu condescendență, am putea spune. S-a mulțumit să declare că cei care au efectuat controalele la BNR nu înțeleg nimic din activitatea bancară, din moment ce au putut întocmi asemenea rapoarte. A mai afirmat într-un interviu că tatăl său este acționar la... o benzinărie! și nicipeună la reprezentanța unei firme străine. Dar aia calomniei, murdărie, și-a jucat rolul...

Intră în scenă PRM, cu un număr de bălci

Eminențele cenușii ale partidului de guvernământ nu s-au oprit însă aici. După ce și-a făcut numărul preferat cu „dosarul penal”, PDSR a declanșat atacul politic. Aici intră în scenă PRM. Partidul lui Vadim își face din nou auzită vocea și, ca o fecioară ultragiată, declară că va leși din „patrușterul roșu” dacă BNR și FPS nu vor trece în subordinea guvernului.

După toate aceste „încălziri”, Camerele Parlamentului se reunesc în ședință comună, pentru a dezbate „Darea de seamă” (a BNR, n.n.) cu privire la situația monetară, a creditului pe 1993 și orientările de bază pentru 1994. Ziaristii au venit în număr mare, convingându-se că vor asista la căderea guvernului Băncii Naționale. Numai că n-a fost așa.

Hora din parlament, pe versuri de Cotroceni
Mugur Isărescu a venit la tribună și a citit „Darea de seamă” cu o voce egală. A spus că datorită politicii BNR, inflația a scăzut la

4,4%, rezervele valutare s-au mărit cu 650 de milioane de dolari, depunerile populației au crescut cu 1800 miliarde lei și cursul leului s-a stabilizat.

Isărescu a mai afirmat că BNR nu poate acorda agenților economici credite cu dobânzi preferențiale, pentru că ar crește inflația. Cum urma să se citească raportul Comisiilor pentru buget și finanțe, s-a constatat cu acest prilej că Marin Stelian, senator PDSR și cel mai virulent adversar al lui Mugur Isărescu, nu a venit la ședință. Din momentul acesta au început ciudătenile. Primul vorbitor, senatorul PDSR Nicolae Simionescu, a adus un adevărat elogiu Băncii Naționale. Convingi că trebuie să-l scape pe Mugur Isărescu de la ghilotină, parlamentarii Opopziției s-au întrecut în a scoate în evidență excepționalele calități ale celui care a păstrat atât amar de vreme Banca Națională. Așa încât după vreo oră de discursuri, singura idee care se putea desprinde era că Mugur Isărescu este cel mai valoros om din România și fără el țara s-ar duce de răpă. Ședința s-a terminat în coadă de pește, comisiile de specialitate urmând să facă un proiect de hotărâre care să îmbunătățească politica monetară, bancară și de credite a BNR. Atât. Nimic despre rapoartele Curții de Conturi. Nimic despre „dosarul penal” al lui Mugur Isărescu.

Toată această istorie este o probă a modului în care PDSR înțelege să facă politică. Inițial se hotărâse sacrificarea lui Mugur Isărescu. Din anumite motive partidul de guvernământ se gândea că ar fi bine să pună mâna și pe Banca Națională. După o desfășurare impresionantă de forțe, care a durat săptămâni întregi, ordinul a fost revocat de la Cotroceni. Ion Iliescu a meditat profund și a realizat că nu-l poate sacrifica pe omul care beneficiază de sprijinul și încrederea Occidentului. Și mai mult decât atât, nu se poate atenta nici la autonomia Băncii Naționale.

Pentru că banii pentru țară de-acolo vin, nu de la alde Vadim.

ROXANA STANCU ■

Acesta a fost începutul celui de-al treilea război dintre Banca Națională Română și PDSR. Prima confruntare a avut loc când s-a votat legea privind statutul BNR. A doua, pe vremea lui Theodor Stolojan, când Banca Națională a fost făcută responsabilă de toate disfuncționalitățile din economie. Acum, atacul s-a făcut pe mai multe fronturi, ținta principală fiind Mugur Isărescu.

Gogoșa cu tatăl lui Mugur Isărescu

La puțin timp de la declarația PDSR, Curtea de Conturi vine în control la Banca Națională. Se întocmesc două rapoarte. Eugen Vasiliu, directorul secției de cercetări penale, declară: „Rapoartele au fost înaintate Parchetului General. Mugur Isărescu va fi cercetat pentru infracțiunea de abuz în serviciu”. Guvernatorul Băncii Naționale răspunde: „Au fost cinci controale la care BNR a depus documente de contestare la Curtea de Conturi. Multe din afirmațiile făcute în rapoarte nu au temelie legală și nici practică”.

Presa anunță că lui Mugur Isărescu i s-a întocmit dosar penal. În același timp, pe lângă cele două rapoarte oficiale ale Curții de Conturi își mai face apariția încă unul, neoficial, în care se afirmă că BNR a apelat la o firmă germană de intermediere, în loc să folosească resursele interne, pentru fabricarea monedelor și împr-

Privatizare la umbra lui Sașa

Văcăroiu calcă apăsător pe urmele lui Bârlădeanu

Cum era de așteptat, discuțiile pe marginea proiectului de Lege pentru accelerarea procesului de privatizare - inițiat de guvernul Văcăroiu - se desfășoară anevoios.

Miercuri se ajunsese abia la art. 21. Se pare că acest articol este cheia întregii probleme.

Senatorul PNȚCD Ioan Paul Popescu a remarcat că deși se vorbește despre transferul gratuit către populație a 30% din capitalul social al societăților comerciale - ceea ce pare a fi într-adevăr în concordanță cu Legea 58/1991 - practic nu se va întâmpla deloc așa. Și asta datorită articolului cu pricina, alin. 2, care prevede că vestitele cupoane nominative de privatizare se vor atribui și celor care împlinesc vârsta de 18 ani până la data de 31.12.1994: se adaugă deci aproape 1,5 milioane de persoane

la cele deja luate în considerare prin Legea nr. 58. Adică se modifică practic Legea privatizării: ceea ce primeau atunci cetățenii se împarte acum la încă 1,5 milioane de suflete. Deci, mai puțin pentru fiecare.

În consecință, senatorul Paul Popescu a cerut fie modificarea titlului proiectului în Lege de modificare a Legii nr. 58, fie modificarea procentului din capitalul social supus spre privatizare, din 30% în 40%, pentru ca fiecare să primească atât cât se stabilise. Acceptarea primei variante ar fi dus la intrarea proiectului guvernamental în categoria legilor organice, fapt total neconvențional echipei Văcăroiu: confruntată cu fronda din sânul coaliției pe care se sprijină, ea riscă să nu obțină cele 72 de voturi minimum necesare pentru o lege organică. A doua soluție nu putea conveni,

întrucât anulă ceea ce executivul dorește de fapt: reducerea pe cât posibil a cotei din capitalul social ce se privatizează prin procesul de masă.

Fără să vrem ne-am amintit de atmosfera anilor '90-'91, când Senatul discuta Legea privatizării. Atunci, aripa reformatoare a FSN a încercat să impună privatizarea a 50% din capitalul social al întreprinderilor. Aripa dură, reprezentată de „omul cu bastonul”, Bârlădeanu, abia accepta... 10%! S-a ajuns cu mare greutate la un compromis: 30%. Care 30% riscă acum să se diminueze prin șmecheriile guvernului.

Semn că ne îndreptăm de fapt spre soluția Bârlădeanu sau, mă rog, Bardenko, cum îl spuneau lui Sașa tovarășii în ale luptei de clasă.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Ioan Paul Popescu: „Nu înțeleg de ce li se spun cupoane nominative. De ce nu genitive sau dative. Sau poate mai degrabă acuzative, căci ele acuză de fapt guvernul care încearcă să mai ia câte ceva din ceea ce la un moment dat li s-a dat cetățenilor”.

Presiune mare! Vadim și-a scos iepurele din urnă

După ce timp de o săptămână PRM a amenințat că va ieși din coaliția guvernamentală, la Consiliul Național s-a hotărât prelungirea cu încă trei luni a sprijinului acordat guvernului.

Consiliul Național a fost evident o căcealma. Jucându-se de-a democrația, delegații s-au perindat prin fața unei urne de vot, pentru a decide, vezi dragă-doamnă, ce va face PRM de-acum încolo. Pe buletinele de vot erau trei variante: retragerea sprijinului acordat guvernului, acordarea în continuare a sprijinului, sau prelungirea sprijinului cu încă trei luni. Bineînțeles că a avut câștig de cauză ultima, care era propunerea lui Vadim.

Toată această mascaradă a avut un singur scop: să se creeze impresia că există o presiune politică de jos în sus. Așa o fi, când situația e cu capu-n jos!

ROXANA STANCU ■

„Amorul” politic mai face o victimă: Cornel Brahaș

La ora senti-
mentelor trădate...

Deputatul Cornel Brahaș a fost înălțat de la conducerea filialei București a PUNR. „Este o mascaradă”, a declarat Brahaș anunțând că nu are de gând să respecte decizia Conferinței Municipale și va prezenta situația reală, bzbată pe documente și fapte, la Consiliul Național.

Gruparea condusă de Funar și Gavra a trecut la acțiuni de forță, eliminându-l treptat pe toți cei care i se opun. La un moment dat, Gavra dădea semne că ar înțelege necesitatea înălțării lui Gheorghe Funar. Acest moment de luciditate nu l-a ținut însă multă vreme. Acum Gavra aruncă cu și mai mare ardoare în brațele președintelui PUNR.

Cât va mai dura „amorul” politic, rămâne de văzut!

ROXANA STANCU ■

Nicolae Manolescu „Marin Sorescu să-și vină în simțiri!”

În legătură cu decizia retragerii avizului dlui Nicolae Stan de a mai fi în postul de consilier șef al Inspectoratului pentru cultură Iași, decizie luată numai din motive politice, dl profesor Nicolae Manolescu, președintele PAC, ne-a declarat:

„Problema dlui Stan ne este cunoscută. Nu este singurul caz în care un consilier șef este eliminat pe motive politice. Dl Sorescu a declarat la conferința sa de presă că nu știe întotdeauna ce hotărâri iau inspectorii județeni, referirea fiind la Mircea Micu, de la București. Mă miră foarte tare acest lucru. Dl Sorescu vrea să facă impresia unui ministru inocent, care l-a luat în brațe pe «nu știu, n-am auzit!». În acest moment, noi știm că la mai bine de jumătate din inspectoratele județene de cultură s-au făcut schimbări politice, partidul de guvernământ dorind să-și pună oamenii săi în loc. Ce se va alege de aceste inspectorate și de activitățile lor care, iată, cum e cazul Sîrbiziei, s-au dovedit remarcabile, e foarte simplu de prevăzut: SE VA ALEGE PRAFUL!

Noi protestăm și cerem ministrului Marin Sorescu să-și vină în simțiri!”

MARIAN GHÎTEANU ■

Statul Major General a împlinit 135 de ani

Joi, 10 noiembrie 1994, în Sala de Marmură a Cercului Militar Național, a avut loc festivitatea omagială, „135 de ani de la constituirea Statului Major General”. A fost de față „toată floarea cea vestită” - cum spune poetul - a Oștirii Române, în frunte cu dl ministru Gheorghe Tîncă și dl general-colonel Dumitru Cioflînă, șeful Statului Major General. A fost un prilej de emoție autentică, patriotică, bărbătească.

În cadrul festivității a fost prezentat volumul Istoria Statului Major General Român (documente 1859-1947).

Români și maghiari împreună

LIGA NORDULUI: un partid național (fără “ist”)

□ Dl Viorel Sălăgean s-a săturat de impostori

Conflictul dintre vârfurile PUNR - reprezentate de tripla sumbră Funar, Gavra, Suian - și senatorul Viorel Sălăgean se adâncește pe zi ce trece. Că așa stau lucrurile, ne indică și cele discutate pe la bisericuțele ce se stabilesc la bufetul Senatului, de pildă. Acolo, liderii PUNR se adună grămadă la o masă și vorbesc în șoaptă. Din când în când, din discuția purtată la cele mai mici cote ale debitului verbal răzbes cuvinte apocaliptice: complot, trădare, sciziune. De cealaltă parte, energicul senator își vede liniștit de treabă și nu scapă prilejul să-i eticheteze în fel și chip pe adversari.

Într-o emisiune la Radio Contact, dl Sălăgean s-a referit la Gheorghe Funar în termeni precum: „profesorașul de la Cluj”, „tip zglobiu, cu o anvergură foarte limitată” („Anvergura ideilor sale ajunge cam până în vârful degetelor de la mână”).

Dar, în emisiunea amintită, senatorul rebel a mai spulberat o îndoială. A recunoscut public că lucrează în direcția structurării unei noi formațiuni politice: Liga Nordului. Care, spune domnia sa, nu este o

mișcare separatistă, de tipul celei din Italia, ci urmărește să atragă „ca un burete” tot ce este mai bun în toate celelalte formațiuni politice. Este o inițiativă politică pornită la Satu-Mare (n.r. fiecui electoral al dlui Viorel Sălăgean), de către intelectuali de marcă pe plan local, români și maghiari, care-și propun să promoveze interesul național. „Urmărim antrenarea în această mișcare politică a persoanelor care au reușit în afaceri, oameni politici competitivi, figuri centrale din

fiecare sat ș.a.m.d.” - a precizat senatorul ce figurează încă pe listele PUNR.

Așadar, s-a mai spulberat un mister. Cîrula zvonul că o serie de figuri cunoscute din UDMR, oameni cu vederi moderate, sunt tentați de această Ligă a Nordului. Rămâne de văzut. Oricum, vor urma clipe grele pentru PUNR-ul atât de infestat de ideile celor ca Gavra, Funar și Suian. Vom reveni cu amănunte.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Banii, monșeri! Sau viața...

PL '93 e dator cu un răspuns

PNLCD a hotărât că este momentul să intre în Alianța Civic Liberală și a anunțat că va semna Protocolul în această săptămână. Decizia partidului lui Nicolae Cervești dă o grea lovitură PL '93, care se vede astfel condamnat la o grea singurătate. Situația PL '93 este cu atât mai neplăcută cu cât Alianța Civic Liberală i-a adresat un apel patetic, în care îi cere „să înțeleagă importanța unificării mișcării liberale” și să semneze Protocolul.

Este interesant de urmărit ce strategie va adopta partidul lui Horia Rău și Dinu Patriciu. Dacă spune nu, va fi în postura ingrată a celui care se opune normalizării situației din perimetrul liberal al scenei politice. Dacă spune da, s-ar ajunge până la urmă la schimbarea actualei structuri de conducere. Cel mai bine pentru PL '93 era dacă nu s-ar fi ajuns aici. Acum plătește.

ROXANA STANCU ■

Vorbe, vorbe...

... din popor

PL 1994, PL 1995 ș.a.m.d.

■ ■ ■ Din motive strategice, psihologice, am putea spune chiar antropologice, președintele Roosevelt cedase întreaga Europă Centrală și de Est rușilor (Dan Amedeo Lăzărescu, vicepreședinte PNL).

■ ■ ■ „Suntem amenințați de apariția unui PL1994, condus de dna Dina Câmpeanu” (tot Dan Amedeo Lăzărescu).

■ ■ ■ „Nu PL 1994, ci chiar PL 1995, căci nu mai are timp să se înregistreze în 1994” (a răspuns Crin

Halaicu, secretar general al PNL).

■ ■ ■ Se zvonește că senatorul UDMR Verestoy Atilia i se pregătește un mare scandal pe tema siguranței naționale a României. Motivul? A „mâncat” singur și n-a dat și la alții. Dacă se va întâmpla așa cum am aflat noi, va fi o nebunie de spectacol! Va fi cu atât mai interesant, știut fiind că dl Verestoy este în grațiile lui Ion Iliescu și, bineînțeles, contraofensiva dlui Verestoy Atilia va fi pe

măsură. Să-nceapă, oare, destrămarea UDMR?!

■ ■ ■ Senatorul Ion Solcanu i se pregătește un post de ambasador în Grecia. Dl Adrian Năstase lucrează intens pentru a-și elimina un posibil concurent la șefia PDSR și, de ce nu, chiar la cea a României! Hrebenciuc are de ales între postul de consilier la curtea lui Iliescu sau unul în diplomatie. Cât mai departe, băieți, că a început să „emane” rău de tot! (M. G.)

Bieți copii fără părinți!

Pe moșia domnului director

În urma unor apeluri primite la redacție de la salariați ai Casei de copii școlari nr. 3 din București, am întreprins o anchetă cu câțiva vreme în urmă. Prezentăm acum câteva lucruri constatate cu ocazia anchetei, întrucât, în ciuda asigurărilor care ni s-au dat, avem informații că starea de lucruri continuă. Vom reveni cu noi amănunte.

În ziua de 27 noiembrie 1993, „educatorul” Vlad Rogojan l-a bătut sălbatic pe elevul Cristian Stan (15 ani). Anunțat imediat, directorul Ionel Porumbeanu a început de îndată să... mediteze ce are de făcut, probabil că meditează încă și acum, după un an! Iată declarația sa, consemnată cu ocazia anchetei: „Desprij faptul că elevul Stan Cristian a fost bătut am fost anunțat doar verbal, însă eu aștept o informare în scris, aștept un document, nu vorbe”. Dar iată și o declarație a dnei Florentina Buică: „Pe postul meu a adus soția unui polițist (...) am reușit să-mi păstrez locul de muncă. Dacă ne apărăm drepturile, dl Porumbeanu ne amenință că ne dă afară”. Joacă tare dom’ director! Mână de fier, vorba aia... Dar iată și alte declarații:

■ Elena Ion (ajutor de bucătar): „În ultimul timp venim cu frică la serviciu. Dl director Porumbeanu ne amenință că ne dă afară. Când vin inspectori în vizită, o obligă

pe dna Manea Tudora să scoată de la magazie, din rația copiilor, carne, cașcaval, salam, brânză, iar pe noi să o pregătim. Dânsul și musafirii săi mănâncă din porția copiilor dar pe mine m-a penalizat cu 10% din salariu, pe trei luni, pentru că am dat, din ceea ce rămăsese după ce mâncaseră copiii, o porție de fasole fără carne, mecanicului nostru. I-am explicat că mâncarea o dăm la porci și că e mai bine să mănânce un om. În replică, dânsul mi-a zis: «Să se ducă să o mănânce de la porci». Mai poți să zici ceva?”

■ Elena Radu (bucătar): „Dl Porumbeanu mi-a spus să duc trei copii la frizer cu bani de la mine. Atunci când are inspectori în vizită, o obligă pe dna Manea să scoată carne de la magazie, din rația copiilor, iar pe noi ne obligă să le facem fripturi!”

■ Mihaela Lăzărescu (îngrijitoare): „De câte ori li spunem ceea ce ni se pare

anormal, ne admonestează. Pentru că au fost găsite două scaune rupte am fost sancționată. După ce am depus contestație m-am trezit cu o penalizare de 10% pe două luni de zile.”

■ Tudora Manea (magaziner-secretar): „Când vin inspectori în vizită, dl Porumbeanu mă obligă să scoot de la magazie carne, din porția copiilor, pentru a le face friptură. Când au venit nemții cu ajutoare, mi-a spus să aduc de acasă că au tăiat părinții mei porcul. Ce era să fac? Am adus carne (aproximativ 4 kg) de acasă dar nu a fost pregătită pentru că bucătărișoaara a spus că are un miros greu. Nu am dus carnea acasă, ci am lăsat-o în frigiderul școlii. Între timp a venit Poliția Economică în control (cred că s-a făcut intenționat o sesizare) și m-a găsit cu aceea carne în plus. Pentru că am vrut ca școala să lăsa bine, acum dau socoteală pe motiv că am introdus carne fără forme legale.

Când s-a făcut ancheta, dl Porumbeanu și-a găsit altceva de lucru.

■ Directorul recunoaște: „Eu l-am spus dnei Manea să aducă carne de acasă pentru a pregăti perișoare și friptură pentru nemții care veniseră cu ajutoare. Dna Manea nu este vinovată pentru carnea găsită în plus. Recunosc că nu am fost autoritar și nu am explicat organelor de la Poliție care au venit în control că aceea carne care a fost găsită în plus a fost adusă la sugestia mea.”

■ Și, în sfârșit, directorul... rezolvă: „Va promit că voi face analiza a tot ceea ce s-a întâmplat aici până în prezent.”

Care prezent continuă la nesfârșit. Probabil că directorul așteaptă „o informare în scris, nu vorbe”. Iată deci informarea. Tipărită!

GHEORGHE BARBU ■

Acreditarea facultăților se face cu legea în mână

Pentru „întreprinzătorii” din învățământul superior a sosit momentul adevărului

□ Unii vor protesta indignați, alții vor fugi schelălăind, dar cei mai loviți vor fi studenții (zeci de mii)

‘Până la data de 7 noiembrie, CNEAA a analizat solicitările de autorizare a funcționării provizorii a 130 de facultăți (colegii, specializări) care există în cadrul a 30 de instituții de învățământ superior de stat sau private. Analiza s-a efectuat în baza rapoartelor de evaluare ale comisiilor de specialitate. În acest moment, respectivele instituții sunt verificate din punct de vedere juridic și financiar. Ce s-a constatat până în prezent?’

Consiliul Național de Evaluare Academică și Acreditare (CNEAA) a fost constituit și numit de Parlamentul României ca primă etapă în demersul de obținere a autorizației de funcționare provizorie pentru instituțiile de învățământ superior de stat sau particulare, înființate după 1990. Conform Legii nr. 88/93 privind acreditarea instituțiilor de învățământ superior, votată în Parlament și publicată în Monitorul Oficial la data de 27 decembrie 1993, propunerile CNEAA privind autorizarea sau neautorizarea funcționării provizorii a facultăților (colegii, specializări) vor fi înaintate Ministerului Învățământului spre avizare, decizia luându-se ulterior prin Hotărâri Guvernamentale (art. 5 lit. d). Anunțarea publică a „rezultatelor” acțiunilor de evaluare-acreditare se va realiza exclusiv după îndeplinirea tuturor procedurilor de lege mai sus invocate.

„Unele” dintre facultățile supuse evaluării nu îndeplinesc condițiile minime prevăzute de Legea nr. 88/93, așa cum rezultă, culmea, tocmai din rapoartele de autoevaluare depuse de către „împrișinați”. Care sunt criteriile generale ale căror standarde legale trebuie îndeplinite? În primul rând, este obligatoriu ca instituția în cadrul căreia funcționează facultatea supusă evaluării să aibă un statut juridic din care să reiasă organizarea acestora pe principiul non-profit (art. 2). Apoi se analizează personalul didactic, conținutul învățământului, baza materială, cercetarea științifică și activitatea financiară. Legea este... necruțătoare: dacă una dintre respectivele prevederi legale este încălcată, atunci se va propune neautorizarea facultății respective chiar dacă celelalte standarde sunt depășite cu brio. Ce urmează? În cazul în care evaluarea... autoevaluării este pozitivă, vor avea loc vizite. Unde? Chiar pe terenul solicitanților. Vizitele vor viza întreaga instituție de învățământ superior și vor fi „eliminatorii”, aceasta chiar până la sfârșitul anului 1994! Că s-a ajuns, abia acum, la vizite... protocolare, a cui o fi vina oare? Tare ne temem că traseul întortocheat al prevederilor legale va prelunge agonia până hăt... la anul (universitar). Ce se va întâmpla cu cei circa 100.000 de studenți? Nu este

treaba CNEAA, nici a ministerului și nici, în ultimă instanță, a guvernului. Cine va plăti oalele sparte? Cu siguranță cei ce s-au lăsat atrași de sloganuri publicitare în culori roz, neacoperite de realitate (să fim serioși, învățământul superior trebuie să fie... superior, dar mulți nechemăți s-au repezit la „afacere”).

Iată cum... percepe unul dintre „împrișinați”, dl Dolphi Drimer (care nu mai are nevoie de nici o prezentare), lungul drum al autorizării provizorii: „Suntem într-o perioadă critică de acreditare-evaluare,

de luptă cu dl prof. Ioan Mihailescu (președintele CNEAA, n.n.). Acesta își manifestă duritatea în raport cu Universitatea Ecologică, fără să aibă motive. Un aviz negativ pentru facultățile noastre ar discredita Consiliul. Ei trebuie să vină să vadă... Această tehnologie sui-generis (evaluarea autoevaluării, n.n.), rănește spiritualitatea românească. Adică noi, ca pilot UNESCO, am fost obligați să întocmim rapoarte extrem de dure, care să evidențieze mai ales punctele slabe și să prevadă soluții concrete. Cei din CNEAA preferă rapoarte... festive, supraevaluative, supralicitante. Un asemenea raport ne-a fost respins de UNESCO. Așa că, în lipsa unui dialog cu comisiile de specialitate, nu am găsit calea de înțelegere. Poate va urma, totuși, o mediere. Ne vom război în timpul mult-așteptatei „vizite”. Dl prof. Drimer nu suflă nici o vorbă despre SRL-ul ce pare a fi respectivă Universitate. Pentru a nu polemiza inutil, vom aștepta, cumini, rezultatele oficiale.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

40 de ani cât 40 de secole

Un liceu umilit

Când a ajuns cu trupele sale pe malul Nilului, Napoleon a spus: ‘Ostași, 40 de secole vă privesc!’... Și-i priveau pe francezii veniți de departe piramidele și Sfînxul, care arătau, după cum aveau să-o dovedească ulterior savanții, puțin schimbate față de cum erau în urmă cu 4.000 de ani. Mi-am adus aminte de acest fragment de istorie în momentul când m-am aflat, cu puțin timp în urmă, în fața clădirii fostului Liceu Comercial din Focșani, pe strada Cotești. Mă întorceam acolo pentru prima dată după patru decenii.

Mai trecuseră prin orașul vrâncean, dar de fiecare dată în fugă, fără a avea răgazul să mă abat pe la clădirea atât de dragă mie, în care mi-am petrecut adolescența. Și acum eram la poartă și 40 de ani mă priveau și mă întrebau unde-am fost. Dar liceul nu mai era cum îl știam. Clădirea cochetă, placată cu cărămidă aparentă, construită după designul liceelor românești de demult, cum sunt în București Mihai Viteazul, Șincai, Cantemir și altele, fusese văruiată și și pierduse personalitatea. Iar înăuntru - jale mare, nimic nu mai era la locul său. Fiindcă acum clădirea era folosită - se pare că a fost chiar cumpărată - de două societăți comerciale din oraș. Care societăți au amenajat-o după trebuințele lor, spargând pereți, făcând alți noi, împărțind fostele clase în două sau trei încăperi. Ziduri crăpate, tencuială căzută, mizerie peste tot - o ruină. „De la cutremur” - mi s-a spus. Clasa în care am învățat patru ani nu mai există, erau acum acolo birourile uneia dintre firme. În dormitoare noastre de la etaj, spre pompieri, erau acum ateliere de croitorie, iar în sala de festivități - vestita noastră „Sală mare” - erau războaie de țesut covoare, instalate până și pe scenă: Și așa n-am putut intra în comunicare cu acea parte a sufletului meu pe care o lăsasem zălog cu patru decenii în urmă pe coridoarele și în zidurile Liceului Comercial din

Focșani. Nu mai era acolo, zburase.

Vizavi de liceu era o biserică armenescă părăsită. Pe laturile unde-ar fi trebuit să fie gardul, plantaserăm noi, elevii, cu elanul celor 16-17 ani pe care-i aveam atunci, vreo 20 de plute. M-am dus acum să le văd. Mai era doar una, și aceea cu crengile ciuntite. Dar când am ajuns lângă ea și am atins-o din nou după atâta vreme (îmi trecuseră toate prin mână în ziua plantării lor), am avut sentimentul că, în sfârșit, dau de ceva cunoscut. Coaja ei aspră, crăpată a vibrat sub mână mea ca o cutie de rezonanță din care se zbatea să lase un cântec ținut acolo timp de 40 de ani. Și de-abia atunci am plâns.

Părăsind locul, m-am gândit la soarta tristă a bătrânului liceu. De ce s-a întâmplat așa? Nu era clădirea statului, ca orice liceu? Și dacă era, ea trebuia protejată ca obiect de patrimoniu, ca monument. Cum să fie lăsată de izbeliște, fie pradă intemperiei, fie supusă operațiunilor umilitoare, de slujire a ei și de transformare în croitorii, cizmării, țesătorii? Care ne e sortit nouă, românilor, să fie mereu ca la noi la nimenea, și un monument (de arhitectură) să se degradeze și să decadă în 40 de ani mai rău decât s-au degradat monumentele egiptene în 40 de secole?

ION D. GOIA ■

Revoluții furate înainte de termen

Enigmele persistă, după cinci ani, dar oamenii încep să vorbească (3)

Dacă în episodul trecut am relatat despre masacrul de la Otopeni, acum ne vom referi la câteva fapte pe care salariații Aeroportului Otopeni le-au constatat la scurt timp după sângerosul episod. Sperăm că autoritățile în drept (Armata, Procuratură, M.I. etc.) ne vor lămurii în privința informațiilor prezentate în materialul de față.

Gura păcătosului...

Dan Iosif face remarcă esențială!

Ur, spectacol macabru

Circa trei ore după ce s-a tras asupra camioanelor cu soldați de la Cămpina, nimeni nu s-a apropiat de locul masacrului. După cum relatam în episodul anterior, o parte din supraviețuitori s-au predat. Printre aceștia, câțiva răniți care s-au putut ține pe picioare până la dispozitivul de pază. O altă parte din soldați din camioane au fugit în lizieră imediat ce s-a tras prima oară în convoi.

Nimeni nu s-a atins de camioane până când în zona aeroportului a apărut un grup de taxi-uri și salvări. În acest moment, salariații s-au gândit că mai pot exista grav răniți în interiorul camioanelor. Prima constatare a fost că erau găuri de gloanțe pe aripile camioanelor și în partea din spate a lor. În interior, dezastrul părea complet: grămezi de cadavre, majoritatea împușcate în cap. Câțiva soldați grav răniți încă mai respirau. Au fost imediat îmbarcați în taxi-uri și transportați spre spitalele Balotest și CFR 2.

În cabina primului camion a fost descoperit, împușcat în cap, lt. mj. Ionescu, cel ce fusese trimis în întâmpinarea convoiului. Stația de emisie-recepție cu care trebuia să țină legătura cu aeroportul era căzută la picioare, dar funcționa. Lângă cadavru lt. mj. Ionescu se mai aflau cadavrele șoferului civil al camionului și al unui ofițer superior, care a fost identificat ca fiind colonelul Patraș.

La cinci, șase metri în spatele ultimului camion se afla, proptită într-un stâlp de iluminat, ciuruită și ea, o Dacie galbenă. Pe moment, nimeni nu a știut de unde, când și cum a apărut acolo Dacia.

Povestea ciudată a unui autoturism

Ceva mai târziu, dl. Corneliu Florea i-a fost adusă de către niște colegi o legătură de chei de care era prins un sigiliu al aviației utilitare. Colegii au afirmat că au găsit cheia lângă Dacia apărută nu se știe cum în spatele camioanelor. Dl. Florea și-a pus în gând să afle cum și de ce a ajuns Dacia acolo. După ce s-au mai

liniștit lucrurile în zona aeroportului, a sunat la aviația utilitară și s-a interesat cui aparținea sigiliul și dacă respectiva persoană are o Dacie galbenă. I s-a răspuns că atât Dacia, cât și sigiliul aparțin unui mecanic de zbor, care era în acel moment grav rănit la spital. După mai bine de o lună, dl. Florea a reușit să ia legătura cu mecanicul în cauză, care abia ieșise din spital.

Povestea acestui mecanic, pe nume său Ion Antonescu, este de-a dreptul uimitoare. În timp ce se îndrepta spre casă, venind dinspre București spre Băneasa, unde domiciliază, a fost oprit la Podul Băneasa de un milițian care l-a rugat să transporte până la cel mai apropiat spital doi tineri răniți. S-a gândit că cea mai bună soluție ar fi să îi ducă la Aeroportul Otopeni, unde știa că există un cabinet medical deschis permanent. Când s-a apropiat de aeroport, a ajuns din urmă coloana de camioane cu soldați de la Cămpina. În momentul în care camioanele s-au angajat pe drumul 9, el se afla la șaptezeci de metri în spatele lor. Chiar în dreptul curbei, la intrarea în drumul 9, ca din senin, s-a deschis focul asupra Daciei. Domnul Antonescu a fost rănit în picior, iar mașina avariată. A încercat să o pornească, dar nu a reușit. După aceea

Numărul inițial al soldaților morți a fost 17-18. Ulterior, cifra a crescut pe nesimțite. Astăzi se vehiculează cifre între 35-55 de morți. Nici acum, nici în urmă cu trei sau patru ani, nici o instituție nu a contrazis numărul morților. Nici măcar Armata, care era în măsură să cunoască cu exactitate atât numărul soldaților în termen, cât și numărul celor morți. Ținând cont că în aeroport au ajuns 25 de soldați în viață, putem presupune că la cifra inițială a morților au fost adăugați și cei ce se refugiaseră în lizieră.

s-a declanșat tirul dispozitivului, domnul Antonescu a fost nimerit iarăși de un glonț și și-a pierdut cunoștința. S-a trezit în momentul în care cineva, îmbrăcat în uniformă de Gărzii Patrioțice, îl scootea din mașină. Și-a pierdut iar cunoștința și și-a revenit abia la spital.

Din informațiile noastre, unități ale Gărzilor Patrioțice nu au acționat la capătul drumului 9 sau în zona lizierei Râmân câteva mistere de elucidat. Nimeni nu știe cum a ajuns Dacia de la mai mult de 70 de metri la 5-6 metri în spatele camioanelor, proptită într-un stâlp, dacă motorul ei nu funcționa. Cei doi tineri pe care Antonescu îi transporta la cabinetul medical au dispărut fără urmă.

De asemenea, la prima întâlnire care a avut loc în cadrul procesului, în fața asistenței, a persoanelor implicate și a mr. Tănase (primul procuror militar care s-a ocupat de cazul Cămpina), lt. Dinu a afirmat că el a tras în

Dacia galbenă, motivând că aceasta îi pune soldații în pericol cu fururile. Acest prim glonț a fost unul din factorii care au declanșat tirul apărătorilor aeroportului.

Liziera dubioasă

Așa cum am relatat și în episoadele trecute, liziera de lângă aeroport a părut o zonă misterioasă, un adevărat Triunghi al Bermudeilor. Din lizieră s-a tras asupra aeroportului, s-a tras asupra camioanelor, autobuzului, Daciei. Mai mult chiar, unul dintre cei care au ieșit din autobuz s-a refugiat în lizieră. Este vorba de un tânăr de 27 de ani, salariat al aeroportului. Corpul său a fost găsit câteva ore mai târziu, la capătul dinspre aeroport al lizierei, împușcat și ars cu acizi pe mâini și pe față! Nimeni nu știe cine au fost tortionarii. Mai mult, o parte dintre supraviețuitorii masacrului s-au refugiat în lizieră. De soarta lor nu se știe nimic. Pur și simplu au dispărut fără urmă! Un singur om, lt. Dinu, care a apărut și la proces, a străbătut liziera ieșind înspre Băneasa.

Un fapt foarte curios este că în aceeași zi de 23 decembrie, la ora 11, unitatea colonelului Drăghin a purcat liziera. Nu știm dacă misiunea colonelului Drăghin a fost sau nu să facă dispărute niște dovezi. În orice caz, știm că, oficial, în lizieră nu s-a găsit nimic. Nici măcar un tub de cartuș. Dar din lizieră s-a tras intens!

Câteva dezvăluiri și întrebări

- După cum știm, dispozitivul de apărare era format din soldați proaspăt încorporați, mulți dintre ei neavând nici stagiul de instrucție terminat, care suportaseră o noapte întreagă de nesomn, căci în permanență se trăsesse asupra aeroportului. Este posibil să fi fost atât de buni țintași încât să nimerescă majoritatea victimelor în cap? Practic, ei nu și-au putut vedea victimele, acestea fiind sub prelată camionului. O ipoteză ar fi că ar fi putut fi împușcați chiar din interiorul camioanelor.
- Dacă lt. Ionescu avea stația în perfectă stare de funcționare, de ce nu a răspuns la apelurile desperate ale colegilor săi din dispozitiv? A fost omorât de la intrarea în drumul 9 sau cineva l-a interzis să ia contactul cu dispozitivul? Singurul care putea să aibă cunoștința de schimbarea de orar și de traseu a convoiului era col. Drăghin, care beneficia de comunicație pe frecvență militară, caz în care ar fi trebuit să-i avertizeze pe cei din dispozitiv de modificările apărute.
- Un caz foarte ciudat este cel al col. Patraș, despre care nu se mai vorbește nimic. Dealtfel, se încearcă acreditarea ideii că în camioane erau numai soldați de la unitatea militară din Cămpina. Suntem posesorii unor date care arată că lucrurile nu au stat tocmai așa. Soldații răniți au fost tratați și înregistrați (așa cum este normal) la cabinetul medical al aeroportului. Aceste fișe au dispărut, așa cum au dispărut și alte acte care prezentau o anume importanță. Redăm numele câtorva soldați înregistrați în fișele medicale: Hărați Ovidiu-U.M.0829; Buză Cristian-U.M.0865; Antonescu Octavian-șofer civil, rănit grav; Darabănă Mihai -rănit torace; Vlădă Adrian-locotenent-major; Atanasiu Teodor; Mihai Costel - și lista continuă. Dacă în camioane nu se aflau numai soldați de la Cămpina, de ce nu s-a spus până acum nimic?
- De asemenea, în camioane fuseseră îngrămădite lazi întregi cu muniție, inclusiv cu grenade, care datorită tirului apărătorilor ar fi putut exploda, ștergând practic orice urmă. Cine, de unde și cum a tras?
- Multe firi conduc către ideea că soldații din cele trei camioane au fost programați pentru un masacrul. Poate fiindcă trebuiau victime pentru ca revoluția să fie „credibilă”, poate pentru că văzuseră „prea multe” pe 21 decembrie la Inter, sau, după aceea, la unitatea de securitate din Băneasa. La o conferință de presă organizată la Aeroportul Otopeni, consilierul prezidențial Dan Iosif, auzind că soldații trimiși la Otopeni fuseseră pe 21 dec. la Intercontinental, a răbufnit: „Cum dom'le, ei erau soldați care pe 21 au refuzat să tragă în mulțime?! Atunci e clar că trebuiau să moară!” La o asemenea reacție, mai e ceva de comentat?!

TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Semne promițătoare, deocamdată

Vasile Cozac încearcă să vindece o boală misterioasă

Medicii nu au putut pune nici măcar un diagnostic, dar simptomele încep să dispară în urma tratamentului său.

De circa un an de zile domnișoara Vlădescu, acum în vârstă de 15 ani, suferă de o misterioasă boală. Spunem misterioasă pentru că doctorii nu reușiseră să o diagnosticheze. Iată ce ne declară bunica maternă a elevei: „Boala se manifesta prin apariția unor pete roșii, proeminente, de diferite mărimi, dar nedureroase. Ele se diseminau pe întreg corpul, mai puțin în zona facială, cuprinzând picioarele, spatele, rareori gâtul. Pentru a obține stabilirea unui diagnostic precis am internat-o la diverse spitale. Primele două internări au fost la Grigore Alexandrescu, apoi la clinica de dermatologie a spitalului Colentina. Nici un rezultat concret, adică doctorii nu se

puteau pronunța. Totuși, au sugerat că ar fi vorba despre o alergie pe care au tratat-o cu perfuzii, medicamente, vaccinări. Nici un rezultat. Fata urma regimul alimentar strict, recomandat de medici: nici o substanță iritantă, practic, numai supe și cartofi fierți. Slăbișe, nu mai avea putere de muncă și am remarcat că, de fapt, își pierduse orice speranță. Și noi, părinți și bunici, de asemenea. Ce mai rămăsese de făcut? Din presă, cred că din Flacăra, am aflat despre tratamentul cu plante al dlui Cozac. L-am căutat și, din septembrie, am început tratamentul lui. În mai puțin de două luni, rezultatele au fost uimitoare. Petele nu numai că dispăreau rapid dar au început chiar să se și rărească, atât

ca întindere, cât mai ales, spre marea noastră bucurie, și ca apariție. Nu putem spune că este vindecată. De fapt, dl Cozac se va pronunța după circa șase luni de tratament. Până atunci, vom continua, conform indicațiilor, cu ceaiuri, picături și sirop. Oricum, este remarcabil că poate să suporte alimente de care înainte nici nu se putea atinge: o bucăciță de carne fiartă, un pic de brânză, puțină ciocolată. Nepoțica mea și-a recăpătat bună dispoziție. Învață cu plăcere, este fericită. Și noi toți ne-am reluat viața normală.”

A consemnat
BRÎNDUȘA NICOLAE

În curând,

MAI MULȚI PUI ȘI MAI PUȚINE SALMONELE

INAMICUL PUBLIC NUMĂRUL UNU, salmonela, se poate afla în orice aliment de origine animală: lapte, brânză, carne, ouă. În SUA sunt tratate anual 40.000 de cazuri de salmoneloză din cele 4 milioane reale, conform estimărilor. Riscul și gravitatea infestației sunt proporționale cu vârsta consumatorului și cu rația de alimente ingerate, conținând vestitele microorganisme. Cazuri mortale se înregistrează la copii mici, la persoane în vârstă și la toți cei cu apărare imunodeficientă. Un procedeu constând în

imersia, înainte de congelare, a puiilor de găină într-o baie de săruri a fost experimentat în laboratoarele din Cranbury (SUA) ale firmei Rhône-Poulenc. 5 milioane de înaripate au fost deja, peste Atlantic, călitate experimental într-o astfel de saună. Dintr-un eșantion de 8.000 de pui examinați după „băiță” doar 1% mai erau purtători de salmonelă. Au fost necesari 5 ani de cercetări pentru a se găsi rețeta cea mai eficientă și totodată inofensivă pentru consumator. Din punct de vedere

tehnologic, procedeul, care durează 12 sec/pui și care a fost botezat AvGard, nu perturbă fluxul normal dintr-un abator și permite înscrisarea într-un ritm de prelucrare de 5.000 de păsări într-o oră, cu un cost suplimentar de numai 5%. Pachetele cu pui spălați de salmonelă vor purta un desen specific, un logo pentru sensibilizarea consumatorului final. Potențialul de piață este imens. Anual, în America se consumă 6 miliarde de găini și încă unul de curcani. CĂLIN MĂRCUȘANU

Cu oizmă de mătăi
Se plimbă pui-n luna mai,
Cu aripioara la chiulu
Și-n cioc un fluter piu, piu, piu...
(C. BUZEA)

Zece remedii ale medicinei populare împotriva înțepăturilor de insecte

Se cunoaște că unele insecte vânează sângele (țânțarii, ploșnițele), altele reacționează agresiv la mișcări de autoapărare (albina, viespile, gârăunții-vespa crabro). Țânțarii au în salivă substanțe anticoagulante, înțepăturile lor provocând usturime, umflături și alergii. Albinele injectează venin, provocând dureri și congestii locale, lată câteva remedii pe care să le folosiți la alegere:

- Uleiul de garoafe se aplică pe locul înțepat proaspăt și se masează.
- Se înmoaie o aspirină

în apă. Pasta se aplică pe locul înțepat și se lasă 30 de minute.

- Se aplică o jumătate de ceapă pe locul înțepat.
- Se prepară o infuzie din frunze de arnica sau barba ursului (equisetum arvense) și se aplică pe locul înțepat.
- Cuburi de gheață într-o pungă de plastic.
- Compresile cu lut, conținând acid acetic, se aplică 20 de minute.
- Se aplică pe locul înțepăturii pastă de dinți, într-un strat gros de 1-2 mm.
- Folosiți un strat de sare umedă.
- Frecțiile cu oțet vă vor calma.
- Se presară pe locul înțepăturii praf de copt și se acoperă cu o batistă îmbibată în alcool.

IOANA A. VAGO

Reproducem un nou fragment din lucrarea în manuscris a dl col. Jenică Drăgan, șeful Direcției de arme, muniție, substanțe explozive și droguri din cadrul IGP.

Suntem în toamna anului 1973. În dana portului Brăila, la bordul navei „Mercur”, sub pavilion grecesc, sunt găsite fără stăpân 50 g de hașiș. „Stăpânul” s-ar fi putut să fie JASWINDER SING, un cetățean indian, marină de profesie, interpellat mai în fiecare port în care atingea pământul cu piciorul, ce părea a se desprinde de droguri și posesia lor. De fiecare dată el se jura că le este un dușman declarat. Aceleași sincere jurăminte au fost formulate de egipțeanul SABHY ABD-RABBU HASSEAN EL LEATHU, când pe motonava „Nadia-K”, înregistrată în Beirut libanez, au fost descoperite 8 turte cu hașiș, în greutate de peste trei kilograme, în același an, în aceeași toamnă, dar la Sulina.

Anul 1975. În portul Sulina își face apariția cargoul „Siskina”, sub pavilion panamez, o navă arsă de sarea mării. Controlul efectuat și în cabinetul medical duce la descoperirea, într-un borcan, a circa 80 de grame de frunze tocate. După aspect păreau a fi frunze de coca, lucru ce stârnea uimire.

Arbustul de coca, cocaierul, cu numele științific ERYTroxylon COCA, crește în general în regiunea geografică a Americii de Sud. Frunzele de coca, cunoscute

Drogurile la români

și măsticate de mil de ani de către indigenii sud-americani pentru a îndepărta senzația de oboseală și foamea, nu erau îndejuns de cunoscute în Europa. Cocaina nu inundase încă, suprasaturând piața nord-americană, iar traficanții sud-americani nu începuseră elaborarea planurilor cu bătaie lungă de cucerire a vechiului continent, pentru a avea o nouă piață de desfacere.

Oricum, doi marinari egipteni de pe „Siskina” sunt deja considerați suspecti deoarece fuseseră văzuți de ceilalți membri ai echipajului mestecând frunze din borcanul respectiv.

La scurt timp, în portul Sulina își fac apariția cargourile „Ele Istria 3” din Cipru și „Panaghia” din Pireu. Controalele ne arată că în farmacile plutitoare ale ambelor nave există frunze similare cu cele descoperite pe „Siskina”, fără a se cunoaște cui aparțin de fapt. Ne aflăm în preajma unei veritabile invazii de coca, lucru absolut surprinzător pentru vameșii români și personalul de pază.

Dar nu a fost să fie așa. Expertizele fizico-chimice efectuate în laboratorul de toxicologie al Institutului de Criminalistică din Inspectoratul General al Poliției ne conduc spre o altă concluzie: în toate cele trei cazuri substanțele vegetale (frunzele tocate) nu au în compoziția lor alcaloizi și ca atare nu sunt supuse regimului. Dar ce sunt atunci? Răspunsul nu va întârzia să apară. Este vorba de betel.

Să fi fost vorba de o pasiune comună a marinarilor de pe cele trei nave pentru mestecarea betelului ori de o testare premeditată a vigilenței organelor de frontieră și poliției române. Întrebări destule. Răspunsurile sunt puține, din nefericire.

În decembrie 1976, organele vamale din Sulina descoperă într-un butoi cu nisip de pe motonava „Larna”, sub pavilion panamez, 850 grame de... frunze. Dar nu a mai crezut nimeni că sunt frunze de coca ori betel. Aspectul, culoarea și mirosul indicau cannabisul. Dar proprietarul nu poate fi identificat.

De altfel, în Sulina s-au mai conflictat și în alte trei cazuri droguri, fără a fi trasi la răspundere cei ce le disimulasera în scopul derutării organelor de control.

Așa s-a petrecut cu cele 17.700 kg de cannabis, ambalate în doi saci, ascunși în tabulatură electrică a unei nave sub pavilion străin, sosită din Togo, ca și cele 1.500 grame de frunze și inflorescențe din aceeași plantă, identificate în sala mașinilor de pe alt vas, de asemenea înregistrat în străinătate.

2 martie 1978. În portul Constanța, într-un loc din zecile de kilometri de cheiuri, într-un geaman-tan cu fund dublu, organele de poliție frontieră descoperă 4.700 kg hașiș lichid, aflat în pungi din plastic. Investigațiile de rutină și cercetările întreprinse nu au reușit să stabilească deținătorul. Persoana în cauză avusese răgazul să spele putina.

Cosmetică

Vreți să fiți frumoase?

Nu neglijați gimnastica feței

Gimnastica feței constituie un mijloc prețios pentru păstrarea elasticității pielii, activarea circulației sângelui și antrenarea grupelor de mușchi lăsați de regulă în repaus pentru realizarea nivelării tegumentelor. Ea nu trebuie executată întâmplător, ci zilnic, timp de câteva luni. În acest scop, vom executa următoarele exerciții:

■ Ridicați sprâncenele la maximum, apoi le coborâți brusc - indicat pentru ridurile verticale.

■ Lărgiți forțat nările și gura, apoi țușuați buzele ca și cum ați fiuiera un cântec - indicat pentru ridurile din șanțul nazolabial.

■ Inhalați mult aer pe care îl treceți când într-o parte, când în alta a gurii, apoi dați drumul la aer încet - pentru întărirea mușchilor de pe pomeți.

■ Deschideți gura pronunțând de câteva ori literele O și A - indicat pentru bărbia căzută.

■ Treceți buza inferioară peste cea superioară ținând capul cât mai pe spate - indicat pentru bărbia dublă.

Dacă veți executa zilnic aceste exerciții de zece ori, veți fi foarte încântate de schimbarea aspectului dumneavoastră!

MARIA ANTONESCU

Regele ciocolatei și Mecena al artei moderne

Dr. Peter Ludwig a fost „încoronat” și Prieten al Artelor

□ Distincția i-a fost acordată de UAP pentru susținerea și promovarea artei românești contemporane

Dr. Peter Ludwig este, probabil, unul dintre cei mai prosperi oameni de afaceri din lume, regele neîncoronat al ciocolatei. Dar, în afară de pasiunea sa pentru afaceri, iubește arta. Este cunoscut că posedă cea mai valoroasă colecție Picasso și este întemeietorul muzeului Ludwig la Köln, un excepțional muzeu de artă contemporană. O asemenea personalitate a fost, în urmă cu două săptămâni, oaspetele României. Pentru întâmpinarea domniei sale, UAP a organizat două excepționale expoziții cuprinzând lucrări ale unor artiști plastici români contemporani: una la Teatrul Național, la galeria 3/4, și cealaltă la Muzeul Național. Trebuie remarcat faptul că respectivele creații l-au încântat pe dl dr. Ludwig. Ca urmare, a hotărât ca, peste doi ani, la Aachen, să organizeze o mare expoziție de artă românească modernă, concomitent cu lansarea, la București, a artei moderne germane.

Fotografie de ELENA GHERA

Dr. Nicolae Aurel Alexi, președintele UAP, înmânează dlui dr. Peter Ludwig, însemnele prețurii artiștilor români, sub oblăduirea dlui Anton Rossbach, ambasadorul Germaniei

mane. O altă etapă a scurtelor sale vizite, de numai cinci zile, a constituit-o zborul cu elicopterul la Târgu-Jiu. Cine știe, poate, cândva, va investi o sumă considerabilă pentru refacerea Complexului Brâncuși. Înainte de a părăsi România, în cadrul unei ceremonii intime, la sediul UAP, i s-a înmănat Diploma și Trofeul, special instituite, de Prieten al Artelor. Trofeul, o veritabilă bijuterie „sculptată” în cristal, a fost realizat de cunoscutul artist plastic Alexandru Ghilduș, același care i-a oferit trofeul Dangerous lui Michael Jackson. Iată ce a declarat dl Ludwig, după încheierea ceremoniei: „România trăiește din propriile ei rădăcini. Arta populară este încă vie și de o mare bogăție. Acum am înțeles de ce Brâncuși a imortalizat-o în întreaga sa creație. Vă mulțumesc că mi-ați oferit prilejul să vă cunosc și să vă înțeleg.”

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Model francez de ieșire din criză:

Un plan de restructurare conceput rapid

□ Interviu cu dl Radu Demetrescoux, președintele Consiliului de Administrație al filialei Salomon din România (IV)

Restructurarea care aduce locuri de muncă

Vorbim data trecută despre firmele mici înființate cu ajutorul Grupului Salomon, asigurându-se astfel locuri de muncă pentru cei disponibilizați de... Salomon.

— Aceste firme care au plecat doar cu 20-30 de salariați și cu 100% comenzi Salomon, într-un an de zile au ajuns la 70-80% comenzi din partea noastră, dublându-și și numărul de angajați. Deci, fenomenul bine gestionat poate genera locuri de muncă, deși începutul fusese provocat de reducerea numărului de salariați din motive de restructurare.

— Tot din numărul trecut am rămas datorii cititorilor cu încă o măsură de atenuare a efectelor sociale provocate de restructurarea Grupului Salomon.

— Al patrulea element în acest context a fost semnarea cu statul și cu colectivitățile locale a unor convenții care prevedeau, pe de o parte, contribuții ale colectivităților la o serie de acțiuni de pregătire și reorientare profesională, iar pe de altă parte, finanțarea parțială a pensiilor anticipate.

— Să revenim la planul de restructurare aplicat de Salomon, adică la elementele lui de rezistență.

— În primul rând, este vorba de reducerea cheltuielilor de structură, adică a cheltuielilor fixe. Astfel, s-a

analizat organigrama generală a grupului și s-a căutat să se facă economii prin mai multe metode: simplificarea organigramei prin reguparea anumitor funcții, renunțarea la anumite arborescențe și organizări matriciale devenite prea costisitoare față de cifrele de afaceri care puteau fi îndeplinite.

O altă idee principală a fost concentrarea resurselor umane și financiare asupra proiectelor strategice rentabile. Nu poți să alergi după 10 iepuri cu aceeași eficacitate. S-au înghețat acele programe care costau bani, dar nu aduceau deocădată nimic.

S-au făcut și alte modificări de organizare, de exemplu, s-a mutat tot departamentul „gold” în Statele Unite unde este și cea mai mare piață.

— Salomon avusese probleme și din cauza scăderii cursului la dolar și yen.

Care a fost decizia luată în privința limitării riscurilor legate de fluctuațiile valutare?

— În Europa de Vest, când o companie lucrează foarte mult cu o anumită deviză, are posibilitatea să facă „opțiuni pe termen” pe deviza respectivă prin plata unor comisioane bancare în formă de asigurare de schimb ca să nu sufere în cazul unor fluctuații neplăcute. În această situație, nu profiți în cazul în care moneda respectivă crește, dar nici nu te „scufunzi” odată cu ea, în caz de

acest risc foarte important.

— În sfârșit, ce s-a hotărât în privința riscurilor climatice, de exemplu, absența zăpezii în anumite ani, cum a fost în '90 și '91?

— Soluția adoptată a constat în căutarea unei piețe complementare tot în domeniul în care Salomon dispunea de competențe și de atuuri strategice. Am extins serios producția de echipament de sport pentru vară, unde practic nu contăm. Am cumpărat o firmă importantă din domeniul ciclismului, un domeniu în dezvoltare în Occident.

Prin această am eliminat riscurile concentrate asupra unor volume importante și am păstrat aceeași idee strategică: diversificare numai în domenii în care nivelul tehnologic, imaginea de marcă, notorietatea, și competențele de bază ale grupului sunt bine reprezentate. În felul acesta au fost concentrate eforturile financiare, strategice și profesionale în domeniile de maximă competență pentru un maxim randament.

— Ce rezultate ați obținut?

— Următorul an s-a tradus prin beneficii + 66 milioane F. În perioada '92-'93 s-a ajuns la + 99-100 milioane, iar ultimul exercițiu financiar a atins + 130 milioane F. După cum se vede eforturile realizate au dat rezultatele scontate.

(Va urma)

ADRIANA DOBRESU ■
MIHAI SÂNDOIU ■

Centrul de Consultanță și Plasament pentru Studenți și Absolvenți, înființat de Fundația Sörös

A doua ediție a Târgului de Job-uri

Târgul de Job-uri s-a desfășurat în zilele de 5 și 6 noiembrie, la Universitatea bucureșteană. Deși, așa cum ne-a informat dna Manuela Brusaș, directoarea Centrului, fuseseră convocate 3000 de firme, au răspuns doar 34 și au participat efectiv 24. Studenții și absolvenții au fost mult mai numeroși, circa 6 mie în fiecare

zi. Ei au avut posibilitatea ca, în cadrul organizat, să stea față în față cu directorii de firme, cu specialiști în selectarea personalului și să se „vândă” cât mai eficient. Din păcate, deh, linii fără experiență, s-a constatat că mulți dintre ei nu știu bine nici ce vor, nici cum să se prezinte. Așa că, principalul câștig al Târgului a

fost, de fapt, unul educațional. Despre câștigarea unui loc de muncă nu a fost atins, vorba: Urmează o selecție severă la sediul firmelor respective. Dar, așa cum susțineau unii directori, nici ei nu au șanse mari să aleagă un viitor salariat încheiem, menționând că întreaga acțiune a fost sponsorizată, nici firmele și nici studenții nu au avut de plătit taxe, nici măcar simbolice. Următorul Târg va fi organizat în vară și vor putea participa studenți și absolvenți chiar și ai Universităților particulare. Până atunci, așteptăm ca, în continuare Centrul de Consultanță și Plasament să acționeze întru informarea și educarea tinerilor.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Dale Carnegie

Cum să învingem teama și să începem să trăim

19

Un bărbat calm schimbă sensul existenței în viața unei femei

Continuăm confesiunile doamnei Salinger, care într-un episod anterior relata cum îngrijorările au condus-o la un adevărat dezastru în viața personală. După ce a divorțat, în existența sa apare o nouă șansă.

— Al doilea soț - povestește ea - este avocat: un om calm, dotat cu un spirit foarte analitic, care nu se îngrijorează niciodată. La începutul căsătoriei noastre, de fiecare dată când începeam să-mi pierd controlul îmi spunea:

— „Calmează-te! Să examinăm situația mai înțelept. Care este motivul exact de îngrijorare? Există riscul ca temerile tale să se confirme?”

Acum câțiva ani, a fost declarată în California o epidemie de paralizie infantilă.

Altă dată, la o asemenea veste aș fi făcut o adevărată criză. Dar soțul meu m-a convins să acționăm cu sânge rece. Am luat toate precauțiile ce erau în puterea noastră, adică am ținut copiii acasă - nu i-am lăsat să iasă nici la școală, nici la cinematograful.

Consultând statisticile Biroului de Sănătate Publică, am aflat că în epidemiile cele mai grave pe care le-a avut statul California, au fost 1835 de cazuri, iar în epidemiile mai puțin virulente au fost înregistrate numai 200-300 de cazuri. Din tot tragismul acestor cifre am înțeles că, făcând un calcul al probabilităților, riscul de a vedea pe unul din copiii noștri îmbolnăvindu-se era minim.

După calculul probabilităților, asta nu se poate întâmpla. Această simplă frază a înlăturat toate îngrijorările; ea a făcut existența mea din ultimii douăzeci de ani mai frumoasă și mai liniștită, lucru pe care n-aș fi îndrăznit să-l sper nici în visele cele mai extravagante.

Dar nu numai atât, am spune noi. Povestea doamnei Salinger explică cât de importantă este latura „rațională” într-un cuplu, comunicarea cu partenerul de viață, abordarea și implicarea în problemele comune.

Traducere și adaptare
ADRIANA DOBRESU ■

Rețetă de zbor: aeronave americane, piloți români

Compania TAROM s-a înnoit cu încă două aeronave Boeing 737-300 (botezate Constanța și Deva), clasa medium-curier, după ce anul trecut le achiziționase pe primele două de același tip (Alba Iulia și București). Până la sfârșitul trimestrului IV, va intra în dotarea dinamicii noastre companii naționale de transport aerian și al cincilea Boeing, purtând numele Timișoara, astfel încât din sezonul hibernal care se apropie, călătorii curselor europene TAROM, deservite de renumitele aeronave de fabricație americană, să beneficieze de un plus de confort. Reînnoirea flotei va permite Companiei TAROM să facă față concurenței directe cu marile companii aeriene care operează la București și în lume.

CĂLIN MĂRCUȘANU ■

Turnul Babel

Răsturnarea dintre oceane

Dezastrul impozant înregistrat de democrați la ultimul scrutin, deși pronosticat în termeni relativ, s-a dovedit mult mai tăios decât s-a presupus.

Problema unui nou mandat al actualului președinte la alegerile din 1996 nu se mai pune în termenii de până la 8 noiembrie. În scenă a intrat nu numai senatorul Dole, liderul majorității republicane, dar și electoratul republican din cele mai populate opt state din SUA, unde guvernatorii sunt, în bloc, republicani. Această compactă pușculiță electorală va lucra neistovit ca supremația „liberală” de la Casa Albă să intre într-o comă bine dirijată în următorii doi ani...

Islamism și europenism de 126 de mi- liarde de dolari

Valul terorii islamice care lovește în fundațiile politice ale Africii de Nord pune în cauză nu numai stabilitatea regiunii, dar și vecinătățile ei generale. Atentatele de toate calibrele, extinderea forțelor paramilitare, declarațiile politice radicale se succed și se intensifică, indicând o puternică alterare a echilibrului de până acum. Una dintre cauzele notorii ale acestei inflamații politice din zonă este sărăcia. Sărăcia naște teroare la sudul Mediteranei, așa cum poate naște teroare la nord. Până una-alta, marea trănăneală despre anexarea răsăritului european la cel apusean se lovește de restul problemelor lumii, printre care islamismul violent s-a așezat în vârf. Cu alte cuvinte, Occidentul a început să analizeze cu seriozitate care ar fi ordinea priorităților: repararea economică a Sudului în vederea atenuării nebuliei islamice, sau bandajarea Estului european împotmolit într-o tranziție păguboasă. La vârful UE s-a și contabilizat, spre exemplu, costul aderării balcanice la paradisul vest-european: până în 126 de miliarde de dolari. Cam mult!

„Războiul total”

Îndelungat, sângeros, extins continuu și provocând victime cu precădere în rândurile populației civile, războiul din Bosnia nu a fost spre stupefacția „opiniei publice” internaționale, cel puțin până acum, „total”. Despre „războiul total” se vorbește doar de curând, după ce armata guvernamentală bosniacă a făcut ravagii în zonele ocupate temporar de sârbi. Reacția autoproclamatelor republici sârbești a fost cea scontată: în fața presiunii musulmane se adoptă o reacție pe tot spectrul. Sau totul, sau nimic! Decretarea războiului total și a legii marțiale s-a pus pe tapet cu toți zurgălăii mediatici aferenți. În paralel, Adunarea Generală a ONU a reușit, târâș-grăpș, să voteze o rezoluție care prevede, în sfârșit, ridicarea faimosului embargou asupra livrării de arme musulmanilor. Numai că printre statele care s-au „abținut” în adoptarea acestei determinante măsuri se află greii comunități mondiale: Rusia, China, Franța, Marea Britanie. „Mesajul” transmis Washingtonului este clar: trebuie mers până la ultima limită a răbdării. Ridicarea embargoului înseamnă escaladarea conflictului, escaladarea obligă NATO la lovituri disciplinare, iar acestea incurcă statele care și-au trimis, la sol, „câști albastre”. Printre acestea nu se află scăfărlie de american, SUA susținând ridicarea embargoului înțercă să scoată castanele din foc cu mâinile sau, mă rog, cu câștile aliaților...

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

Tratatul cu rușii (II)

Până la ora la care scriu aceste rânduri n-am luat cunoștință de nici o reacție a Moscovei la nota M.A.E. român de pe 3 noiembrie a.c. care constata caducitatea Tratatului româno-sovietic din 1970. Sper ca guvernul rus să aibă înțelegerea de a fi de acord cu nota respectivă și de a pune astfel punct acestei chestiuni. Cu atât mai mult cu cât nu există nici o șansă ca România să revină, având în vedere și intrarea în arenă a președintelui Ion Iliescu. Vexat, fără îndoială, de faptul că atât opoziția, în cererea ei de denunțare, cât și M.A.E. de la București, în documentul remis ambasadei ruse, ignoră „Tratatul de amicitie” cu rușii încheiat de Domnia sa în 1990, dl Iliescu a dat propria sa interpretare nulității Tratatului din 1970. Acesta, spune dl Iliescu, „a fost denunțat, pe plan principial (fără îndoială că domnul președinte a vrut să spună „ipso facto” n.n.), odată cu semnarea de către mine și președintele Gorbaciov a Tratatului din 1990”. Așadar, președintele român pune în lucrare criteriul cronologic, ca la testamente, potrivit cărui ultimul text este cel bun, toate cele dinainte fiind lovite de nulitate automat, fără altă specificare. Interpretarea aceasta este greu de susținut, având în vedere că Tratatul dl Iliescu a fost el însuși, prin neratificarea de către parlament, lovit de nulitate și că deci, tot după regula testamentelor, ar rezulta că rămâne valabil tratatul precedent, însă e de reținut că și dl Iliescu consideră Tratatul din 1970 ca nemai fiind în vigoare. Concepția aceasta rezultă și dintr-o altă afirmație a președintelui român (afirmație care înseamnă, totodată, și o recunoaștere indirectă a caducității Tratatului său de amicitie din 1990): „România și-a exprimat dorința de a se redacta un nou document, care să fixeze, pe principii noi și în noul context european și al realităților din țările noastre, un Tratat bilateral cu Federația rusă”. Așadar, se poate spune că partea română, la unison - și opoziția, și guvernul, și președintele, ca să nu mai vorbim de norodul muncitor - consideră că nu mai avem tratat cu rușii și că trebuie să încheiem unul nou. Cum să fie acesta?

Desigur, nu am în vedere elementele tehnice, designul juridic, acestea îl privesc pe specialist. Mă refer la fundamentele politice ale noului tratat cu Moscova. Tratamentele cu rușii

de până acum, cu toată diferența notabilă dintre ele, dată de scurgerea timpului, conștințeau apartenența și menținerea României în sfera de interes a Kremlinului, în „lagărul” condus de acesta, ancorarea României într-o zonă dacă nu asiatică, în orice caz răsăriteană, primitivă, neevoluată. Și mai ales consemnau ele, oricât se străduiau vorbele să ascundă acest fapt, starea de vasalitate a României față de fratele mai mare, în ciuda revoltei antiruse pe alte planuri și a lui Dej, și a lui Ceaușescu. E de la sine înțeles că viitorul Tratat cu Moscova trebuie să marcheze izbăvirea noastră de suzeranitatea muscălească, emanciparea noastră, afirmarea apartenenței la Europa, la Apus, devenind astfel primul tratat încheiat cu rușii cu adevărat de pe picior de egalitate. În acest scop, tratatul va trebui să cuprindă, se înțelege, și tot ceea ce se pune în mod obișnuit într-un astfel de document: neagresiune, bună vecinătate, colaborare în toate domeniile ș.a.m.d., dar el nu va mai putea să ocolească problemele considerate multă vreme drept tabuuri și absente cu desăvârșire din Tratatul de amicitie din 1990 al dl Iliescu.

Între acestea, la loc de frunte se află problema Basarabiei, Pactul Ribbentrop-Molotov, Transnistria, Ilășcu, Armata a 14-a și tot ce ține de acest capitol. Problema Basarabiei a ridicat-o la Moscova Gheorghiu-Dej, a ridicat-o Ceaușescu, așa cum se putea și cât se putea pe atunci. De ce să n-o ridice și dl Iliescu în condiții mult mai bune (firește, ținând cont de situația de azi)? Viitorul tratat româno-rus e cel mai bun prilej.

Pe urmă, chestiunea înapoierii tezaurului românesc sechestrat de ruși. A ridicat problema Dej, a ridicat-o cu vehemență Ceaușescu, de ce s-o ocolească dl Iliescu? Viitorul tratat cu rușii este prilejul cel mai bun ca Domnia sa să ia taurul de coarne.

Mai sunt și altele. Dintre ele, mă mai opresc la securitatea României. Ca să intrăm de-adevăratelea în Europa și să aparținem Europei, trebuie să intrăm în N.A.T.O. Ca să intrăm în N.A.T.O., trebuie să avem grijă ca Tratatul cu rușii să nu ne lege de mâini și de picioare.

ION D. GOIA ■

SUA - Alegerile parțiale

Eșec de proporții al democraților

□ După 40 de ani, republicanii au cucerit
și Camera Reprezentanților

Toate sondajele de opinie dinaintea alegerilor parlamentare și locale parțiale din SUA („midterm”) - așa-numita con-

dintre democrați n-au anticipat o înfrângere atât de categorică în fața adversarilor lor. Dacă o anumită

rivalii lor nu numai în Senat, unde ecartul era mai mic, ci și în Camera Reprezentanților. În această cameră a Congresului, de 40 de ani nu a mai fost înregistrată o majoritate republicană.

Consecințele în planul politicii Administrației vor fi multiple. Președintele Clinton va trebui să dea dovadă de multă flexibilitate și tact diplomatic pentru a putea să înfăptuiască o parte a programelor la care ținea, cum ar fi cele din domeniul sanitar. Pe de altă parte, chiar în planul politicii externe este de așteptat să se producă anumite mutații. Prudent, de altfel, președintele Clinton a anunțat, la scurtă vreme după ce a privit melancolic dezastrul, că dorește să coopereze cu noua majoritate din Congres. Dacă acestea sunt câteva consecințe în plan general, în plan local se vor consuma ambliștile răpuse sau împlinite, după caz. Se știe că o parte a clanului Kennedy a ieșit victorioasă (au fost cinci candidați), că la New York a căzut Mario Cuomo, că dl Oliver North, personajul cel mai controversat al acestor alegeri (el fusese implicat în scandalul Iran-Contras), a fost și el bătut. Dar acestea sunt dispute locale. La nivel federal se pregătește deja muniția pentru următorul scrutin prezidențial. Iși vor lua atunci democrații revanșa?

ȘTEFAN NICOLAE ■

Contemplând dezastrul...

sultare de la mijlocul mandatului prezidențial) indicau o revenire a republicanilor. Dar nici chiar cei mai pesimiști

Pe scurt, fără a intra în detalii, chiar din datele preliminare ale scrutinului reieșise că republicanii au remontat decalajul care îi despărțea de

În exclusivitate pentru „FLACĂRA”, doamna Karen Fogg, reprezentanta UE în România, ne-a declarat:

„Se poate vorbi de o Europă cu mai multe viteze”

premierul francez Balladur este o acțiune comună a UE. Există de asemenea concertări asupra deciziei politice și asupra altor aspecte ale politicii externe (Haiti, Africa de Sud, Africa de Nord etc.). Acceptarea principiului subsidiarității (prin care decizia în comun lasă loc unei aplicări relativ diferite în fiecare țară - n.r.) înseamnă că instituțiile europene nu se ocupă de aplicarea unor hotărâri care vor fi mai bine rezolvate de fiecare țară. De asemenea luarea deciziilor trebuie să devină tot mai transparentă.

Pe de altă parte, este adevărat că în fața UE au stat în ultima vreme sfidări la care ea n-a reușit să găsească întotdeauna cel mai bun răspuns.

- Recent, la Luxemburg a avut loc prima reuniune 12+6, adică o reuniune a miniștrilor de externe din UE și a celor din țările din fostul bloc sovietic care vor să devină membre ale Uniunii. Care este semnificația acestei întâlniri?

- Vreau să spun că reuniunile dintre „cei 12” și cele șase țări asociate vor deveni tot mai frecvente și vor căpăta tot mai mult un caracter oficial. Reuniunea de la Luxemburg a fost prima reuniune oficială realizată în comun, la acest nivel. Dar au mai avut loc astfel de reuniuni ministeriale 12+6 însă pe alte domenii, dar și la niveluri mai mici. Toate aceste întâlniri au ca scop să accelereze și să întărească procesul de apropiere a momentului aderării țărilor din Est la UE.

- În cadrul acestui proces de aderare se vorbește însă tot mai insistent despre un proces de aderare în etape și despre Europa cu două sau mai multe viteze?

- Bineînțeles că atunci când se vorbește despre acest proces se discută diverse variante, mai multe scenarii, dacă vreți. Se știe că UE se va mări odată cu primirea celor patru noi state membre (e vorba de Finlanda, Austria, Norvegia, Suedia - n.r.); apoi este vorba de Malta și Cipru, care sunt de mai multă vreme membri asociați. În sfârșit, este vorba de țările din Europa centrală, dar

și de Slovenia. Deci, se poate vorbi de Europa cu mai multe viteze. Ceea ce se știe este că nu vor fi negocieri în bloc cu mai multe țări, ci cu fiecare în parte. Pentru ca aderarea să aibă loc în aceleași condiții.

Desigur, aceste condiții nu sunt foarte detaliate, dar sperăm că în timpul președinției germane a UE și apoi în prima jumătate a anului viitor, în timpul președinției franceze, aceste etape vor fi mai bine definite, pentru a ajuta cele șase țări să urmeze aceste etape sau criterii. Dar, multe dintre acestea sunt deja destul de bine definite. Este limpede, însă, că toate țările aspirante trebuie să legitimeze les acquis communautaires în materie legislativă și instituțională. Aceasta va fi marea provocare. Apoi, să aibă o economie care să fie rezistentă. Compatibilă, dar și rezistentă, în sensul de a putea supraviețui în condițiile unei piețe unice. Nu neapărat o economie foarte bogată. Dar rezistentă. Aș zice, așadar, că sunt deja cunoscute condițiile de bază.

- Dacă vreți să ne definiți activitatea dv. la București și dacă întâmpinați sau nu anumite dificultăți.

- Prima mea sarcină este de a contribui la informarea și sensibilizarea opiniei publice din România despre existența activității și obiectivelor UE. Iar aici domeniul este foarte larg: de la societatea civilă până la instituții. O altă preocupare este supravegherea felului cum se aplică programul PHARE, care este o vastă operațiune de sprijin financiar nerambursabil în domenii bine definite. Apoi și alte activități care mă ajută să intru în legătură cu medii foarte diferite, ceea ce este bine. Un al treilea obiectiv este de a ajuta România să se pregătească pentru drumul său european, de a o face să cunoască instituțiile acesteia, modul lor de a gândi și acționa. Și există evident și o funcție a mea de a informa instituțiile UE despre realitățile din România.

- Dar dificultăți...?

- Da, desigur, avem și dificultăți, pentru că sarcinile sunt enorme, iar posibilitățile limitate.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Mileniul trei fără un sfert Marea sfidare

Împlinirea unui cincinal de la căderea bulldozerului comunist în gaura neagră a tranziției a stimulat marile agenții de presă să difuzeze analize, documentare, comentarii și sinteze. Fenomenul revoluțiilor din Est este atacat din toate unghiurile, radiografiat, făcut bucățele și pus în ordine. Concluzia cititorului atent (de altfel total acclimatizat cu acest dosar), adică a ziaristului beneficiar de agenții de presă, este că lumea se învârtă în cerc. În ce sens? Epica revoluțiilor, cronologia lor faptică, întâmplările devenite notorii sunt lăsate în vechea lor crustă, fără ca anii care au trecut să fi adus lăntul necesar al clarificărilor, explicațiilor, determinării impulsurilor secrete. La cinci ani după stupefacția din 1989, uimirea contemporanilor rămâne intactă. Principiul dominului care a acționat atunci - grăbit, imperturbabil, cu o exactitate decisivă - rămâne și azi aliritor. Știm cum dictaturile triumfaliste și omnipotente s-au dezumflat una după alta, știm ordinea morții lor, știm diagnosticul global, dar nu știm cum s-a întâmplat, de fapt, colosala tăvăneală. Ce cauzalități sistematice s-au cristallizat în culise, când și cum s-au definit pârghiile răsturnării, care au fost complicitățile tactice, cine, unde și în ce circumstanțe a încheiat trocul socialism contra capitalism?

Bezna informațională pe acest tronson al istoriei europene rămâne compactă, la fel de nepătruns azi ca și în timpul răvășitor, enigmatic și entuziasmant din urmă cu cinci ani. Am urmărit, spre exemplu, odiseea sintetizată pas cu pas a căderii Zidului Berlinului, de la momentul în care purtătorul de cuvânt al Biroului Politic a citit decretul de liberalizare a călătoriilor și până la demontarea zburdnică a lugubrei construcții. Detaliile reunificative sunt aliritoare. Purtătorul de cuvânt a anunțat greșit data intrării în vigoare a decretului. Populația nu a înțeles, imediat, conținutul comunicatului. Ministrul de Interne nu a dat indicațiile necesare trupelor de graniță. Kremlinul nu a fost informat la timp asupra măsurii. Gorbaciov nu a fost de găsit pentru a se transmite „asigurările” necesare privind stabilitatea relațiilor URSS-RDG etc. Totul s-a consumat în plină năuceală, cu o veselie bezmetică, împotriva tuturor regulilor și scenariilor, cu o viteză absolut deconcertantă. În același stil ciudat, incoerent, semănând a joacă de copii s-a consumat show-ul la Praga, la Sofia, la Tirana. De București nu mai vorbim!

Revăzute în amplexarea lor faptică, revoluțiile răsăritene par o experiență colosală scăpată din laborator, angajând fella cea mai dramatică a planetei și sfidând ceea ce a ținut lumea la congelator atât amar de timp: reflexul condiționat al disciplinei de bloc.

RADU BUDEANU ■

Are și Iranul vâcâroi

Plan de control al prețurilor

□ Tribunalele au aprins focul în sobă, ca să-i „frigă” pe „speculanți”

Iranul, care luptă să controleze creșterea accelerată a prețurilor de consum, a anunțat de curând un plan care include chiar și pedeapsa cu moartea, pentru profitori și speculanți, informează REUTER. Radio Teheran a anunțat că peste 1000 de tribunale s-au pregătit pentru judecarea celor ce încălcă legea și pentru finalizarea reglementărilor ce vor prevedea amenzi de cel puțin 1 milion de rial (aprox. 380 dolari). „Nu există nici un motiv de îngrijorare în legătură cu aprovizionarea cu alimente. Guvernul a mărit livrările de alimente”, a mai susținut postul de radio. Campania a fost lansată după creșterea accentuată a prețurilor. Inclusiv a celor controlate de guvern, fapt ce a atras proteste ale presei și parlamentului.

Germania este principalul investitor străin în România

□ Pe locurile următoare: Franța și Italia

La 17 octombrie se înregistrau la Agenția Română de Dezvoltare (ARD) 39.467 investitori străini, cu un capital de 943,9 milioane de dolari. Pe primul loc al țărilor de proveniență, după nivelul capitalului investit, se situează Germania (97,8 milioane de dolari), urmată de Franța (97,2 milioane) și Italia (96,8 milioane).

SINTEZA

Odată cu numărul 100, cunoscuta revistă SINTEZA, editată de Ambasada Statelor Unite ale Americii la București, își încetează apariția. În anii strâmbi ai războiului rece și ai dictaturii a însemnat mult pentru noi. Mulțumim celor ce au editat-o.

NATO,

garanția speranței că lumea va fi mai bună pentru noi și pentru generațiile viitoare

Europa, 1945. Peste ruinele fumegânde lăsate de război plana umbra amenințătoare a colosului sovietic, care se pregătea pentru marele salt spre Atlantic. Stalin nu se mulțumea cu ceea ce obținuse la Teheran și Yalta, crima totalitară trebuia „desăvârșită” în plan global. Fără un sistem de securitate complex și eficient, lumea liberă - în primul rând Europa - ar fi pierit înghițită de fascismul roșu.

Arhitectura lumii postbelice s-a clădit pe acest pilon care este Tratatul Atlanticului de Nord - NATO. Timp de peste patru decenii, NATO a însemnat - și înseamnă în continuare - cea mai solidă garanție că lumea poate fi liberă, iar oamenii pot trăi în pace. Inițial o organizație cu precădere militară, NATO își regăndește astăzi scopurile, obiectivele, strategia și structurile, dând prioritate dimensiunii sale politice, dar pe terenul solid al capacității sale de a impune pacea și libertatea prin mijloace militare, dacă este nevoie. Sfârșitul războiului rece și prăbușirea comunismului au făcut posibil ca statele europene eliberate de cizma sovietică să se integreze în acest demers generos, care va consolida o lume mai bună pentru generațiile viitoare. În acest moment, NATO rămâne principalul autor al istoriei.

Pagini realizate de
EUGEN CHIROVICI ■
ȘTEFAN NICOLAE ■

REPERE ISTORICE

- **4 aprilie 1949** - Semnarea, la Washington, a Tratatului Atlanticului de Nord; 12 țări semnatare: SUA, Marea Britanie, Franța, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg, Danemarca, Norvegia, Portugalia, Islanda, Canada.
- **Aderări ulterioare** - Grecia și Turcia (1952), RFG (1955) și Spania (1982).
- **19 decembrie 1950** - Este numit primul Comandant Suprem al Forțelor Aliate în Europa (SACEUR), în persoana generalului Dwight Eisenhower, viitorul președinte american.
- **Martie 1966** - Franța anunță retragerea sa din cartierele generale militare integrate; forțele franceze

rămân în cadrul NATO, dar sub comanda

■ **Octombrie 1986** - Întâlnirea de la Reykjavik între Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov.

■ **1 iulie 1991** - Dizolvarea Tratatului de la Varșovia. Ulterior, țările fostului bloc sovietic cer să se alăture NATO.

■ **Noiembrie 1991** - Declarația de la Paris privind reorientarea NATO.

■ **20 decembrie 1991** - Reuniunea în cadrul Consiliului de Cooperare Nord-Atlantic, cu participarea țărilor din Europa Centrală și de Est.

■ **26 ianuarie 1994** - România este primită în NATO, ceea ce semnează cu NATO acordul de Pașii de Pace.

PRINCIPII GENERALE DE FUNCȚIONARE A NATO

- Vocația Alianței este pur defensivă.
- Securitatea este indivizibilă. Un atac împotriva unui membru este considerat un atac împotriva tuturor.
- Politica de apărare colectivă se bazează pe o structură militară integrată și pe acorduri între Aliți.
- Pentru viitorul previzibil, se va menține un sistem

combinat de forțe nucleare și convenționale în Europa.

■ Va continua, prin negocieri și acorduri, procesul de reducere reciprocă a armamentului strategic nuclear și convențional.

PRINCIPALELE ORGANISME ALE NATO

CONSILIUL ATLANTICULUI DE NORD

Este autoritatea supremă a NATO. Constituie un centru de consultare și coordonare politică între Aliți.

Se reunește de două ori pe an în sesiune ministerială (miniștri de externe ai statelor membre), iar în sesiune permanentă o dată pe săptămână, la nivelul ambasadurilor-reprezentanți permanenți. Sesiunile sunt prezidate de Secretarul General, iar deciziile se iau prin consens. Sediul: Bruxelles.

SECRETARIATUL INTERNAȚIONAL

Este organismul care asigură desfășurarea curentă a activităților Alianței și înfăptuirea deciziilor luate de Consiliu.

Cuprinde circa 1260 de angajați civili, care lucrează în cadrul a cinci Divizii și mai multe Birouri independente. Este condus de Secretarul General (din acest an, **Willy Claess**, în locul lui Manfred Woerner, decedat în urma unui

cancer). Secretarul General este concomitent președintele Consiliului, al Comitetului de Planificare a Apărării, al Grupului de Planificare Nucleară și al altor comitete. Sediul: Bruxelles.

COMITETUL MILITAR

Este cea mai înaltă autoritate militară a Alianței. Formulează avize pentru deciziile Consiliului și dă directive pentru Comandamentele Aliate din NATO.

Se compune din șefii de Stat-major ai tuturor țărilor membre, cu excepția Franței și Islandei. Președintele CM este ales de membrii săi pentru o perioadă de 3 ani. Organul său executiv este **Statul-major Internațional**. Are în subordonare Comandamentele Supreme Aliate, care grupează forțele terestre, navale și aeriene. Sediul central: Bruxelles.

STRUCTURA GENERALĂ

UEO - UNIUNEA EUROPEI OCCIDENTALE

În alocuțiunea rostită la deschiderea, la București, a Centrului de Informare și Documentare al Uniunii Europei Occidentale, dl Willem van Eckelen, secretarul său general spunea, glumind, că ziariștii au afirmat că UEO ar fi „frumoasa din pădurea adormită”, adăugând însă că adjectivul „frumoasa” nu prea i se potrivește. Remarca domniei sale avea ca explicație faptul că, față de alte instituții europene, UEO este poate cel mai puțin cunoscută, fie datorită discreției cu care și-a dus existența, fie pentru că vocația ei probabil abia de acum încolo se va împlini. Dar ce este UEO și ce scopuri urmărește?

SCURTĂ PRIVIRE ISTORICĂ

UEO a fost creată în urma acordurilor de la Paris din 23 octombrie 1954, acorduri care modificau prevederile Tratatului de la Bruxelles din 1948 pentru a permite Germaniei federale să participe la activitățile NATO în condiții acceptabile (Anterior Franța respinsese ideea unei comunități europene în probleme de apărare). Cei șapte membri ai UEO (Belgia, Franța, Germania, Luxemburg, Italia, Marea Britanie, Olanda) plus Grecia au semnat la Roma, în 1984, o declarație în care reconfirmă dorința de colaborare în domeniul specific de securitate.

- În 1990 Spania și Portugalia devin membre ale UEO.

- În 1991 Islanda, Norvegia și Turcia devin membri asociați ai Consiliului UEO.

În prezent toate statele care fac parte din Uniunea Europeană sau din NATO sunt implicate într-o formă sau alta în activitățile UEO. După dispariția Pactului de la Varșovia 9 țări din Europa Centrală și de Est încearcă o apropiere de UEO, ca o garanție de securitate.

De reținut

După semnarea Actului Unic European și a Tratatului de la Maastricht activitatea UEO s-a revigorat sensibil. Noul rol al UEO a fost definit în „Platforma asupra intereselor de securitate europene”, document semnat la Haga în 1987. Această platformă propune dezvoltarea unei identități europene coerente în materie de apărare, fără să fie o alternativă la strategile NATO ci, dimpotrivă, UEO definindu-se ca „stâlpul european” al Alianței Nord Atlantice și „brațul înarmat” al Uniunii Europene.

STRUCTURA GENERALĂ A UEO

CONSILIUL UEO

1. **Consiliul de Miniștri** reunește de două ori pe an miniștrii de externe și miniștrii apărării din statele membre. Fiecare țară deține prin rotație, pentru un an, președinția Consiliului.

2. **Consiliul Permanent** reunește la Bruxelles, la sediul UEO, sub președinția secretarului general al organizației, pe ambasadorii țărilor membre acreditați în Belgia. Consiliul Permanent este asistat de mai multe grupe de lucru (în probleme de apărare și securitate, în probleme spațiale, în chestiuni instituționale, în probleme mediteraneene).

SECRETARIATUL GENERAL

Secretariatul general al UEO se află la sediul din Bruxelles al organizației și asigură legăturile dintre Consiliu și celelalte structuri. Secretar general este în prezent Willem van Eckelen.

ADUNAREA PARLAMENTARĂ A UEO

Este alcătuită din 108 reprezentanți și tot atâția supleanți și se întrunește de două ori pe an în sesiuni plenare la Paris. Deliberează în orice problemă care îi este supusă atenției.

Adunarea are de asemenea mai multe organe de lucru și comisii pe diverse probleme (pentru apărare, politică, tehnică și aerospațială, pentru buget etc). Rolul Adunării este de a contribui la formarea unui spirit european în probleme de securitate. Președinte al Adunării UEO este Sir Dudley Smith.

INSTITUTUL DE STUDII DE SECURITATE AL UEO

A fost înființat după semnarea Platformei de la Haga, 1987. Sarcinile sale sunt: efectuare de cercetări și analize pentru țările membre; stimularea dezbaterii asupra securității europene. Este răspunzător în fața Consiliului UEO.

CELULA DE PLANIFICARE

Este cel mai recent organism subsidiar al UEO, fiind înființată după declarația de la Petersberg din iunie 1992. Celula are ca sarcini: pregătirea de planuri în caz de folosirea forței; ține la zi un inventar al forțelor ce ar putea fi desemnate de UEO pentru diverse misiuni; pregătește reguli privind angajarea militară; alcătuiește programe de antrenament și pregătire militară etc. Cei 40 de membri din care 25 ofițeri sunt împărțiți în cinci grupe.

CORPUL EUROPEAN

Este rezultatul inițiativei franco-germane din octombrie 1991. Poate fi considerat un nucleu al unei posibile viitoare armate europene. A fost conceput în ideea că valorile integrării europene trebuie apărute de o structură militară. Are sediul la Strasbourg, iar structura de conducere se bazează pe principiul echilibrului dintre națiuni. Funcțiile cheie (comandant, șef de stat major etc.) sunt deținute prin rotație. Statul Major al Corpului European primește directive din partea unui comitet format din șefii de state majore ale armatelor țărilor membre și reprezentanți ai ME. Corpul European poate fi angajat în acțiuni de luptă, de menținere și restabilire a păcii, ajutor umanitar.

RELAȚII CU ROMÂNIA

În 1990 Parlamentul român invită o delegație a Adunării UEO la București. În 1991 o delegație parlamentară română participă la sesiunea Adunării UEO. În 1992 o altă delegație română participă la sesiunea extraordinară a Consiliului Ministerial al UEO. Alte schimburi de delegații. UEO asigură monitorizarea operațiunilor de embargo impus Iugoslaviei, pe Dunăre. România își manifestă dorința apropierei de UEO, cât mai mult posibil.

CSCE - Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa

Între arhivă și un viitor incert

Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa este primul dintre organismele continentale care a cuprins în sfera ei, încă de la înființare, în urmă cu circa trei decenii, toate țările Europei (mai puțin Albania, la vremea respectivă). După dezghețul din 1989, odată cu căderea cortinei de fier și încetarea războiului rece, CSCE trebuie să-și găsească noi finalități și sfere de atribuții. În anii '70, CSCE a contribuit foarte mult la un prim proces de destindere și la acceptarea de către fostele țări comu-

niste a unor valori împărtășite de Occident, incluse și în actul final de la Helsinki (1975), finalizat în urma unor ani buni de negocieri. În prezent, CSCE practic nu are un secretariat sau un organism permanent; președinția este asigurată prin rotație de țările membre.

S-a implicat, fără succes, în stingerea unor conflicte: ex-Iugoslavia, Moldova, Nagorno-Karabakh.

Reuniunea la nivel înalt de la Budapesta, de la începutul lunii viitoare, urmează să clarifice dacă și în ce condiții CSCE va continua să acționeze. Aria sa de cuprindere va fi, mai mult ca sigur, mult mai limitată.

Impresia generală creată în ultimii ani este că piața românească nu mai „înghite” cărți într-adevăr bune. Majoritatea succesorilor editoriale remarcabile păreau să fie romane sentimentale-lacrimogene, politiste (de cele mai multe ori slabe) ori pornografice, traduse de obicei într-o manieră îndoleinică.

Iată că săptămâna trecută, un șir de evenimente au venit să ne dovedească faptul că treburile nu stau în totalitate așa. Târgul **Gaudeamus - Cartea de învățură** a adus zilnic mii de vizitatori și cumpărători. În mod normal, pentru că târgul se adresa publicului tânăr, majoritatea cumpărătorilor au fost elevi și studenți. Zilnic s-au lansat în medie 5 titluri noi de cărți, cele 60 de edituri participante venind cu multe noutăți.

Un francez la... Curtea României, despre un român la Curtea Franței

Institutul Francez a găzduit de curând lansarea cărții lui Philippe Séguin **Ludovic Napoleon cel Mare**, în traducerea Micaelei Slăvescu. Editată de **Fundația Culturală Română**, această ediție, revăzută și adăugită, include și textul **Extract din istoria misiilor mele politice**, de Vasile Alecsandri.

Schițând portretul marelui om de stat

care a fost Napoleon al III-lea, istoricul și politicianul **Philippe Séguin** evidențiază și meritele monarhului în procesul unirii Moldovei cu Țara Românească. Traducerea în limba română a lucrării l-a determinat pe autor să afirme că „acesta nu este doar un act necesar de cultură, ci și un gest de curtoazie arătat Franței și istoriei sale”.

LOREDANA TUDOR ■

Poezia în Piața Universității

INIMI ȘI CRUCI

Călin Angelescu a fost până în '89 un poet incomod. Pe 21 decembrie 1989 Călin Angelescu a fost printre puținii care au rămas seara în Piața Universității gata să reziste TAB-urilor lui Ceaușescu.

După, nu a mai suportat să trăiască sub un regim care fură revoluții.

Din 1991 s-a stabilit în Olanda. Totuși, nu a uitat că în Piața Universității, lângă el, au murit oameni. De aceea, săptămâna trecută s-a întors în țară, unde Editura DU Style îi publicase

cartea de poeme **Vârsta politică**. Cele 33 de poeme prezintă numărul de ani ai lui Christos, numărul de ani ai vârstei politice.

În amintirea evenimentelor sângeroase de la Universitate, Călin Angelescu, împreună cu prietenul său Marcel Bunea și cu ajutorul sculptorului Alexandru Darie au produs un napping pe peluza din fața Teatrului

Napoleon. Simbolic, 33 de inimi au fost bătute în cule, închise într-o rădăcină în formă de cruce și îngropate sub privirile unui Crist, la rădăcina unui salcâm.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Păzea, Sandra Brown!

Târgul de carte Gaudeamus

Un succes dincolo de așteptări

Edituri de prestigiu ca Nemira, Humanitas, Cartea Românească, Scripta, Gramar au avut de înfruntat concurența unor edituri noi, dar ambițioase, cum ar fi DU Style, Sansa, Alternative. Concurența fiind mare, au fost făcute și mari reduceri de prețuri (mergând până la 30%). Pe lângă manuale și lucrări cu caracter științific, foarte căutate de elevi și studenți, un mare interes au prezentat, fapt îmbucurător, cărțile de literatură românească contemporană.

Pentru atragerea publicului s-au folosit tot felul de artificii trăsute: tombola, concursuri de miss, concerte, mese rotunde, iar poetul Sergiu Filip, îmbrăcat ciudat, a suflat încontinuu într-o trompetă și a adunat public la standul Editurii Cartea Românească, unde lucrează.

Succesul târgului a fost realmente neașteptat, pentru că a avut foarte puțin timp la dispoziție pentru pregătire. Abia în august, Radiodifuziunea Română și-a anunțat intenția de a găzdui un târg de carte cu ocazia aniversării Zilei Radioului (1 noiembrie). Au fost cooptate și Editurile ALL și Societatea de Difuzare Euromedia. Beneficiind de un cap de manager ca al prozatorului Mircea Nedelciu, directorul Euromedia, treburile au mers strună. În mai puțin de două luni, Mircea Nedelciu împreună cu Cătălin Tăriea și Mircea Sântimbreanu (directorul executiv, respectiv președintele de onoare al târgului) au putut rezolva angarațiile

organizatorice și să realizeze o bună mediatizare. La închiderea târgului, am stat de vorbă cu organizatorii. Domnul **Mircea Sântimbreanu** ne-a spus că:

„Acest târg a fost diferit față de altele prin culoarul pe care și l-a asigurat. El a dovedit că în domeniul cărții auxiliare nu există concurență și nici blocaj financiar. „Gaudeamus” a prins o bună decolare, iar intimitatea lui a creat chiar aglomerație, a dus la epuizarea de titluri, lucru foarte rar întâlnit în acele târguri-mamut din Occident. Un alt atu al târgului este legat de alianțe. Sunt convins că va fi un târg cu personalitate și că va deveni un fel de bursă a elitei cărții românești”.

Domnul **Mircea Nedelciu** ne-a dat câteva lămuriri suplimentare: „Ideea unui târg de carte la Sala Radio aparține Radiodifuziunii care s-a adresat mai multor editori. Printre primii care au acceptat organizarea au fost cei de la editura ALL, care au propus prezența unui distribuitor, recomandându-mă pe mine. Lucrurile erau destul de riscante, mai ales că timpul a fost scurt. Dar cum Euromedia are un simț al riscului și al aventurii, ne-am ambalat, am găsit câteva idei comerciale și acestea au dat roade. Acest târg a răspuns nevoii reale de carte a publicului tânăr, iar acesta este principalul motiv al succesului de care s-a bucurat”.

TOMA ROMAN Jr. ■

Lucy GORDON: SĂRUTĂ-MĂ - Edit. COLEMUS, Craiova, 1994, 187 p., lei 1100

Maculatura nu mai este apanajul exclusiv al editurii **Miron**; pe urmele acestei fabrici de lipărituri pasionale refuzate de talent calcă volos și alții. Iată încă o mostră de prost gust, venită din capitala Olteniei, semn că provincia își revendică partea din testinul plăcerilor în care cuvântul desușiat devine sminteală. Coperta a patra inserează un text ce se recomandă singur: „Cum să pătrundeți în lumea misterului erotic?” Răspunsul e predestinat să lămpezească lucrurile fără întârziere: „Tânără femeie, supusă, se abandona mâinilor experților care o umpleau de dorințe...” Înarmați cu asemenea precizări, cititorii curioși au șansa apropiării de un limbaj cu puține ratări și infinite destăinuirii.

Emil MLADIN: HAIMANAU - Edit. NEMIRA, 1994, 191 p., lei 1900

O proză existențialistă de nivel mediu, foarte departe de calificativele exagerate acordate într-un cursiv reluat de editor ca să păstreze, parcă, impetuositatea dar și nepermisa elasticitate a criteriilor. Mă întreb ce serviciu face editorul și redactorul de carte tânărului autor comparându-l cu scriitori ce au impus reabilitarea vitalului, ca Jack London și Hemingway? În seama lui Emil Mladin rețin deocamdată cursivitatea tonului și un anumit grad de expresivitate narativă, o direcție ce descurajează stilul calofil.

Norman A. FOX: FULGERUL NEÎNTRERUPT - Edit. OLIMP, 1994, 213 p., lei 450

Bineînțeles că din primul enunț câștigăm pariul cu scepticii. Ei da, încă o probă că versiunea modernă a neantului se numește „western”. Multe împușcături, mult sânge, sub sigla experienței colective care s-a numit cucerirea Vestului sălbatic. Pistoliari, femei pierdute, companii în primejdie, cârciumi afumate, cartușiere golite. La care putem adăuga împăcați păcuri de călăreți în galop, urmăritori și urmăriți printre trunchiuri de copaci, pe poteci înghițite de întuneric. Dacă așa accedem la imaginea Lumii noi, am mai făcut un pas înainte...

Eugène IONESCO: JURNAL în FĂRĂME - Edit. HUMANITAS, 1994, 159 p., lei 2000

Admirabilă capacitatea lui Eugen Ionescu de a se privi în oglindă. De a găsi în eul fugitiv omul rețut și pe cel greu de descurajat, pe insul fragil, vulnerabil deopotrivă cu cel prodigios prezent în acte grave, nu neapărat bine primite, acceptate de ceilalți cu inima ușoară. Un fascinant mod al experiențelor capitale de a se plasa la nivelul cotidianului, într-o finalitate transcendentă. Omul personal mai presus de omul public. Cu luciditatea intactă în a-i separa și înfrăți, curajos, neclar, în context, condiționat, îngrădit de teama literaturii, abia așa găsind drumul spre literatură.

HENRI ZALIS ■

N.R. Rugăm editurile interesate să trimită pe adresa redacției exemplare semnate pentru semnatarul acestei rubrici.

Încă o „măreață realizare” a culturnicilor:

Festivalul Național de Teatru a fost un fiasco

Cătălina Buzolanu - laureată a Festivalului

Ilina Tomoroveanu s-a retras în semn de protest

Îndepărtarea din rândurile organizatorilor a UNITER-ului și a Primăriei Capitalei nu a însemnat doar sărăcirea palmaresului festivalului de două premii; măsura pe care nimeni nu a avut curajul să o revindică o aparținându-i, nu a întârziat să se facă resimțită ulterior. Nici gestul actriței Ilina Tomoroveanu de a se retrage din juriu, nici refuzul premiului de către scenografa Maria Miu nu au avut altă semnificație decât aceea a protestului împotriva scindării lumii teatrale din România. Oana Pellea a spus: „Cred că arta se face împreună, nu are culoare politică, de fapt are o singură culoare politică, legătura cu bunul Dumnezeu.” Atmosfera tensionată, dublată de audiența extrem de mică și de absența din program a unor spectacole de marcă, toate au conlucrat la impresia generală că cea mai importantă manifestare actoricească a anului, Festivalul Național de Teatru, a fost un fiasco.

În paralel cu competiția oficială, s-a desfășurat întrecerea producțiilor studențești **Teatrul de Mălaie**, în cadrul căreia Biroul de Turism pentru Tineret a premiat cu câte o vază spectacolul **Hatmanul Baltag** și pe studenta regizoare Nona Ciobanu. La **Cassandra**, diminețile studențești au fost o reală încântare prin

dinamismul și dăruirea viitorilor artiști, prin acea stare de grație trăită de spectator înaintea actului teatral. Academia de Teatru și Film s-a prezentat, chiar dacă nu în programul festivalului, cu reprezentații de calitate.

Diminețile studențești au fost contrabalansate de **Noapțile scurte**, organizate de Teatrul Mic, unde (cortina s-a ridicat!) funcționează ca director tot Dan Micu, singurul pe care Mircea Micu, inspectorul șef al Inspectoratului pentru Cultură al Municipiului București nu a reușit să-l dea jos. Gândite după modelul faimoselor **Noapți de la Avignon**, **Noapțile scurte** au prilejuit câtorva teatre din provincie să urce pe scenă în fața publicului bucureștean. Intimitatea sălii Teatrului Mic, dar mai ales căldura umană de aici, a umplut în fiecare noapte Casa Thaliei; a fost singura sală unde s-au vândut bilete, la celelalte teatre unde au jucat pieșe înscrise în competiția festivalului nefi-

La o săptămână de la închiderea sa, Festivalul Național de Teatru I.L. Caragiale continuă să trezească polemici.

O anumită parte a presei, după cum sună o sintagmă intrată în uzul curent, este unanim de acord că manifestarea a fost un fiasco. De ce? Cauzele sunt multiple și, din păcate, cu implicații politice. Proasta organizare a căzut pe un loc secundar, altele fiind motivele pe care s-a bătut monedă.

ind prezenți decât specialiști și presă, cu acreditări.

Nu trebuie uitată insolita revistă **Festival**, publicație-atelier a studenților teatrologi ai A.T.F., care în cele două numere duble a surprins aspecte de finețe din culisele festivalului, ilustrate cu fotografii inspirate și texte inteligente, care nu au cruțat pe nimeni.

Din păcate, Festivalul Național de Teatru este cea mai clară dovadă că schisma din sânul lumii artistice românești se adâncește, că reforma promisă acum câțiva ani este, de fapt, o contra-reformă în cultură, că mastodontul în care s-a transformat Ministerul Culturii este din ce în ce mai avid de putere. În condițiile unui hipercentralism evident, mult-clamata democratizare a vieții teatrale rămâne un simplu slogan, un deziderat imposibil de atins.

ADA NICOARĂ ■

Correspondență din Italia

Zilele filmului românesc la Torino

□ Muncind aproape un an, Eugen Uricaru a făcut ceea ce, de fapt, ar fi trebuit să facă statul român

Primate cu un interes neașteptat de viu de către public și critica de specialitate s-au desfășurat la Torino între 16 și 20 octombrie a.c. Zilele filmului românesc, manifestare organizată de către Direcția Spectacolelor a Consiliului de Miniștri Italian, de Centrul Național al Cinematografiei din București și mai ales de către Academia di Romania din Roma, în persoana directorului său adjunct, romancierul Eugen Uricaru. Seara de gală a prilejuit contactul direct între un public numeros și trei dintre protagoniștii manifestării: domnii A. Toffetti, directorul Muzeului Italian al filmului (cu sediul chiar la Torino), Eugen Uricaru - inițiatorul și sufletul festivalului, și regizorul Moscu Copel, al cărui tulburător documentar Am ales libertatea a fost prezentat în cursul serii. Intervențiile publicului la dezbaterea ce a urmat proiectării filmului au demonstrat nu numai interesul pentru cinematografia română, ci și nestinsa dorință a italienilor de a cunoaște realitățile românești de astăzi.

- Domnule Uricaru, ați reușit să organizați o manifestare deosebit de interesantă, bine mediatizată și bine primită de public și de critică.

- Mulțumesc. Muncesc din luna ianuarie pentru asta și am avut sprijinul unor organizații private și al Ministerului de Externe Italian cu contribuția Președinției Consiliului de Miniștri...

- ... din București, presupun.

- Nu, italian, care prin serviciul de cultură a mijlocit contractele și a găsit sediile de proiectie la Roma, Torino, Napoli.

- Și filmele?

- Eu am cerut Centrului Național din București o listă întreagă de filme; ceea ce am

obținut în cele din urmă era, mai mult sau mai puțin, corespunzător cererilor mele.

- Dar fonduri?

- Am plătit noi (Academia di Romania din Roma) totul, de la ieșirea din țară - transportul, asigurarea etc...

- Aveți bani, nu glumă...

- (tace și mai ia o cafea)

- Înțeleg. Nu credeți că o astfel de manifestare, dar și traducerea și publicarea literaturii române, sau tipărirea și interpretarea muzicii românești, sunt îndatoriri fundamentale ale unui stat?

- (mă privește lung și trist): Ce să vă zic? Uitați-vă la Portugalia; statul a sponsorizat traducerea în franceză și publicarea la Paris a celor mai importante opere ale literaturii naționale. S-au făcut cunoșcuti și după puțin timp intrau în Comunitatea Europeană.

- Deci, cultura poate deschide uși financiare...

- ... sau politice.

- Ați avut sprijin din România pentru această manifestare?

- Nu în mod special. Am găsit, cum spuneam, sponsori aici, în Italia.

ALEXANDRU GRAUR ■
octombrie 1994, Torino, Italia

În scopuri umanitare

Dan Grigore pe scena

Ateneului Român

□ Concertul va avea loc la inițiativa Fundației Rațiu pentru ajutorarea copiilor bolnavi de leucemie

Cea mai recentă inițiativă a **Fundației Rațiu** este organizarea, în data de 19 noiembrie, la Ateneul Român, a unui concert de binefacere. Vor onora cu prezența lor scena românească marii artiști Dan Grigore și Delia Pavlovici. Costul unui bilet este de maximum 25 de mii de lei. Din păcate, reacția publicului se lasă așteptată. Nu s-au vândut mai mult de 200 de bilete, capacitatea sălii fiind de 800 de locuri.

Fundația, condusă de dna Elisabeta Rațiu, a fost înființată în 1993, special pentru ajutorarea copiilor bolnavi de leucemie. De fapt, principalul ei scop este acela de a strânge fondurile necesare pentru cumpărarea unei unități de transplant de măduvă osoasă care să intre în dotarea spitalului **Fundeni**. O asemenea unitate costă circa un milion de dolari.

Poate, sperăm, eforturile inimoșilor membri ai Fundației, în exclusivitate voluntari, vor da roade. Copiii bolnavi de leucemie nu au altfel, practic, nici o șansă, costurile unui transplant în străinătate fiind, așa cum bine se știe, imense.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Începând din acest număr, voi realiza în fiecare săptămână, pentru revista pe care și eu o iubesc, la fel ca dv., rubrica Mașina de scris. Este o rubrică deschisă tuturor celor care sunt sau vor să devină scriitori. Am la dispoziție două pagini de revistă și mă angajez (așa cum am făcut-o timp de peste un an și la revista Zig-Zag, unde am primit peste 12.000 de scrisori) să citesc cu atenție toate textele literare trimise de dv., să le public pe cele valoroase și să explic cu sinceritate de ce nu le public pe celelalte. Printre dv. se află mari scriitori, încă nedescoperiți. Îi aștept cu încredere.

Alex Ștefănescu

Texte sub lupă

vetustă/ Tu vei veni prin ce metamorfoză/ C-un OZN mirabilis sub fustă." (Transsexualitate)

Totuși, după încheierea lecturii, am constatat că nu rămâne aproape nimic din acest amuzament.

● **MARILENA DAN**, Buzău. Este multă poezie în proza dv., lată un posibil vers:

"Între literele pe care le desenez, se lasă înserarea."

Din nefericire, însă, această poezie degenerază adeseori în poetizare, într-o înfrumusețare exterioară, neconvingătoare, a narațiunii:

"În mine se adăpostește umbra rătăcitoare."; "Oamenii au avut templele pentru a se descoperi prin rugă."; "Umbra pupilei mele oprește rana pe care soarele o mustește," etc.

● **ANCA VANETEA**, Târgu Mureș. Versurile pe care mi le-ați trimis sunt naive:

"Privirea mea/ caută privirile tale./ Mâna mea/ așteaptă mângâierea/ mâinilor tale./ Zâmbetului meu/ îi e sete de/ zâmbetul tău" etc.

Fotografia nu pot să v-o returnez. Dorm cu ea sub pernă.

● **RADU EMIL**, București. Vă reușesc descrierile de natură:

"mergând în susul apei am dat de un heleşteu: loc mirific cu sălcii și câțiva plopi înalți, cu părteazuri spre dincolo, abia văzute printre cucută și bozii amare, răzlețe, cu ierburi și măceși scuturați pe luciul verde al apei, cu câtină albă și păcuri de papură și, ici-colo, câte un zarzăr. O potecă pierdută în iarbă neagră și trifoi înflorit ocolea apa până la malul celălalt ceva mai dezgolit, unde erau lespezi de lemn trântite în devălmășie."

În schimb, ori de câte ori vă referiți la oameni, deveniți stângaci:

"Aici se lăudeau că-și fac scaldă câteva colege din ultimul an de elementară" etc.

Nu aveți maturitatea intelectuală necesară pentru a scrie un roman.

P.S. M-a îngrozit începutul scrisorii dv.: "Vă trimit câteva pagini din cele șase sute câte am scris până acum." Opriti-vă!

● **CONST. VANG.**, Galați. După cum probabil ați observat, invocația dv. ("Fă-te-ncoa", milionule! să te duc în casa/ sara- cului să luminezi măcar o toamnă!) n-a avut succes. Dar concursul continuă și la 1 noiembrie 1995 se va acorda un nou premiu. Încercați să-l câștigați pe acela!

Dacă vreți să aveți vreo șansă, trebuie să renunțați însă la stilul licențios, în care vă investiți păgubos talentul:

"A mai fost și unul cu barbă/ pătimas, lânguros, dar ce fin! a făcut-o să ardă, să fiarbă/ o-o țigară și-o gură de vin!// Mai apoi cu un nene sălbatic/ nesătu și porcos și pervers/ ce-a nvățat-o un sex acrobatic/ și bucai și anal și din mersi!"

● **ION CHICHERE**, Reșița. Aveți un mod de a scrie prolix. Cititorul se vede nevoit să decu-

peze din poemele dv., lungi și cam plictisitoare, câte un pasaj într-adevăr expresiv, lată, de exemplu, ce-aș alege eu din poemul Pelsaj cu lift, alcătuit din 70 de versuri:

"mâna/ mea este o creangă foșnind ușor deasupra unei ape adânci"

"zeița dorinței are/ un zâmbet fin, egiptean, dar tața ei e rece și tăioasă"

"piramidele de pe țărături par niște imense piese de șah/ părăsite pe tabla urlașă a unei memorii pierdute"

"ce libertate mai poate avea ființa când cineva/ face copilăria lui ca pe o hartă și pleacă cu ea sub/ braț."

Nu este păcat să se înec toate aceste fulgurații de poezie într-un discurs interminabil și anost?

● **ION T. GUIMAN**, Polana Mărului, Brașov. Ceea ce scrieți dumneavoastră n-are legătură cu literatura:

"S-a dus vestea-n toată țara/ C-ai făcut jocul la altul./ (Puteai mânca numai para/ Și să-i restitui rahatul.)" etc.

Rupeți tot ce-ați scris despre foștii dv. colegi și nu mai povestiți nimănui că ați încercat să publicați așa ceva. Vă promit că am să tac și eu, mormânt.

● **IOANA DIMACHE**, Galați. "Stimate domnule Alex Ștefănescu, sunt convinsă că vă veți bucura aflând că am obținut premiul III la concursul "Moștenirea Văcăreștilor."

Nu mă bucur deloc, mie nu-mi plac premiile III. Sau I, sau nimic.

Povestirea Salutări de pe Everest este splendidă. Aveți ceea ce s-ar putea numi imaginație psihologică, din moment ce reconstituiți trăirile a doi copii care fug de-acasă și descoperă lumea pe cont propriu. Totodată, folosiți în premieră absolută o formulă narativă ingenioasă: trecerea de la relatarea naivă la persoana întâi la o relatare intelectualizată, tot la persoana întâi, ca și cum copilul-narator s-ar maturiza temporar pentru a-și putea explica și povesti aventura. Nu vreau (cum îmi propuneți)

să dau povestirea altei reviste. (Nimeni altcineva n-o merită!) Va apărea, deci, tot la Mașina de scris, chiar dacă ocupă foarte mult spațiu.

De ce nu scrieți un întreg volum de proză scurtă?

● **SPIRIDON POPESCU**, Târgu Jiu. Ca și altădată, versurile dv. m-au amuzat și emoționat. Am să le public. Deocamdată, reproduc în avangardă, pentru delectarea cititorilor, o strofă din Baladă:

"Doamne, ți-am mai spus cândva:/ Ori eu, Doamne, ori Mata/

Amândoi nu vom putea./ Cum să stea pe-același tron/ Dumnezeu și Spiridon/ Când știi bine cum ne sare/ Țandăra, la fiecare?"

● **COSTEL STANCU**, Reșița. Există, în versurile dv., o acalmie care-mi displace. Scrieți impecabil, dar trebuie să-l și provocați pe cititor. Altfel, el vă recunoaște profesionalitatea și... adoarme.

Oricum, este surprinzător faptul că la numai 24 de ani aveți un stil atât de sigur:

"așa cum stau mâna mea nu ridică obiectele, ci le năruie/ un joc princiar cu moartea frica eului conștient de sine o simt/ resemnarea de-a trăi legat de umbră ca un sclav de durerea lumii/ ce trist când descoperi că/ tocmai omul își lipsește sieși pentru a fi desăvârșit." (ars...)

● **ELVIRA ILIESCU**, Constanța. N-am mai primit niciodată un plic blindat, ca al dv. Abia am reușit să-l deschid, ajutat de toarfeci, dăți și ferăstraie.

Romanul satiric Râsul, caustic și vehement, este bine scris, dar vine prea târziu. Caracterul lui inactual este accentuat de faptul că folosiți un stil alegoric, acum, când, nu mai există cenzura.

- Totuși, am putea să facem o încercare publicând un fragment la rubrica Un manuscris în așteptarea editorului. Trimiteți-mi deci o fotografie a dv. și un curriculum vitae (într-un plic mai ușor de deschis).

● **ANTON MOISIN**, Victoria, Brașov. Povestirile trimise sunt mai curând jocuri ale inteligenței

decât literatură. Pot fi publicate eventual într-o revistă de divertisment.

"Profesorul se scărpină după urechea stângă, semn care la el însemna că-l prinsese pe student cu greșeala.

-Domnule student, rosti el, cum să-ți dau examenul dacă ai spus că dumneata ai venit să-l dai? Cum să-ți dau ceea ce dumneata trebuie să dai, fără ca eu să iau?"

I-am replicat:

-Păi eu dau examenul, dar nu îl dau așa ca să-l luați dumneavoastră. Dacă-l dau, vreau să-l iau. Deci, eu îl dau și eu îl iau. Dumneavoastră doar mi-l dați, dar nu îl luați. Așadar, fără să-l luați, mi-l dați, în vreme ce eu fără să vi-l dau îl iau și totuși eu îl dau."

(Simt că mi se încălesc circumvoluțiunile; deci închei citatul)

● **CEL DIN CEAȚĂ**, Petroșani. Poemele dv. au ceva liber și sfidător. Din când în când devine vizibilă într-un mod dezagreabil lipsa de cultură, însă până la urmă, personajul liric care se configurează - un derbedeu simpatice - îl cucerește pe cititor.

"oho ce băiat de cristal mai eram/ mă spârgeam la fiecare vocală/ curgeam în auzul domnului/ clinchet dulce de om/ în extaz binecuvântam greața/ iarba halucinantă a dragostei/ bun și rău, deștept și prost/ ce băiat am mai fost!" (aho-aha)

Aș publica o parte din poeme, dar vă rog să-mi comunicați cum vreți să le semnați.

● **MIHAI MAGAZIN**, București, DELIA STAIU, București, CIPRIAN IEȘAN, Iași, MARIA MAGDALENA, Râznov, Neamț, MIHNEA DOBROVICESCU, Timișoara, CONSTANTIN DELEANU, Constanța. Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți aptitudini pentru scris. Merită să faceți noi încercări.

● **CORNELIA GHEORGHE**, Lipova, Arad, SION, Bucura, Mehedinți, ȘTEFAN POPESCU, Brad, Hunedoara, ION DIACONESCU, Adjud, CAMELIA MUNTEANU, Câmpulung Muscel, ELEONORA DOBROVICESCU, București. Limba în care scrieți seamănă vag cu limba română. Completați-vă întâi cunoștințele de gramatică și abia apoi apropiați-vă de literatură. (Nu se poate cânta la pian cu mânuși de box.)

Important pentru toți corespondenții

Textele pe care mi le trimiteți trebuie să fie dactilografiate. Dacă totuși nu aveți mașină de scris sau bani pentru dactilografă, scrieți-le de mână citeț.

Când îmi trimiteți dactilogramele sau manuscrisele, luați-vă adio de la ele. Le citesc atent pe toate, dar nu pot să vi le restituie.

Dacă răspunsul este negativ, n-o luați în tragic. S-ar putea să mă înșel. Adresați-vă și altor critici literari. Sau așteptați arbitrajul posterității.

Trimiteți scrisorile la următoarea adresă: Alex. Ștefănescu, la revista FLACĂRA, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71 341 București.

Nu mă sunați la telefon ca să vă interesați de soarta textelor. Și nici nu mă căutați la redacție (sunt groaznic de urât și violent). Așteptați cu încredere răspunsul pe care urmează să vi-l dau în aceste pagini.

Abonați-vă la revista FLACĂRA! Să nu credeți că îndemnul meu are rațiuni exclusiv comerciale. Sunt preocupat în mod real de asigurarea unei comunicări permanente cu dv. Am planuri mari în legătură cu această rubrică, vreau să-i susțin până la capăt pe toți cei înzestrați cu talent literar și de aceea - pentru ca dialogul între mine și dv. să nu se întrerupă nici un moment - vă rog să faceți un sacrificiu și să vă abonați.

Să facem cunoștință cu GABRIEL BĂDICĂ

Gabriel Bădică (născut la 31 octombrie 1958 la Iași) este inginer și locuiește la Tulcea. Până în 1990 a lucrat la Centrala "Delta Dunării" din același oraș. În 1993 a absolvit un curs de management la Open University - U.K., astfel încât în prezent este tutor la CODECS (Center for Open Distance Education for a Civil Society), București; lucrează și ca referent de artă la Centrul Județean de Creație din Tulcea.

A debutat cu povestirea *Pictură naivă* publicată în 1987 în revista *Tomis* din Constanța, colaborând apoi și la alte periodice, de circulație restrânsă. Figurează în sumarul antologiei *Vanzătorul de enigme*, 1993.

Iată și motivul pentru care s-a adresat rubricii *Mașina de scris*:

"Apreciez foarte mult paginile literare realizate de dumneavoastră, mai ales datorită lipsei de prejudecăți care face posibilă alăturarea unora ca mine (autori necunoscuți, inconsecvenți sau timizi, dar uneori destul de interesanți, nu-i așa?) unor «con-sacrați»."

Scurta povestire *Lemnul*, pe care o reproduc în acest număr, are o acțiune nedată și nelocalizată, ca o parabolă. Nu este totuși o parabolă, întrucât personajele, o actriță și un figurant, sunt aduse în prim-plan și radiografiate, ca într-o proză de analiză psihologică. Nu este vorba însă de o astfel de proză, întrucât la un moment dat personajele schimbă replici, ca într-o piesă de teatru. Numai că *Lemnul* nu poate fi considerată nici piesă de teatru, având mai curând o factură de poem. Text inclassificabil, *Lemnul* este o sinteză de genuri și o demonstrație de virtuozitate stilistică. O demonstrație de virtuozitate stilistică făcută de un autor necunoscut, inconsecvent și timid, dar mai mult decât interesant.

Lemnul

Cred că mă cunoașteți, numele meu este Max. Deși regizorul, mi-a interzis să folosesc securea, sub pretextul că ar putea sări vreo așchie, că ar putea răni pe cineva, de luni în șir o pregătesc pe ascuns. Îi netezesc cu gresia tălșul impecabil, fără nici o ștăbilitură, o ung cu vaselină pentru ca umezeala să nu atace otelul sculptor, apoi o învelesc într-o haină veche, cu căptușeala desfăcută, o arunc în ladă și trântesc capacul pe care sunt pictate grosolan scene din vodeviluri, prinți palizi și doamne opulente, cerșetori și femei de stradă, castele, corăbii și militari cu ținuta în dezordine, și atât de multe alte tablouri noi sau vetuste, aranjez deasupra piedul peticit și mă așez peste toate acestea cu evidentă și naturală măreție, mă cuibăresc, mă instalez, mă pun, ca pe un tron, maiestuos, cu pipa atârnată între buzele groase, vineții, semnificativ arcuite pe mura mea rotundă, buhăită, serioasă, exact așa cum pot fi văzute în afișele zdrențuite de vânt, lipite pe ziduri, pe la colțuri de stradă, fălfăind ca niște perdele în fața unor ferestre zidite, oarbe, întunecate pe veci. În acest timp, doamna Cati, ca în toate după-amiezele fără spectacol, probează diferite peruci, se privește în apele clare ale unei oglinzi mai mult sau mai puțin venețiene. Nu pot să nu îi admir gesturile elegante, felul în care prinde buclele grele pentru a le sălta ușor, pentru a le potrivi și a le strângunge cu ace prelungi, de argint; nu pot să nu mă gândesc la toată viața mea petrecută alături de această creatură făfarnică, la statornicia ură pe care, de atâta amar de vreme, i-o port. Poate că sentimentul acesta regretabil și, fără îndoială, teatral, nu ar fi înflorit în sufletul meu dacă nu mi s-ar fi infiltrat în minte, zi după zi, gândul că fără ea nu aș fi cunoscut niciodată gloria, împlinirea, nemurirea prin artă: că fără ea, fără ideea ei genială, regizorul nu m-ar fi observat niciodată și nu aș mai fi apărut pe scenă, îmbrăcat cu fracul meu demodat, pentru a polariza, timp de o oră întreagă, interesul dumneavoastră, al celui mai felurit public ce poate fi întâlnit printre crescătorii de animale din stepa calmucă și printre rafinații pensionari ai academililor de teatru din Paris, Londra sau Amsterdam; nu m-aș mai distra zile în șir încercând să-mi amintesc în ce împrejurări am primit cele câteva sute de medalii, ordine și tot

felul de alte distincții: un bagaj greoi la care poate că aș fi renunțat dacă nu aș fi fost obligat, din când în când, să îi expun în vreun lobby înțesat de lume. Sigur, pe doamna Cati nu am părăsit-o nici pentru o zi în toți acești ani, am purtat-o cu mine peste tot, căutând, într-un mod poate prea subtil, să mă răzbun, pentru mizeriile îndurate odinioară, prezentând-o alături de celelalte trofee. Dar chipul ei rămâne în continuare acoperit de disprețuitoarea mască a indifferenței, care mă urmărește și în vis. Știu, ea consideră că, fiind cea care a găsit LEMNUL uriaș, rostogolit de valuri, ar trebui să fie adevărata stea sau să i se acorde, măcar, o atenție mai mare. Este, de fapt, o ființă meschină, care refuză să vadă. Așa că mă ridic de pe capacul pictat și mă apropii de doamna Cati arborând irezistibilul meu zâmbet profesional. Îi spun că e timpul să ne repetăm rolurile. La început, pare nedumerită. Apoi, ca trezită din somn, clipește de câteva ori și începe să declame cu voce joasă:

Doamna Cati: Trupa noastră ajunsese în Sud cam demoralizată, lipsită de speranță și orizont. Ne instalasem pe o plajă pustie, în apropierea unui sat de pescari - ah, nu voi putea uita niciodată tipetele de alarmă ale pescărușilor! -, ne instalasem pe o plajă pustie și pregăteam o piesă nouă, „Întoarcerea lui Ulise” sau cam așa ceva. Erau câteva scene tari, nu ne dădeam în laturi de la nici un truc dacă astfel puteam obține un strigăt sincer de oroare, de groază. Orice semn de emoție din partea spectatorilor pușini și cam vulgari era o adevărată victorie pentru noi, deoarece textul era sărac, n-avea nerv, iar replica venea anapoda, falsă și fără strălucire. Octombrie bătea în obloanele vagoanelor. Un vânt subtil ne amenința stagiunea cu o moarte rapidă și tristă. Cine să mai coboare, pe stâncile lunecase ale falezei, pentru a vedea o mână de actori oboșiți încercând, cu ultimele puteri, să dea viață unor personaje și unor idei uitate, anacronice? Tânjeam după un public generos, receptiv, visam adeseori săli spațioase, în care ropotele de aplauze nu mai conțeneau, multiplicând la infinit un succes colosal. Și, în tot acest timp, ne îngrijeam de hrana calilor slăbănogi și apatici, ne căpeam costumele, imaginam decorul noi, ne distram, în nopțile fără luri, șterpelind

câte-o găină de prin curțile camentilor...

Max: Mai tare și fii atentă la ținută! Capul pe spate, asta nu-i un rol pe care să-l interpretezi egal, ca pe al Ofeliei, de exemplu. Trebuie să nuantezi, să se simtă ezitări și elanuri, bucurie și spaimă ascunsă. Nu mă privi cu ochii ăștia goi, de păpușă; lasă peste ei o ceață plină de sensuri, de adâncimi...

Doamna Cati: Hai, termină, n-ai să-mi dai tocmai tu lecții de actorie!... Lemnele se sfârșiseră și puținele provizii pe care le mai aveam abia de ne mai ajungeau, mie și lui Max, pentru o zi sau două. Max făcuse și un gutural urât, îl plângeai de milă, nu alta. El și așa nu este în stare de nimic, are încheieturile subțiri, lipsite de putere, pieptul slab, descârnat, și un gât lung plin de cute, un gât de pasăre. Se infolose în niște cârpe mizerabile și scâncea atât de tare într-un colț al vagonului, încât îmi accentua într-un mod scan-dalos starea de melancolie, de tristețe. Mă simteam frustrată, aveam nevoie de o distracție, de o relaxare... Dar cui să-i spun toate acestea, acestul ipochimen lipsit de bărbăție, acestui individ cu aspect de moluscă, degradat, fără idealuri? Pe el nu-l interesează decât supa din lingură și peticul din turul pantalonilor! Privindu-l, simteam cum mi se urcă sângele la cap, mă simteam singură și deznădăjduită. Mă simteam femeie până în vârful unghilor. Mă simteam în stare să înfăptuiesc o crimă. Așa mi-am amintit de LEMNUL acela pe care valurile îl aruncaseră pe țărm. Max, i-am spus, ți-e frig, sărmanule, ești complet înghețat! Până când se vor întoarce actorii și regizorul tu al să te cureți, măi bălatule, și-ai fi mare păcat, zău așa... Du-te, mai bine, și taie LEMNUL, știi tu care, să ațâțăm focul, să ne mai dezmoșim și noi...

Max (aparte): Vai, scorpia vrea să mă omoare! Vrea să tai LEMNUL ăla noduros căruia nu i-au venit de hac nici Othello, nici Hercule... Poirot, nici Agamemnon sau cum îi spune, îmi scapă numele, și să-l tai eu, un amărât care de-abia am reușit să rup biletele de intrare și să ridic sau să cobor cortina! Desigur, muscu-loșii vor râde de mine. Sunt mort, nu am nici o scăpare! (Către doamna Cati) Dar, draga mea, ei pot sosi deja în orice clipă, chiar mi se pare că-i aud venind! Nu este Hamlet cel care chicotește la urechea Desdemonei, făcând-o să ugaie ca porumbeli?

Doamna Cati: Nu mai pierde nici o clipă, uite, ai și început

să delirezi! Peste câteva momente va fi prea târziu. Du-te mai repede și taie LEMNUL ăla!

Max (lese din vagon abia ținându-se pe picioare, strănutând, bălângându-se, slăbit de guturai. Caută cu privirea un lemn, orice lemn, pentru că, la urma-urmei, marea este atât de generoasă! Din păcate, nu vede nimic altceva în afara LEMNULUI, care îi răsare drept în față. Securea este înfiptă exact în mijlocul lui, în rotocolul central, în primul cerc, în primul bearcă. Nu este un lemn adevărat, ci un doșmar. Fibrele îi sunt încolăcite, innodate între ele ca șerpii, putrede, lip-site de elasticitate. Umflături urâte, negre, se ivesc în toate părțile. Fără îndoială, sunt resturile unei rădăcini foarte bătrâne, care a aparținut unui arbore falnic, secular.) Iubito, cum am să reușesc eu să despic, să sparg, să tai cu securea un astfel de lemn? (Aparte). Câtă cruzime! Clipele îmi sunt numărate! (Către doamna Cati) Ești sigură că efortul acesta mă va salva? Crezi că este posibil să rezist, să-mi depășesc slăbiciunea trecătoare pentru ca, pe urmă, să ne încălzim amândoi la flăcările jucăușe produse de... Produse de...

Doamna Cati: Surcele.

Max (Desprinde securea din strângerea lemnului, o ridică și o repede cu toată forța de care dispune. Bu! Nici un efect. Personajul transpiră. Cineva a aprins un reflector.). Fir-ar al dracului!

Regizorul (Din culise): Înțelegeți? Nu contează dacă va reuși sau nu să despic LEMNUL, importantă este doar încercarea. Pe chipul lui se succed toate stările sufletesti, de la ură la deznădejde, de la speranță la hotărârea de nestrămutat, la obsesie, la nebunie chiar. De fapt, el nici nu are nevoie de secure. Ce număr, ce realizare!... Ia du-te, măi, și ia-i toporul ăla, să nu-și dea peste degete sau să nu strice, Doamne ferește, LEMNUL!

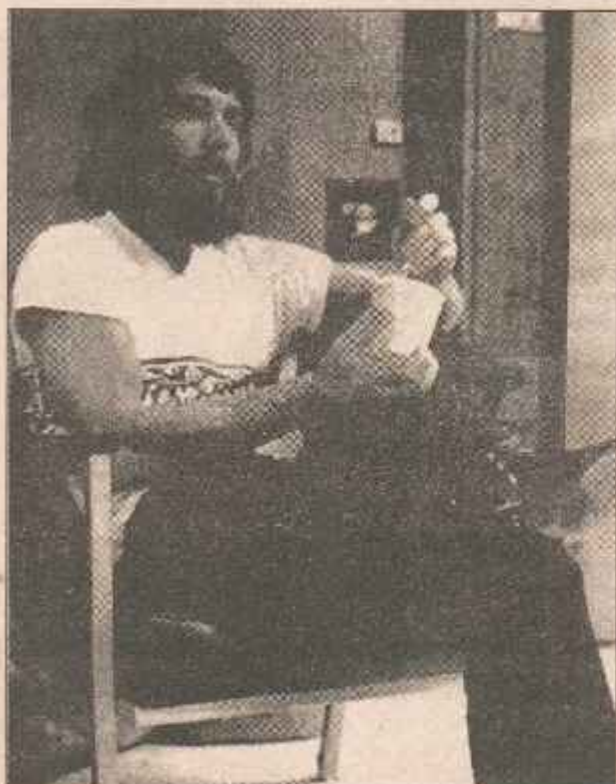
Da, eu fac toate acestea, eu sunt Max, mă cunoașteți dumneavoastră foarte bine! Iar acesta este actul în care primesc aplauze la scenă deschisă. Doamna Cati nu are decât un rol secundar. S-a retras în fața oglinzii mai mult sau mai puțin venețiene și își potrivește, apatică, buclele perucii. Are o distincție înăscută, e făcută pentru a juca mari cucoane. Eu o pun bine în evidență, o las să străbată scena în lung și în lat, să treacă pe lângă LEMN, să-și arate gleznele și decol-teul adânc. Chiar dacă o

urâsc și chiar dacă ea mă disprețuiește. Dar toate au o limită, va veni o zi când îmi veți cunoaște adevărata față, când veți afla ce cred și ce pot. Atunci, voi ieși pe scenă cu securea pe umăr, mă voi apropia cu pas elastic, sigur, de LEMN și, dintr-o singură lovitură, îl voi despică.

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Stănescu

CREEDENCE:

"Cosmo's Memories"

album de la Sun Records, Carl Perkins, Elvis Presley. Îmi plăceau egal blues-ul, rockabilly și rock în 'roll-ul. Acestea sunt principalele influențe de la radio.

- Ascultai și country?

- Da, puțin, dar era mai ales trucul lui John Fogerty, el asculta mai mult decât mine. Eu sunt atras de muzica neagră și de sound-uri mai dure, e normal sunt baterist, dar am devenit totuși fan-ul unui anumit country...

- Când și cum ai ales bateria?

- Gene Krupa, extraordinarul baterist de jazz, a montat un show televizat special: pe un teren de baseball, erau baterii peste tot, o orchestră cânta iar el trecea de la un set la altul fără să rateze o bătaie! M-a uimit și mi-am spus: "Man, trebuie să fac asta!" Am început să bat în absolut orice. Când l-am întâlnit pe John Fogerty la școală, știa deja să cânte piesele lui Little Richard și Fats Domino notă cu notă... l-am spus că sunt baterist, chiar dacă n-aveam baterie, el mi-a spus că e chitarist și caută un pianist. l-am prezentat pe Stu care lua lecții de pian pe atunci și așa am început. Apoi, l-am cunoscut pe Tom (Fogerty) care era mai în vârstă, la John...

- Care era ambiția grupului Blue Velvets?

- Faceam totul de plăcere. Tom a avut ideea formării unui grup, a repetițiilor, a înregistrărilor și a unui eventual disc... Participase la un alt grup, însă tipii erau mai interesați de femei și de distracții, decât de muzică. Visul lui era să meargă la Los Angeles cu un disc, să obțină un contract și să devină un star! Noi ceilalți aveam 15 ani și Tom ne-a luat să-l acompaniem. Eram atunci Tommy Fogerty & The Blue Velvets și până la urmă ne-am înregistrat.

- Și ai semnat cu Fantasy Records?

- Da, era o emisiune televizată, pe un canal educativ, "The anatomy of

a hit", de obicei despre Fantasy, un studio care descoperea oameni ca Dave Brubeck, și am aflat că era din San Francisco.

Ne-au ascultat, ne-au acceptat și de atunci am decis să ne consacram muzicii...

- De unde veneau cântecele?

- Tom și mai ales John compuneau majoritatea cântecelor.

- Cum s-a născut numele de Creedence Clearwater Revival?

- Noi l-am inventat.

- Care a fost aportul lui Tom Fogerty? Era mai mult decât un chitarist ritmic, nu?

- Tom compunea, cânta, ne-a dirijat, ne era manager la un moment dat. Pe urmă John a început să-l limiteze la acest rol ritmic, refuzând să compună cu el sau să-l lase să cânte. În fine în 1971, Tom ne-a părăsit... E păcat că Tom merita mai multă considerație și respect pentru aportul său în grup...

- Care e cântecul tău preferat cu CCR?

- "Born On The Bayon" care trebuia să fie single al albumului "Bayon Country" și despre care credeam că o să fie un succes. Dar pe fața B era "Proud Mary" care a devenit mare hit!

- Și cel mai bun album?

- E greu... "Cosmo's Factory", bineînțeles mine și care a avut cele mai bune vânzări. "Green River" a fost iar un album frumos, apoi "And The Poor Boys"...

DOINA ENE ■

Perenitate uimitoare. La mai mult de 20 de ani de la separare, Creedence Clearwater Revival e mereu în actualitate. Și e vorba, de exemplu, despre vânzările de discuri semnificative (numeroase compilații și recent remasters CD la Carrère) sau despre răfulelele juridice incredibile dintre John Fogerty și Saul Zaentz (patron la Fantasy) care nu se vor termina probabil niciodată. Și încă, din fericire, grație unei amprente muzicale de neșters lăsată de cei patru californieni care au știut în câțiva ani și cu câteva albume să-și însușească și să transpună moștenirea de muzică populară americană. Din cauză de conflicte, de mult timp, actorii aventurii CCR au păstrat o tăcere totală asupra perioadei. Veți fi martorii unei derogări de la regulă. Adică, un interviu exclusiv cu un baterist care e, de asemenea, o legendă, Doug Clifford (Cosmo)

- Înainte de toate de unde acest pseudonim Cosmo?

- Stu Cook, basistul grupului C.C.R., și cu mine eram prieteni deja din liceu și apoi am stat în același apartament ca studenți. Pe Bruce Young care ne era road manager îl știam de asemenea din școală. Era un hippie. Într-o seară, când ne întorceam cu avionul de la Filmore East din New York unde cântasem, Stu puțin amețit, cum de altfel era toată lumea, mă întreabă "Hei, ce înseamnă C-ul ăsta?" (în colegiu toți îmi spuneau Clifford C.) Și i-a răspuns Rocco (singurul angajat pe care nu l-am concediat niciodată): "De la Cosmo, pentru că e foarte cosmic".

Fără îndoială, pentru că studiam biologia și că mă pasiona ecologia mult înainte ca acest cuvânt să fi devenit popular, eram foarte "nature". Sunt și acum preocupat de aceste probleme, fascinat... Iată de unde numele de Cosmo.

- De unde a venit interesul tău pentru muzică?

- Când era tânără, mama mea a fost cântăreață la radio și tot la radio ascultam rock 'n' roll, când nu era tata acasă, pentru că nu mă lăsa... pe urmă am început să-mi cumpăr discuri. Când aveam vreo 9 ani, prin 1953, am luat un Bo Diddley pe urmă

BUCUREȘTI 96,1 FM
IASI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

RADIO CONTACT

■ Pentru a publica, în afară de viitorul său CD, anunțat pentru decembrie, "History", care va relua succese mai vechi și va avea 5 noi compoziții, un album de cover-versions Beatles, Michael Jackson l-a cerut colaborarea lui Paul McCartney care a acceptat imediat. Cele două stări au mai făcut două-uri de succes: "The Girl Is Mine" (1982) și "Say Say Say" (1983) așa că o garanție că totul va fi O.K. există!

■ Pregătiți-vă pentru delirul cifrelor! Aflați că Paul McCartney e mai bogat decât Regina Angliei! Averea sa este estimată la 700 milioane dolari, depășind-o astfel pe cea a Majestății Sale care valorează 500 milioane dolari. Tot din lumea vedetelor să-i cităm pe cei mai avuți: Phil Collins 200 milioane dolari, Elton John 125 milioane, Mick Jagger 120 milioane, Bono 110 milioane și Mark Knopfler 90 milioane. Să ne oprim aici!

■ În ciuda decesului solistului lor vocal Helno, pe 21 ianuarie 1993, din cauza unei supradoze, Les Negresses Vertes anunță un nou album de revenire, din care piesa Mambo are deja un video-clip sub direcția lui Juan Gatti, elev al lui Pedro Almodovar Rai și ska, flamenco și java vor fi o dată în plus ingredientele principale ale muzicii lor.

DOINA ENE ■

ROCKERII ATACĂ RADIOUL!

CUPON DE CONCURS

ROCKERII ATACĂ RADIOUL!

Nume, prenume

Adresă

Telefon

Trimiteți rezolvarea și cuponul până în 5 decembrie a.c., data poștei, pe adresa redacției, cu mențiunea: *Pentru concursul Rockerii atacă Radioul.* Premiile sunt asigurate de Twentieth Century Fox! Baftă!

REGIZORUL FILMULUI A FILMA DIN SPATE	ARHITECT (str.) PREZENT ÎN 'AIRHEADS'	DORINȚA DE A CANTA (pl.) LA CHIAZZ I	LA RADIO I DIRECȚIE	
AIRHEADS				
EROLUL PRINCIPAL ERNIE HUDSON			CA ROCKERII DIN FORMAȚIE (%)	
	PLIN DE MUZICĂ I A APRECIA	2,3 SUNETE I INDICATOR		
ACTRIȚE GOALE I TALENTAȚI		MISCARE PE MUZICĂ		ECRANUL STELELOR LINGURARI
			UNUL DIN ROCKERI PERSONAJE DE FILM	
CULT I ATMOSFERĂ		EXPLOZI FALSE NOTĂ MUZICALĂ		
			CONSOANELE DIN RADIO I	A CANTA ROCK... GREU
CHIEFTENI DE ROCKERI LA RADIO INTERIECTIE ÎN MAHALA I				
		ÎN CETE I SMECHERIE (pop.)	ȚARA ȘAHULUI UN FEL DE VIN	
DOVADĂ	REALIZATOR DE FILME	CEAS A RIULA ÎN CENTRU I		INFERBANTAȚI CA ROCKERII
			IESIREA DIN SCENA I MISCARE LA DANS	
TIP DE PARABOLĂ ÎN RUINA I A GRESIA		ABIS I	ALT MEMBRU AL FORMAȚIEI	
		A SE UNI BAN ÎN IRAN		PERSONAJ DIN FILMUL 'AIRHEADS'
GEL DE COLO	HARI ȚARA UNDE SE PETRECE ACȚIUNEA		A CUNOAȘTE CONDUCE FORMAȚIA	
		NINA SIEMASZKO SCENE FINALE I	ENE I NOTĂ MUZICALĂ	
A VISA ORASUL ACȚIUNI BANI				
		SUSTINĂTORI ROCKERILOR		

● Dictionar: NEIL, UIN, ARH, RIAL.

Integramă de Alina ZGUBEA

Sunteți pe mâini bune!

Proiectele firmei de TV-cablu KAPPA urmăresc să vă asigure un serviciu absolut ireproșabil!

41 de programe în 1995.
Veți fi interconectați
cu KAPPA prin calculator.
Până una-alta,
scrieți pe adresa Flacărei

Televiziunea prin cablu, apărută în România în 1992, nu este numai o simplă alternativă la mult și pe drept hulita televiziune națională, dar se poate constitui într-o adevărată lecție de cum se face televiziune în Occident.

Cea mai puternică firmă de TV-cablu este **KAPPA** (revista noastră a prezentat-o deja). Dorind să venim în sprijinul cititorilor noștri și în acord cu intențiile firmei Kappa de a păstra o legătură diversă și cât mai strânsă cu abonații săi, vom acorda în paginile revistei noastre un spațiu destinat dialogului constructiv între dumneavoastră și cei care, prin cablu, vă aduc în casă televiziunile din toată lumea.

Deocamdată, Kappa transmite 27 de programe: 4 în limba franceză, 5 în italiană, 5 în engleză, 6 în germană, 1 în limba turcă, 5 în limba română (TVR 1, TVR 2, Antena 1, TL7 abc și C 31) plus cel propriu, care cuprinde grila de programe și anunțuri utile pentru abonați. În cadrul acestui program puteți afla din timp perioada și zona planificată a intrării în revizii, sau diverse alte lucrări.

Intențiile firmei sunt ca, până la sfârșitul anului, canalul propriu să transmită filme și reportaje, iar până în toamna lui 1995 să poată emite 41 de programe! Sunt de asemenea în lucru studii privind o puternică extindere a utilizării sistemului. Într-o fază avansată se află cel vizând adaptarea sistemului în blocurile în care majoritatea locatarilor sunt abonați la diverse facilități (se are în vedere și crearea unui sistem de interconectare a calculatoarelor și instalarea de sisteme de alarmă). Despre toate acestea vă vom ține la curent pe măsură ce ele se vor concretiza.

Până atunci așteptăm pe adresa redacției scrisorile dumneavoastră cu întrebări și sugestii. Împărtășiți-ne orice problemă vă frământă în legătură cu funcționarea instalației de care dispuneți sau privind relațiile cu firma Kappa. Vă vom răspunde repede și documentat, inclusiv cu punctul de vedere al firmei.

Luni

17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ

22.00-24.00 - DEZARD-TALK-SHOW

CU OVIDIU IOANȚOIAI

Marti

17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ

22.00-24.00 CÂNELE DE PAZĂ TALK-SHOW

CU CORNEL NISTORESCU

Miercuri

17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ

22.00-24.00 - SINE ENOIM SI VĂZ MONSTRUOS

TALK-SHOW CU CARMEN BERDOWENT

Joi

17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ

22.00-24.00 - FIȚI ÎNȚEPRIȚĂTORI TALK-SHOW

CU DOGDAN TEBODORU

Vineri

17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ

22.00-24.00 - FRIDAY FM IN LOVE -

TALK-SHOW SI ARZICĂ CU ANDREI PARTOȘ

Sâmbătă 22.00-24.00 - EMISIUNEA „NIM ÎI VIN”

Duminică 22.00-24.00 - ABC: Armstrong, Beatles, Coșbucovici - dialoguri în direct pe teme muzicale

De LUNI până VINERI, între 06.00 și 08.00 - „SĂUȚIM MURAI DE DINE” CU NICOLAI CONSTANTIN Munteanu

un radio actual

RADIO TOTAL

FM 94,2 MHz

Pentru dv. la telefoanele:

637.37.90;

637.56.45

Nou din vechi:

Îmbrăcămintele la modă,

realizată din deșeuri

Cunoscuți designeri de modă propun o nouă orientare: TRASH FASHION. Piese de vestimentație sunt confecționate din resturi de stoffe, pânză, tricouri, foi de cort, dar și din asamblarea unor deșeuri recuperate, datând de pe vremea bunicilor, cu altele realizate mai recent. Sunt reciclate și obiecte ca: ciorapii pantalonilor (dresurile) în context de plasă, (folosiți ornamental la decoleteuri). Toate „creațiile” se oferă ca unicate, la prețuri piperate, în magazinele din Frankfurt. (I.A.V.)

„Penisul indienilor este neobișnuit de mare și colorat”

Jimmie Durham, 54 ani, artist plastic indian din tribul Cherokee își expune la Hamburg opera de-o viață. În lucrările sale ironizează imaginea pe care și-o fac cei „civilizați” despre indienii „sălbatici”. Cu acest prilej, artistul face și o „dezvăluire”. El prezintă un autoportret în care se înfățișează cu organe genitale supradimensionate și în mai multe culori. Pictura poartă următoarea legendă: „Penisul indienilor este neobișnuit de mare și colorat”. Informația a urmărit, evident, efecte publicitare, dar, mai știi, ea poate stârni și interesul antropologilor...

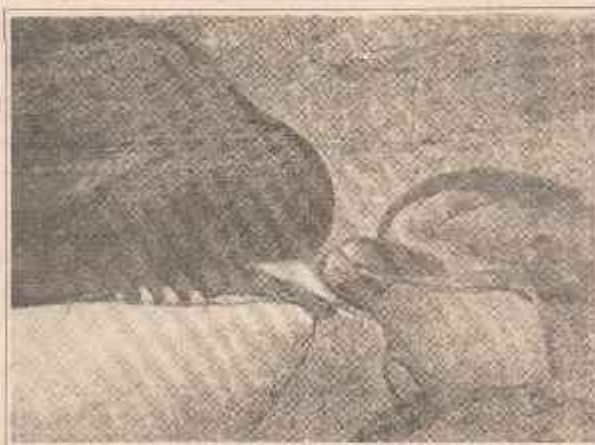
CĂTĂLIN VAGO ■

Se lasă precis cu pirostrii!

Lop o sărută cu foc pe Bonny

□ Biologii au dureri de cap

În rezervația marină **Sea World**, din Orlando (Florida), printre alte viețuitoare se află balena **Bonny** și dragălașul delfin **Lop**. În natură, balena (dintr-o specie primejdioasă) se află în permanent conflict cu delfinii; în schimb aici, **Lop** s-a „îndrăgostit” de uriașa balenă, pe care... o sărută cu foc!!!

AUREL DIANU ■

Cu ce-și bat capul designerii: WC-uri pentru femei

Bettina Molring, designer la Berlin, este autoarea unor noi WC-uri recomandate cu deosebire femeilor. Ea a pornit de la constatarea că femeile evită să se așeze pe scaunul WC-urilor publice, sau se protejează, învelindu-le cu straturi de hârtie igienică. În realitate, ideea nu e originală, după cum se vede din fotografie. Pentru doar suportul semicircular de sprijin, „Sistemul” este cunoscut de pe vremea turcilor. (I.A.V.)

Un medium „politist”

A închis ochii și a „văzut” totul

□ Arestat, ucigașul a mărturisit

Allan și Julie Rase, căsătorii de aproape 20 de ani, își duceau viața în prășelul scoțian Inverness. Dacă la început viața de familie părea a fi normală, după o vreme Allan începu să-și neglijeze soția, până la urmă cerând divorțul. Dorea să se recăsătorească cu o femeie mai tânără decât el cu aproape 15 ani. Dar Julie nu acceptă divorțul și, în certuri zilnice, se mai scurse aproape un an.

Într-o dimineață, Julie Rase fu pescuită din canalul Calendonik, ce trecea pe lângă oraș. Autoritățile au stabilit că Julie fusese asasinată. Un glonte îi perforase inima, după care femeia fusese aruncată în canal. Allan, ca suspect principal, a fost arestat, dar la scurt timp l-au eliberat deoarece dispunea de un alibi puternic: în momentul crimei se afla într-un hotel, la aproximativ 150 kilometri depărtare. Autorul crimei părea că nu va fi descoperit niciodată.

Patricia Beryl, bună prietenă cu Julie, intrigată de moartea ei misterioasă se duce cu cea mai recentă scrisoare primită la un cunoscut medium din localitate, pe nume Kim Hordage. Acesta lipi scrisoarea de frunte și închise ochii. După câteva minute de așteptări și de încordare pentru Patricia, Kim începu să vorbească: „Îl văd pe Allan plecând, pentru afaceri, în localitatea Wick. În noaptea crimei, s-a furișat din hotel pe scara de incendiu și a revenit acasă cu mașina. A scos un pistol și a tras. Văd sânge mult. Femeia omorâtă a fost dusă cu mașina și aruncată în canalul Calendonik. Allan revine să șteargă urmele. În aceeași noapte s-a întors la Wick, reintrând în cameră tot pe scara de incendiu”.

Pe baza viziunii lui Kim, soțul criminal a fost din nou arestat. Până la urmă, Allan și-a recunoscut abominabila crimă.

AUREL DIANU ■

Fetelor, acum e momentul!

Un prinț asaltat de femei

□ Brigitte Nielsen spune că e OK!

Despre prințul Albert de Monaco nu se poate spune că este frumos, în schimb are asupra femeilor o atracție deosebită. La Olimpiada de la Albertville, din Franța, a atras privirile a mii de spectatoare, multe dintre ele îndreptându-se spre el cu mult curaj. Câteva dintre cele mai cunoscute vedete feminine recunosc că prințul moștenitor de Monaco este un amant pasionat.

În stațiunea de iarnă Saint-Moritz, prințul a cunoscut-o pe Brigitte Nielsen, fosta soție a lui Stallone (Rambo). În aceeași zi, la miezul nopții se lubeau! „Este un amant extraordinar” a mărturisit Brigitte. Am numai amintiri frumoase

din scurta noastră legătură”.

Femei de toate vârstele și condițiile sociale, măritate sau nu, se îndrăgostesc de el. Săptămânal, prințul primește peste 200 de scrisori de dragoste, multe dintre ele însoțite de fotografii.

AUREL DIANU ■

LUNA

**- bază
a navelor
venite
din
alte lumi?**

(3)

APOLLO-11, 16 iulie 1969, ora 16,32. Două milioane de spectatori pe plajele din jurul bazei de lansare și aproximativ un miliard de telespectatori au fost martorii debutului EREI SPAȚIALE.

Începe misiunea navei cosmice Apollo-11, cu trei cosmonauți la bord: **Nell Armstrong, Edwin Aldrin și Michael Collins.** Misiunea spațială viza debarcarea pe lună a primilor pământeni!

„Iată că sunt și El aici!”

...Cu puțin înainte de aselenizare, în navă a rămas Collins, iar în modulul lunar **Vulturul** au luat loc Armstrong și Aldrin. Existau două lungimi de undă, două canale de legătură: unul - principal, cuplat la transmisia televizată, iar al doilea - de rezervă, cu ajutorul căruia se primeau mesaje de la NASA și prin care de obicei nu se folosea un limbaj codificat. Comunicările prin acest canal au fost recepționate și de către unii radioamatori din Elveția și Australia.

20 iulie 1969 - ora 22,17 MT. Modulul lunar **Vulturul** a aselenizat! După câteva ore, omenirea avea să trăiască emoția primilor pași pe suprafața Lunii și să audă istoricele cuvinte ale primului om care a pășit pe solul lunar, Neil Armstrong: **„ESTE UN PAS MIC PENTRU OM,**

DAR UN SALT URIAȘ PENTRU OMENIRE”.

Transmisia pe canalul principal a făcut-o Aldrin care, se pare, era un om mai echilibrat și care a reușit să-și stăpânească emoțiile. Același Aldrin, la revenirea pe Pământ, a adus o adevărată comoară - un film pe 16 mm, care conține toate aceste peripeții!

Să revenim... Aldrin, așa-dar, păstra legătura cu canalul principal, dar, uneori, trecea și pe cel de rezervă. Iată o înregistrare făcută de pe acest ultim canal: „Văd obiecte izolate, iluminate în interior”. Și, după puțin timp: „Îi văd pe „Santa-Klaus”, care dă o lumină mai slabă”. Deoarece „Santa-Klaus” nu lumina puternic, adică - s-a trăs concluzia - nu avea intenții agresive, astronautii au stat 5 ore în interiorul modulului, după care de la Houston a venit ordinul de ieșire pe suprafața Lunii, unde Armstrong și Aldrin și-au început activitatea.

Rugat să comenteze acest episod, cosmonautul rus mr. G.M. Greciko a spus: „În ceea ce privește Luna... Da, au existat asemenea știri: când au aselenizat primii astronauti americani. În eter s-ar fi auzit cuvintele: „Iată că sunt și El aici!”.

Armstrong și Aldrin au rămas pe Lună 21 ore, 36 minute, 16 secunde, dar...

El? De când și cât stau pe Selena? Oricum, la locul aselenizării a fost lăsată o placă cu inscripția: „AICI OAMENII DE PE PLANETA PĂMÂNT AU FĂCUT PRIMUL PAS PE LUNĂ, IULIE 1969. AM VENIT ANIMAȚI DE SPIRIT PAȘNIC, ÎN FOLOSUL ÎNTREGII OMENIRI”.

Dar El?...

„El stau acolo ca albinele în stup”

■ Pe timpul zborului navei **Apollo-12**, echipajul acesteia a observat că sunt urmăriti, în zbor, pe traseul spre Lună, de ultima treaptă a rachetei Saturn care i-a plasat pe orbită (cel puțin așa au gândit ei atunci...). Apoi, de la centrul din Houston a fost dată corecția de zbor, nava s-a întors, îndreptându-se spre Lună, în timp ce „ultima treaptă”... s-a întors și ea!! Și atunci, în jurnalul de bord al

lumină”, cum s-a notat în jurnalul de bord, iar nava și-a continuat drumul.

■ În cadrul misiunii navei **Apollo-13** a fost planificată explozia pe suprafața Lunii a unui dispozitiv „mininuclear”,

mică înălțime suprafața Lunii, pe partea invizibilă: „El stau acolo precum albinele în stup”.

■ Ultima navă Apollo care a zburat spre Lună a fost

Revenim la momentul aselenizării... Atunci, Armstrong pur și simplu a scos un strigăt în microfon. Era într-o stare evidentă de surescitare și singurul lucru pe care a reușit să-l facă a fost să treacă pe canalul de rezervă. Acesta a și fost momentul întreruperii emisiilor pe canalul de televiziune principal. Pe canalul de rezervă el a strigat: „Se găsesc aici obiecte mari imense! O, Doamne! Sunt aici și alte nave cosmice! Ele staționează pe partea cealaltă a craterului și ne urmăresc!”. După care a adăugat: „Vă rog să ordonați comandantului Collins să fie gata!”.

cu scopul de a produce un cutremur lunar și a culege date referitoare la infrastructura astrului. Experimentul era deja pregătit, se menținea un dialog intens prin

radio între navă și Houston, dar în acel moment pe navă a avut loc explozia rezervorului cu oxigen, care nu a provocat nimănui nici o rană, însă experiența nu a mai avut loc... Un OZN zbura lângă nava Apollo-13. Autorii lucrării **Cartea**

tinelor, academicianul Berger și prof. Valle, afirmă că „se pare, extraterestrilor nu le convenea ca Luna să fie „deteriorată” de dispozitivul nostru nuclear”; pentru că, conform celor transmise de E. Cernan, care a survolat la

Apollo-16. Conform datelor experimentului, după terminarea activităților pe Lună, modulul **Orion** trebuia să-i recupereze pe cei 2 astronauti, să facă joncțiunea cu nava, iar ultimul astronaut care trecea din modul în navă trebuia să opereze pe butonul de separare și pe butonul de accelerație. **Orion** trebuia să cadă pe suprafața lunară și să se zdrobească. Dar... astronautul Young, care a repetat pe Pământ această operațiune de zeci, poate de sute de ori, a uitat să apese pe butonul de accelerație... Așa că în loc să cadă, **Orion** a rămas pe orbita lunară, devenind... satelitul Lunii. După cum subliniază autorii lucrării - „a rămas ca un material ilustrativ pentru acela care aveau nevoie de el”.

Ce putem spune, în încheiere? Doar câteva cuvinte: despre toate acestea, organele oficiale ale NASA nu au dat niciodată nici o dezmințire!

ALECU MARCIUC ■

Eurotunnel este pregătită să declanșeze serviciile comerciale și de pasageri

Compania franco-britanică Eurotunnel Plc./SA, care administrează tunelul ce traversează Canalul Mânecii, a anunțat marți că a cerut oficial autorizația de funcționare, pentru a declanșa cât mai curând serviciile comerciale și de pasageri, amânate de multă vreme, relatează REUTER. Conducerea companiei

s-a adresat Comisiei interguvernamentale pentru inaugurarea serviciilor de pasageri. Anunțarea datei precise a deschiderii va fi făcută imediat după ce Comisia va acorda autorizația, au declarat oficialități din cadrul companiei. Transportul de pasageri prin Eurotunnel a fost anunțat cu peste

un an în timp ce serviciile de transporturi de mărfuri operează din data de 25 iulie, cu un program de cinci curse pe săptămână. Capacitatea de transport este de aproximativ 3.000 de camioane pe săptămână și se speră ca până la sfârșitul anului să se ajungă la 1.000 de camioane pe zi.

În tot răul e un bine

Stressul vă mărește capacitatea de memorare

Un grup de cercetători de la Universitatea din California a descoperit în urma testărilor efectuate că stressul mărește puterea de memorare, anunță REUTER. Savanții au pornit de la faptul că toți cetățenii americani care au trecut

prin șocul asasinării, în 1963, a președintelui John Fitzgerald Kennedy își amintesc cu exactitate ce au făcut în ziua atentatului. În consecință, ei au supus un grup de „cobai umani” unor experiențe cu puternică încărcătură emoțională.

Rezultatele testelor făcute o săptămână mai târziu au arătat că activarea sistemelor generatoare de hormoni de stress în timpul și după o experiență emoțională face ca memoria să păstreze extrem de vii amintirile din perioada respectivă.

Terapie genetică pe creier

Cercetătorii americani de la Universitatea John Hopkins au descoperit, după îndelungi experimente asupra celulelor creierului, că celula endotelială, care este puternic vascularizată și extrem de rezistentă, poate fi modificată genetic, astfel încât transplantată în zone bolnave ale creierului să secrete agenți terapeutici, informează REUTER. Această descoperire ar putea duce la crearea unei noi metode de tratare a afecțiunilor neurale și chiar a unor tumori, cărora secreția celulei endoteliale modificate le încetinește dezvoltarea.

Terapia genetică, după cum este deja numită, va înlocui tratamentul medicamentos tradițional administrat prin fluxul sanguin, care nu este 100% eficient din cauza sistemelor de apărare, atât ale creierului, cât și ale tumorii înseși. Cercetătorii americani afirmă că în cazul altor afecțiuni sau leziuni va trebui identificat agentul terapeutic și va trebui modificată genetic celula endotelială astfel încât să îl producă, urmând a fi apoi transplantată acolo unde este nevoie.

Din Munchen, pentru revista **FLACĂRA**, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă”:

Transparența sau dialogul realist între presă și diriguitorii fotbalului

Când scriu aceste rânduri, mă gândesc la necesitatea stringentă a presei noastre de a avea acces la unele secrete de ordin financiar și juridic din sportul românesc. Cazurile de corupție de la Dinamo sau FC Bihor, nerespectarea unor obligații și drepturi în raporturile sportive cluburi, precum și alte aspecte nereglementate între factorii de răspundere, mai ales din fotbal, trebuie să reprezinte un semnal de alarmă atât pentru oficialii respectivi, cât și pentru ziaristi, în ideea începerii efectuării mult doritei curățenii morale din acest domeniu ce a depășit contextul social, intrând cât se poate de clar în planul politico-economic. Auzim de fraude, avem de-a face cu îmbogățiri peste noapte, suntem informați că numeroși sportivi sau numeroase sportive nu își respectă contractele sau invers, așadar situații paradoxale atunci când pretendem că avem o legislație sportivă, astfel că cetățeanul de rând sau simplul spectator, suporter sau amator este derutat de apariția și desfășurarea unor evenimente speciale.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă noi, oamenii de rând, am încălca într-un asemenea mod legea... Răspunsul este simplu ca bună ziua și sigur că vă imaginați și dv. felul în care se declanșează mecanismul ca atare. Deci, haideți să cerem, din partea președinților de cluburi ai Diviziei Naționale, acest drept elementar de a transmite informația în cazul în care apar știri-șoc, o dată pentru a prezenta obiectiv opiniei publice faptul întâmplat, iar apoi pentru a încerca cel puțin ca în viitor asemenea abateri să fie preîntâmpinate.

Concret, mă refer la o declarație, de exemplu, a șefului clubului din Brașov, Romeo Pașcu, referitoare la pasiivitatea unor jucători de ai săi în meciul cu Oțelul Galați, și, invers, la reacția lui Marius Stan în legătură cu eventuala „trântea”. Dar și reacția antrenorului Moldovan de la Dinamo în ceea ce privește aranja-

mente din trecut, sau la mișcările masive de jucători din campionatul nostru, care pe baza unui așa-zis contract profesionist, pleacă unde vor și când vor, lăsând neonorale mai întâi obligațiile lor. Dacă lucrurile ar fi așezate, și mă gândesc la criteriile din structura cluburilor, atunci nu cred că logic am avea asemenea cazuri. Dar cum este clar că există prea multe ieșiri și intrări de o parte și de alta, fiecare individ, grup sau club etc. se prevalează de anumite norme ce îi dau dreptate.

Brățianu, îl s-a supărat pe Dinamo, la fel ca și Constantinovici, și ei părăsesc echipa tocmai atunci când nu trebuie; alții pleacă în timpul sezonului și își caută noi cluburi, după cum o a treia categorie este reprezentată de conducători, care nu se mai înțeleg și încep să își dispute rivalitățile în special de ordin personal. Este oare normal așa ceva? Cu siguranță nu. Toate ar fi rezolvabile dacă am beneficia de fair-play-ul oamenilor din fotbal care ar face declarații pe măsura postului lor, intrând în culisele prea ținute secrete în general de cei ce ocolesc sau nu respectă normativul legal. De aceea cred că se impune, mai mult ca niciodată, transparența sau dialogul realist între presă și diriguitorii fotbalului, în momentul în care înregistrăm o serie de neconcordanțe, să le numim așa, ce pot influența negativ și avem destule exemple, și pe alții. Dacă dorim să educăm spectatorii, atunci se impune ca și cei din fotbal să respecte același principiu, urmând ca noi, ziaristii, să legăm cele două categorii atât prin știrea ca atare, dar mai ales prin comentarea ei. Dacă vom ajunge la acest consens, și sper în conștiința civică a tuturor, atunci cu siguranță că vom putea depista mai ușor exact ceea ce frământă sportul nostru, sau vom ajuta la dezvoltarea lui, căci vedeți dv., în joc să progresăm, regresăm.

România-Slovacia 3 - 2

■ În partida selecționatelor de tineret-olimpice ale celor două țări: 0-0.
■ În compania echipei Slovaciei reprezentativa României a susținut meciul cu numărul 476.

■ Gheorghe Hagl s-a aflat la cea de-a 90-a prezență în „națională”.

■ Rezultatele anterioare: România 3-0 cu Azerbaidjanul (la București) și 0-0 cu Franța (la St. Etienne); Slovacia 0-0 cu Franța (acasă) și 2-2 cu Israelul (în deplasare).

■ 5 „stranieri” în lotul oaspeților: portarul Vencel (Strasbourg), fundașul Glonek (Caen), atacanții Dubovsky (Real Madrid), Moravcik (St. Etienne), Penska (Eintracht Frankfurt) și un bloc masiv de la campiona en-titre Slovan Bratislava: Molnar, Stupala, Kinder, Chvila, Tomascek, Tittel, Rusnak, Kristofik.

■ 11 „stranieri” și 8 „autohtoni” în lotul nostru (un debutant: rapidistul Adrian Matel).

■ Doar trei confruntări, toate amicale, între cele două selecționate: 3-2 (1941) și 2-2 (1943) la București, 0-1 (1942) la Bratislava.

■ După victoria de la Cardiff, „tricolorii” n-au mai înregistrat nici un succes în fața unei reprezentative europene! La World Cup am învins Columbia, SUA și Argentina, dar am pierdut cu Elveția și am ratat calificarea în semifinale prin remiza cu Suedia. Iar în toamna aceasta, din nou egalități (cu Franța și Anglia), Azerbaidjanul (pe care l-am învins) fiind doar asimilat în preliminariile C.E.

Adrian Matel s-a impus selecționării și prin marcajul eficient asupra lui Marius Lăcătuș în partida Steaua - Rapid (1-1)

NU NE VINE SĂ CREDEM!

În ultima vreme, prin gazete, ba și pe alte canale, toate reproducând declarații ale unor oameni, oricât, de fotbal (chiar dacă un confrate conștient, și cum are dreptate, că echipele noastre merg mai bine fără antrenori) cum că în campionatul scumpul nostru Divizii Naționale se trântesc meciuri pe apucate. Nu ne vine să credem, unde s-a mai pomenit așa la noi, într-o competiție atât de cinstită? Ce l-o fi apucet, strechea sau ce? Că atacă în hufă: Ion Moldovan, Hizo, Liță Dumitru, Ivăneșcu și Purdes, unul după altul.

Repetăm, este imposibil și înfierăm cu mânie asemenea acte destabilizatoare de-a devăratelea. Ca dovadă că a mai fost un asemenea caz, cei ai fotbalistului Balcea, care tot așa zicea. Or, s-a dovedit clar că mințea de a înghetă până și simpaticul Johnny din panarele federale, așa că a fost scos din fotbal și, iată, după aproape un an n-a mai răspuns. Acum, un prieten mai hăgărit îmi zice că tocmai asta s-a vrut, să se dea un exemplu, să nu mai bată câmpii și să înțineze și alții o activitate mai alba ca zăpada și mai cinstită decât cei șapte pitici (mineri, da' buni). Revăzând ce-am scris, m-a luat cu frig gândindu-mă la împicnații de mai sus. Vor dispărea și ei?

HERCULE LE CHAT

SCRISOARE DESCHISĂ, SECRETE ÎNCHISE

Conflictul George Copos - Mirocea Pașcu a ajuns, mai nou, la stadiul post-revoluționar al scrisorilor deschise. Știu cum e, și-au uitat oamenii cometele acustice prin trenuri sau avioane și nu se mai pot înțelege decât prin scris. Așa că domnul Samsung (sau savorină, cum zice unul dintre cei mai pontosi oameni din fotbalul nostru) îl scrie, prin intermediul ziarilor, n-o avea bani de timbre, că s-au scumplitări

ceva de speriat, domnul Nasty (că e asociat al lui Iile Năstase). Asta cu scrisorile deschise n-are pentru dumneavoastră, care citiți aceste rânduri, nici un chichirez, că ați mai văzut și la alții. Așa că, din respect, ne-am străduit să aflăm și oarecare secrete închise. Și astfel, asociația non-profit „Ochiul și timpanul - Hercule le Chat” a auzit că ar fi oarecare probleme cu banii. Mai precis, zice Samsung că în Rapid a investit 1,1 miliarde lei, iar comisia de cenzori care controlează în aceste zile clubul nu găsește, neam, prin acte, decât ceva mai puțin de jumătate. Așteptăm cu sufletul la gură să vedem pe unde o fi restul. Un bob zăbeav.

Divizia Națională după etapa a 11-a

1. STEAUA	11	6	4	1	21-7	22	(+4)
2. F.C. Național	11	7	1	3	25-14	22	(+7)
3. Rapid	11	7	1	3	18-10	22	(+7)
4. F.C. Inter	11	6	1	4	21-17	19	(+4)
5. F.C. Argeș	11	6	1	4	14-16	19	(+1)
6. Univ. Craiova	11	5	3	3	17-11	18	(0)
7. Ceahlăul	11	5	3	3	19-16	18	(0)
8. Dinamo	11	5	2	4	21-16	17	(-1)
9. Gloria	11	5	2	4	19-18	17	(-1)
10. Petrolul	11	5	1	5	18-17	16	(+1)
11. „U” Cluj	11	4	2	5	12-14	14	(-4)
12. F.C. Farul	11	4	2	5	13-17	14	(-1)
13. Oțelul	11	3	3	5	16-21	12	(-3)
14. Electroputere	11	3	2	6	10-15	11	(-4)
15. F.C. Maramureș	11	2	4	5	11-15	10	(-8)
16. Sportul Stud.	11	2	3	6	5-14	9	(-6)
17. F.C. Brașov	11	2	3	6	6-17	9	(-9)
18. U.T.A.	11	2	2	7	9-20	8	(-7)

* între paranteze, punctajul la „adevăr”

Etapa viitoare (16 noiembrie)		
Rapid	„U” Cluj	
U.T.A.	-F.C. Maramureș	
F.C. Inter	-Steaua	
Electroputere	-F.C. Argeș	
F.C. Național	-Gloria	
Sportul Stud.	-Ceahlăul	
F.C. Farul	-F.C. Brașov	
Petrolul	-Dinamo	
Oțelul	-Univ. Craiova	

PRELIMINARIILE CAMPIONATULUI EUROPEAN

În perioada 12-16 noiembrie, conform calendarului UEFA, au fost programate 22 de partide:

Grupa I

România-Slovacia
Polonia-Franța
Azerbaidjan-Israel

Grupa a II-a

Belgia-Macedonia
Spania-Danemarca
Cipru-Armenia

Grupa a III-a

Suedia-Ungaria
Elveția-Islanda

Grupa a IV-a

Ucraina-Estonia
Italia-Croația
Slovenia-Lituania

Grupa a V-a

Belarus-Norvegia
Olanda-Cehia

Grupa a VI-a

Portugalia-Austria
Liechtenstein-Letonia
Irlanda de Nord-Irlanda

Grupa a VII-a

Albania-Germania
Bulgaria-Moldova
Georgia-Țara Galilor

Grupa a VIII-a

Finlanda-Insulele Feroe
Grecia-San Marino
Scoția-Rusia

Chiar dacă îi plac farsele, Roberto Baggio nu a păcălit pe nimeni!

„Cei doi se cunoșteau din copilărie, de pe vremea când Roberto avea 15 ani. Andreina era singura fată din regiune care îi plăcea pentru altceva decât statutul său de vedetă. S-a îndrăgostit și gata, s-au căsătorit”, povestește mama lui Roberto. Apoi, pe 2 decembrie 1990, Andreina a născut o fetiță, Valentina.

Un jurnal italian a oferit atunci 320 de milioane de lire pentru a obține în exclusivitate fotografiile micuței. „Am acceptat această propunere, dar am hotărât să donăm banii pentru o operă de binefacere”. Și Roberto s-a ținut de cuvânt. Din acel moment, serviciul de obștească al spitalului din Vicenza a beneficiat de un bloc operator ultramodern, plătit de Baggio cu banii obținuți pe fotografiile Valentinei.

Pasiunile lui Roberto sunt vânătoarea și farsele. Este un infocat al religiei budiste pe care a descoperit-o cu 5 ani în urmă, pe vremea când evolua la Fiorentina. „Traversam atunci o perioadă foarte grea, eram rănit și trupește și sufletește și simțeam nevoia să mă apropiu de ceva mult mai profund decât religia catolică. Budismul mi-a schimbat radical viața”.

ROXANA TOMA ■

După ce a câștigat medalia de argint la Campionatele Mondiale de

patinaj artistic din acest an, Surya Bonaly a declarat:

„E un sport care mă deprimă și m-am săturat până-n gât de el!”

Totuși, Surya a semnat un contract cu compania de patinaj profesionist Hollyday on ice, contract care va expira în anul 1998. (R.T.)

Surya Bonaly trece la profesionism!

Milionară la 14 ani

O spectaculoasă apariție în circuitul profesionist de tenis și-a făcut americanca Venus Williams, care la numai 14 ani a debutat, chiar cu o victorie, la mult mai experimentata Shaun Stafford, în turneele senioarelor. Acest unic fapt n-ar ajunge pentru vârfa făcută (multe zăre l-au dedicat câte o pagină întreagă), au mai fost cazuri, inclusiv, în prezent, cel al Martinei Hingis, dacă intrarea în forță în atenția tuturor n-ar fi fost însoțită de o altă știre: pentru a semna contractul de profesionistă, Venus a primit de la un manager 5 milioane de dolari!

Astfel, personajul devine interesant, gazetele începând să-l publice, de pe acum, biografia. Unul dintre cei cinci copii - toate fete - ai șerifului din Chicago, Richard Williams (fost culegător de bumbac în regiunea natală Shreveport, cu o adolescență marcată de violențele din ghetto-ul din orașul abatoarelor), Venus Ebonistarr (sic!) Williams și-a făcut uconicia mai întâi cu tatăl său. La 9 ani, în fața progreselor extraordinare, mister Williams și-a dat seama că nu mai are ce să o învețe, încercând să o dea la una dintre școlile grupului McCormack. Celebrii Bollettieri

a refuzat-o, în schimb Rick Macci s-a dovedit mai inspirat, a supus-o unui atent control psihic și fizic și a zis da. Iar tatăl, ca om al legii ce se află, a angajat și un amic avocat, care a încheiat imediat contracte cu firme de reprezentare, de echipament, în fine, tot ceea ce trebuie într-o carieră. Carieră construită cu mîgălă, fără competiții dure la început, doar câteva participări la meciuri demonstrative, cel mai interesant fiind cel cu John McEnroe. Nu pentru evoluția propriu-zisă, ci pentru declarația puștoaicei la încheierea partidei: „L-aș fi putut bate pe Mac. De pe fundul terenului lovește mai lent decât mine!”. Aceasta pare să fie principala sa calitate: o încredere imensă

în propria-i persoană. Dar și date fizice puțin obișnuite, având de pe acum 1,80 m înălțime. De altfel, văzând-o, Billie Jean King a declarat: „Ar putea fi prima fată capabilă să joace exact ca actualii lideri ai clasamentului masculin: service volé, neîncetat. De fapt, ar trebui să o mai cheme și „înainte!”

TEODORA OPREA ■

Poliția germană a arestat 400 de suporterii echipei Feyenoord Rotterdam

□ În comparație, suporterii steliști și rapidiști au fost niște dulci copii. Doamne ferește de mai rău!

Poliția din orașul german Bremen a arestat peste 400 de huliganii olandezi, care veniseră în Germania pentru a asista la meciul dintre echipa Feyenoord Rotterdam și Werder Bremen din cadrul Cupei Cupelor. Aproximativ 380 de suporterii olandezi au fost arestați pentru devastarea trenului cu care se îndreptau spre Bremen și pentru că au dat foc unei barăci aparținând căilor ferate germane. Sute de polițiști dotati cu echipament de luptă au ocupat gara din Bremen pentru a aștepta trenul cu huliganii olandezi. Însă, aproximativ 40 dintre aceștia au reușit să scape trăgând semnalul de alarmă și oprind trenul înainte de intrarea în gară. Au mai fost arestați 50 de tineri olandezi care călătoreau cu autobuzul și alții care agresa cetățenii pe străzile orașului german. Autoritățile au declarat că în marea lor majoritate arestații erau beți și drogați. Poliția i-a urcat pe toți huliganii prinși într-un tren special și i-a trimis înapoi în Olanda. Oficialitățile clubului Werder Bremen au întărit sistemele de securitate în jurul stadionului unde urma să se desfășoare meciul de fotbal, acesta începând fără să se înregistreze nici un incident, precizează REUTERS.

Un semn al declinului ireversibil?

□ Campion mondial la 47 de ani (și nu 45)!

Victoria pugilistului american George Foreman în meciul pentru titlul mondial cu Michael Moorer, prin KO în repriza a-10-a, a făcut să curgă multe valuri de cernaală în presa internațională, toată lumea subliniind vârsta „bunicului ringului”. Aici se impune o precizare: Foreman, care redevine campion mondial după exact 20 de ani de la primul titlu, ca în Dumas, are 47 de ani, și nu 45 cum au scris multe gazete. Confuzia s-a datorat faptului că abia anul acesta s-a descoperit, în chiar registrul bisericii protestante în care a fost pastor, înregistrarea nașterii sale, până atunci boxerul declarându-se mai tânăr pentru a putea participa mai devreme la competiții.

Senzaționalul succes, însă, nu poate ascunde faptul că boxul profesionist se află într-o orză acută, pe care unii comentatori o consideră chiar ireversibilă. Recent, fapt semnificativ, cunoscutul promotor Bob Arum a fost nevoit să anuleze o gală la Hong Kong (în pregătirea reintrării lui Mike Tyson, în Asia, pentru a nu avea o primire ostilă în SUA), din lipsă de spectatori. Din cele 40.000 de locuri ale uriașei săli nu fuseseră ocupate decât 2000. Acest semn, dar și faptul că un om de 47 de ani poate cuceri centura cu diamante, revenind în frunte într-o disciplină atât de dură cum este boxul, ilustrează clar situația catastrofală a pugilismului.

Bineînțeles, nu-i vine lui Foreman (tatăl a 5

băieți, toți botezați George, „pentru a le da egalitatea șanselor”), isprava lui este cu totul stimabilă.

Dar care ar putea fi cauzele crizei? Într-un recent seminar desfășurat la Roma, cu tema „Boxul mileniului trei” (un gazetar a comentat: „Mai bine făceam un seminar să vedem dacă încheiem mileniul doi!”), printre motivele degingoladei au fost enumerate proliferarea versiunilor, patru „mondiale”, ceea ce face ca, ținând seama de faptul că la profesionism sunt 17 categorii de greutate, să existe simultan nu mai puțin de 68 de campioni mondiali, precum și lipsa valorilor autentice. Această penurie ar avea o explicație în modul în care este condus boxul, practic dirijat exclusiv de o mafie (a negrilor) a câtorva promotori: Don King, Bob Arum, din când în când, Duva. Nici măcar un miliardar de talia lui Don Trump nu a putut să spargă monopolul negrilor și, după câteva tentative de a organiza gale și în altă parte decât în Nevada (tiefel negrilor), a fost nevoit să cedeze. În prezent, promotorii din Nord încearcă din nou să înlăture dictatura, schimbând „polul boxului” în Connecticut. Și, se pare, în calculele lor intră și compatriotul nostru Daniel Dăncuță, care a și disputat 16 meciuri profesioniste, câștigând 10 înainte de limită!

LIVIU IORDACHE ■

FLACĂRA

în Cupa Presei la baschet!

Amănunte în numărul viitor al revistei.

DI TEODOR MELEȘCANU declară: „Am deschis ușa intrării în cercul select și selectiv al țărilor occidentale dezvoltate”

□ Să v-audă Dumnezeu, domnule ministru!

- La Bruxelles a fost parafat de curând un document care în esență prevede adâncirea raporturilor dintre UE și țările din Europa Centrală, între care și țara noastră. Cum apreciați, în acest context, procesul de apropiere a României de UE și care credeți că vor fi fazele integrării ei în această organizație?

- Într-adevăr, la 17 octombrie a.c. a fost parafat Protocolul adițional referitor la deschiderea de noi programe comunitare pentru țările asociate. Fără a constitui o nouă sursă de asistență (participarea la programe se efectuează cu suportarea din surse proprii a costului implicat), autorizarea accesului la noul program de cooperare, ale căror principale domenii sunt cercetarea și dezvoltarea tehnologică/servicii informaționale, mediul înconjurător, educație, pregătire profesională și tineret, politică socială și de sănătate, protecția consumatorilor, întreprinderile mici și mijlocii, turism, cultură, sectorul audiovizual, protecția civilă, facilitarea comerțului, energie, transporturi, lupta împotriva traficului de droguri și a toxicomaniei, se încadrează în tendința generală de adâncire și dezvoltare a relațiilor dintre UE și cele 6 țări asociate.

În privința fazelor integrării țării noastre în Uniunea Europeană, trebuie subliniat faptul că în calitate de țară central-europeană, apropiată de Balcani, România este profund interesată în realizarea unei integrări rapide și ireversibile în lumea democrațiilor europene, în toate structurile europene și euro-atlantice.

Putem afirma că, din punct de vedere juridic și instituțional, în relațiile României cu structurile europene, euroatlantice și instituționale suntem în prezent în stadiul maxim pe care realitățile strategice, politice și economice îl permit: asociere la Uniunea Europeană, parteneriat cu NATO și UEO, membru în Consiliul Europei, în CSCE și Francofonie.

Am intrat deja într-o fază nouă, mult mai dificilă și de durată, de armonizare, de compatibilizare și de atingere a unui nivel de performanțe adecvat deplinei integrări în cercul select și selectiv al statelor occidentale dezvoltate și al instituțiilor corespunzătoare. Diplomazia românească a deschis ușa intrării, acum fiind rândul întregii societăți românești să folosească această oportunitate, singura alternativă, în același timp, realistă și benefică pentru România.

Reafirmând opțiunea fermă pentru

aderarea la Uniunea Europeană, suntem conștienți că, prin convergența eforturilor tuturor forțelor politice și segmentelor societății românești, pot fi atinse performanțele necesare, inclusiv cele de natură economică, care să facă posibil accesul deplin la Uniune într-o perspectivă cât mai apropiată.

În etapa actuală, în relațiile cu Uniunea Europeană acțiunile Guvernului vizează: încheierea cât mai rapidă a procedurilor de ratificare a Acordului european; îndeplinirea de către ambele părți a angajamentelor asumate în cadrul asocierii; obținerea unui sprijin sporit din partea UE pentru procesul de reformă și atingerea standardelor impuse de dezideratul integrării; intensificarea eforturilor pentru armonizarea legislației interne cu cea comunitară; includerea țării noastre în marile proiecte continentale de infrastructură; participarea activă la dialogul politic bilateral și multilateral, prin valorificarea tuturor deschiderilor oferite de Acordul de asociere și de deciziile adoptate ulterior la nivel comunitar.

- În presă au apărut informații potrivit cărora Consiliul Europei a hotărât să mențină doar în cazul României acțiunea de monitorizare a modului în care își definește angajamentele asumate privind respectarea standardelor europene. Dacă ați vrea să comentați aceste informații.

- Prin vastul efort legislativ și instituțional întreprins în România în spiritul valorilor fundamentale ale Consiliului Europei: statul de drept, pluralismul democratic, respectarea drepturilor omului, credem că țara noastră și-a îndeplinit în linii esențiale angajamentele asumate la admiterea în organizație. Este suficient să menționăm că între cele 28 de instrumente juridice europene ratificate de Parlament și cele 6 semnate se află Convenția europeană a drepturilor omului, Convenția pentru prevenirea torturii sau tratamentelor inumane și degradante, Carta autonomiei locale și Carta socială-europeană.

Firește, diseminarea valorilor Consiliului Europei la nivelul întregii societăți, evoluțiile la nivelul mentalităților în curs de desfășurare, constituie un proces de durată, dar ireversibil.

Chestiunea stadiului respectării de către România a angajamentelor asumate la admiterea a constituit într-adevăr subiectul unui punct pe ordinea de zi la reuniunea din 9 septembrie a Biroului Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, respectiv a unui raport al Comisiei juridice și politice ale APCE. Nu avem cunoștință despre vreo continuare a monitorizării cu referire specifică la România și nici nu vedem rațiunea unei eventuale decizii în acest sens. Mai recent, în toate luările de poziție și documentele adoptate se are în

vedere că acțiunile de monitorizare la nivelul parlamentelor fașa numită inițiativa (Hafonien) să fie aplicate tuturor statelor care au devenit membre ale Consiliului Europei și la nivelul Consiliului ministrilor afacerilor externe se lucrează la un mecanism de monitorizare care să fie aplicat tuturor statelor membre.

Majoritatea statelor membre ale Consiliului Europei se pronunță în acest moment pentru respectarea angajamentelor asumate de către toate statele membre ale organizației în baza statutului Consiliului Europei, al Convenției europene a drepturilor omului și al altor instrumente juridice. Este vorba de angajamentele privind protejarea democrației, a drepturilor omului și a prevalenței dreptului.

România va subscrie alături de celelalte state membre la afirmarea importanței respectării stricte a angajamentelor de către fiecare stat membru, o declarație comună a tuturor statelor membre urmând a fi adoptată în acest sens la cea de-a 95-a reuniune a Comitetului Ministrilor Consiliului Europei.

- Vă rog să comentați informațiile din presă privind un așa-numit „plan Volski” de reintegrare a fostelor țări socialiste într-un „CAER de tip nou”.

- Întrebarea dv. înțeleg că este legată de lucrările recentului Consiliu al Congresului Internațional al Industriașilor și Întreprinzătorilor, desfășurat la București, în perioada 20-22 septembrie 1994, la care a participat și Arkadii Volski, președintele Uniunii Industriașilor și Întreprinzătorilor din Federația Rusă, în calitate de președinte al Consiliului Congresului Internațional.

După cum se cunoaște, România promovează o politică externă de deschidere către toate statele, bazată pe principiile dreptului internațional, Actului Final de la Helsinki și Chartei de la Paris.

Pornind de la orientarea fundamentală a politici sale externe, de integrare în structurile europene și euroatlantice, ca și de dezvoltare a relațiilor cu SUA și țările din vestul Europei, România are în preocupările sale și raporturile de colaborare, bună vecinătate și parteneriat cu statele vecine, cu alte state est-europene. Între acestea, relațiile cu fostele republici sovietice, îndeosebi cu Rusia și Ucraina, au pentru România, precum și pentru stabilitatea regională, o importanță aparte care nu poate fi ignorată pe criterii subiective.

În dezvoltarea relațiilor lor cu Rusia sunt interesate nu numai țările vecine, ci și țările dezvoltate din Europa și de pe alte continente. Astfel, Germania tratează Rusia ca pe un partener principal. SUA desfășoară o activitate susținută pentru

dezvoltarea relațiilor sale economice cu Rusia, China, Japonia. Rusia este o țară cu un însemnat potențial economic, cu mare putere de absorbție și în perspectivă piața acesteia este una din cele mai mari și interesante. În același timp, trebuie păstrat un echilibru în toate aceste relații economice viitoare, pentru a nu fi dependenți unilateral de o sursă sau de o piață anume.

În consecință, nu poate fi vorba de intenția refacerii CAER, ci de menținerea unor piețe tradiționale și de utilizarea unor posibilități de cooperare avantajoase României.

Aș sublinia, de altfel, un element foarte important, și anume că această inițiativă nu este la nivel guvernamental, ci la cel al unor întreprinzători care deci nu pot în nici un caz să creeze un organism internațional așa cum este fostul CAER.

În prezent, România are 40 la sută din relațiile sale economice cu țările Uniunii Europene. În legătură cu această problemă, însuși Arkadii Volski, în interviul acordat directorului general al publicațiilor „Curierul Național”, Valentin Păunescu, la 27 septembrie 1994, cu prilejul prezentei la lucrările Consiliului Congresului Internațional, a arătat că el nu dorește restabilirea CAER-ului, subliniind că aceasta este, de altfel, imposibil. Referitor însă la necesitatea restabilirii legăturilor economice directe, el a exemplificat arătând, după vizita efectuată la fosta uzină de utilaj petrolier „1 Mai” din Ploiești, că, înainte, circa 75 la sută din producția uzinei era vândută în Uniunea Sovietică, în schimbul a 285 milioane dolari, iar în prezent, aceste utilaje sunt cumpărate de o firmă americană, care le vinde apoi în Rusia.

Cred că exemplul este ilustrativ și pentru alte produse care pot fi exportate sau importate de România.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Nota redacției. În legătură cu acest din urmă subiect, FLACĂRA și-a făcut cunoscută poziția (care este complet alta decât a „Curierului Național”...): ne temem de „greci” chiar și când ne fac „daruri”; prea am fost „cadoriști”, dămnul ministru! Și asta chiar dacă Rusia are un potențial absolut uriaș, care hipnotizează multe capete economice. Iar în privința caracterului privat al relațiilor româno-volskiene, subliniem doar atât: 92% din industria românească e de stat. „Trist dar adevărat”, nu? Și atunci - de unde relații private?

Ultima oră V-ați fript la Caritas? Încercați la Mondragon!